המחיר 1010 שקלים (כולל מע"מ)
שנה 49
מיספר 2482
ה' ניסן תשמ"ה, 27.3.1985

העולם הזה

מישפט־הסחיטה נגד העיתונאי הנודע

מעלה מדי יום שערוריה חדשה

חיבת פנדורה של יגאל לביב

מעכשיו גם בפסח את יכולה לאפות עוגה מוצלחת

כשר לפסח

חדש

עוגות עלית לפסח!

הרבה אפשרויות מעוגה אחת

עוגת גבינות: רסקו 1/2 כוס שקדים או אגוזים קלופים ושרבבי. שפשו שקדים, עוגת הקוקוס המשבה עוגת שוקולד: רסקו 1/2 כוס שקדים או אגוזים. עוגת גבינה: במקום המים הוסיפו 3/4 כוס של מיץ תפוזים. עוגת טירמיסו: טבלו את שכבות העוגה בקפה חזק ומתוק. עוגת טרנט: לאחר אפיית העוגה חתכו אותה לשתי שכבות. מרחו את העוגה בשכבה עבה של ריבת חלב. הניחו את השכבה העליונה.

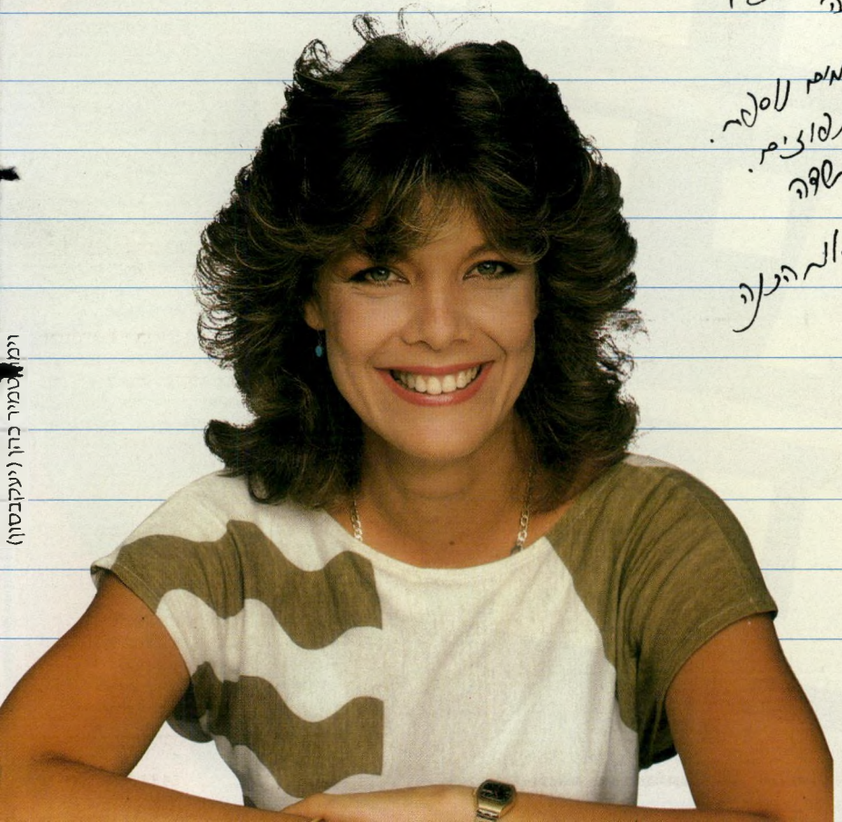

עוגת עלית את אפשרית

הפסח שוב לא יהיה עליך להגיש את העוגה שאפית בהתנצלות: „תראו,קשה לאפות עוגות שהן גם כשרות וגם טעימות". עלית עשתה זאת שוב בשבילך עוגת עלית לפסח. וכמו תמיד אופים בקלות ובמהירות והעוגה כל כך טעימה שאפשר גם לאפות ולהגיש אותה כל השנה. ומה שהכי חשוב: תוכלי לגוון אותה שוב ושוב. לבחירתך מוגשות מספר הצעות כשרות לגיוון.

עלית

מכתבים

אל תירא, עבדי יואל

בעיקבות הידיעה בתשקיף (העולם הזה 20.3) **איתר הקורא הופמן את הכתבה של יואל מרקוס** בהארץ **על חרדותיו של אב לבן המשרת בלבנון.**

אין מה לעשות. זה חלק מהחוויה שלנו בארץ. גם אני, בדיוק כמו יואל מרקוס, אב לבן ששרת בלבנון, אם כי רק ב־18 החודשים הראשונים של מיבצע־הטירוף הזה (ועכשיו, הבן, התורה לאל, מדריך בכפיס־שריון והוא כמה חודשים לפני השיחרור). אבל אני עוד זוכר את השבועות הראשונים של מילחמת־האסון הזאת, כאשר הייתי מתעורר בשתיים לפנות בוקר ויוצא למרפסת ומנסה לשמוע, מבין לרחש גלי הים (אני גר ברחוב הירקון) אם לא עוצרת ליד הבית המכונית של קצין־העיר, עם אנשי הבשורה הרעה.

אבל מה. השבועות הפכו לחודשים והחודשים לשנה וחצי. ולאט־לאט התקפלתי. התקפלתי. לא נרגעתי. גם עכשיו לא. וכי אין תאונות־אימונים וכי אין תאונות־דרכים כאשר נהג צעיר, עייף עד מוות, אחר יום הסעות של 12 ו־18 שעות, מסיע מחלקה מן האימונים בשטח לבסיס? אבל זהו. כל עוד לא יהיה שלום, זה גורלנו. הבנים ילכו לצבא והאבות יחרדו.

אני כבר לא יודע. אולי להתנחם במילים של משה דיין? אל תירא, עבדי יעקב.

חיים הופמן, תל־אביב

● ● ●

רובינשטיין בעיקבות רגן

זה לא בסדר שהדיחו את מנהל הדואר איתן לחמן (העולם הזה 20.3). **הקורא מירון סבור, שהוא היה צריך להתפטר ביוזמתו.**

התרשמתי בהחלט מכישוריו של איתן לחמן כפי שתוארו בעיתון, וגם מכל הנימוקים הלגליסטיים. יש רק נקודה אחת שהייתי מבקש להעלות.

בארץ אומנם נקרא איש כמו לחמן מס' 2 או מס' 3 במישרד, אבל במדינה מתוקנת הוא, למעשה, סגן־שר או, לפחות, עוזר לשר. ואם אנחנו כל־כך מתפעלים מהדמוקרטיה האמרי־קאית, אולי כדאי ללמוד מהם גם במיקרה זה. שם, כאשר נבחר נשיא חדש ואפילו כאשר אותו נשיא נבחר בשנית, מציעים לו, אוטומטית, כמה מאות בכירים — שרים, סגני־שרים, עוזרי־שרים — את התפטרותם. והנשיא מקבל או לא מקבל את ההתפטרות.

יש לכך סיבה הגיונית ומובנת מאליה: לנשיא מותר לבחור את אנשי־המפתח האמורים לבצע את מדיניותו. אז מה שמותר לרונלד רגן, אסור לאמנון רובינשטיין? **רבקה קובי**, ירושלים

● *אפשר להשיב הרבה תשובות לקוראה קובץ והראשונה בהן היא שאנחנו, בכל זאת, עדיין לא אמריקה.*

● ● ●

עבור חופן דולרים

מדוע הבאבא סאלי צריך את זה. הוא חייב כסף (העולם הזה 20.3)? **שישלם!**

אף פעם לא הבנתי את זה. אפשר להגיד שזה כמעט כלל. כמה שיש לבנארם יותר כסף, יש לו פחות שכל (כמובן שמתעוררת השאלה אם אין לו שכל, איך יש לו כסף, אבל זאת כבר שאלה אחרת).

לפי הכתבה שלכם מלפני כמה שבועות, זכות־אבות בנתיבות (העולם הזה 30.1) ברוך אבוחצירא אוסף את הכסף, פחות או יותר, בדליים. אז מה הבעיה? אם הוא חייב לגברת לב כמה אלפי דולרים, שיחזיר לה. זה הרבה יותר זול מהחשיפות שהיא חושפת אותו השכם והערב.

רחל לב (אין קירבה מישפחתית), ראשון־לציון

● ● ●

מי שיורד, שישלם

תגובה על הגילוי של תשקיף (העולם הזה 20.3) **שמס־ההכנסה עוקב אחרי מהגרים פוטנציאליים. וכאשר אלה פונים למישטרה לשם קבלת תעודת־יושר – הם מתבקשים לסדר את ענייניהם אצל פקיד־השומה.**

טוב מאוד. הגיע הזמן שכל אחד יידע שחוב

(המשך בעמוד 4)

שוחד לדתיים

כמה עולה לכל אחד ואחת מאיתנו התמיכה הממלכתית במוסדות דתי? "העולם הזה" מגלה מיסמכי־תקציב סודיים ומחשב את מחיר הקואליציה: כל בית־אב בישראל ישלם השנה 56.000 שקל לשוחד לדתיים.

8

קללה מיניסטריאלית

הפקיד הבכיר באוצר קילל את השר שלו בערבית נמרצת ועסיסית. הוא היה מוכן לסבול את **יצחק מודעי** ה"מטורף", כל זמן שזה ציית לפרס. כעת מציית מו־דעי **לאריאל שרון**, ומאיים לשבש את כל החישובים של אנשי מיפלגת־העבודה ויחד.

6

שעת הגרדומים

למה שמתרחש עכשיו בדרום־לבנון יש רק שם אחד: הרצאות סיטוניות למחרת. לא השלישיה שרון־רפול־בניון עוללה זאת ל"צד'ל, לישראל, לכולנו — הממשלה הנוכחית, ה"שלישיה", כפתה על החיילים להיות תליינים. במדורו הנידון קורא אורי אבנרי להתפלל משם מויד ולגדוע את היד החזקה של הטימטום הישראלי.

7

אורז ראשתקד

שמו של הכפר השיעי ג'ויה מעורר חלחלה בליבו של כל חייל צה"ל. כמעט לפני שנתיים וחצי, בתחילת הפלישה ללבנון, הכל היה אחרת: מטר אורז, חיוכים, בירכות ברוכים הבאים ושיתוף־פעולה עם לוחמי המיליציות בסבי־בה. חייל־מילואים מספר.

18

אהבה קטלנית

יוחאי כהן מפתח־תיקווה **נעצר בידי שוטרים, בגלל סיכסוך עם מישפחתה של חברתו. האם התאבד בתח־נת־המישטרה בתליה או נח־נק על־ידי מישהו למוות?**

42

החברים של ניב

אריה ניב, המורה שהורשע במעשים מגונים, מגלה במיכתב מן הכלא מדוע אסר על סניגורו לחקור את המתלוננת העי־קרית, ומספר כיצד תלמידיו משיכים להיות טובי חבריו.

21

כתבת השער הקדמי:

יגאל לביב: חיבת פאנדורה

במישפטו של העיתונאי יגאל לביב פצצה רודפת פצצה: האם הכילה הקלטת שלו חומר מרשיע נגד קצינים בכירים במישטרה? האם הוא שלח את מס־ההכנסה והמישטרה בעיקבות הקבלן, שבביתו נמצא מטבע זר וחשיש? האם סיברק עד־התביעה אלי תבור תירשומת של שיחה עם בצלאל מיזרחי?

12

כתבת השער האחורי:

שחקן הכדורסל

אולסי פרי מסתגר בביתו, כי הנהלת מכבי תל־אביב הורתה לו: "תסתום את הפה" אבל זה היה מאוחר מדי, כי במישטרה הוא כבר מסר הודאה מפורטת על קניית הרואין. מבלי שהיו נגדו כל ראיות אחרות. האם נערך ממישחק, מפני שהיה מסומם?

38

ילדים מפסידים

עומרי **בן ה־10** ואורי **בן ה־5 הוצאו מהארץ לאוסטרליה, על־ידי אמם**, קרן. **אביהם**, גיל שוורץ, **מנהל שם מישפט ומקווה שיצליח להחזירם לישראל. בכל מיקרה, במילחמה הזאת הילדים יהיו תמיד המפסידים.**

22

אריות באריאל

באין להם עניין רציני יותר, השקיעו **יגאל כהן־אורגד ויורם אריזור** את כל מירצם במאבק שהתרחש בסניף חרות בארי־אל. **דפנה ברק** עקבה אחרי העסקנים החשובים. ש־התעסקו בעניין לא חשוב. בסניף של התנחלות שו־לית בגדה המערבית.

10

דיין וצלב

אסי דיין מנהל בר, בעור אמו נפרדת מאביו, המוצא ניחומים בחיק הנצרות — זהו סירטו החדש של **איתן גרין**, עד סוף הלילה.

31

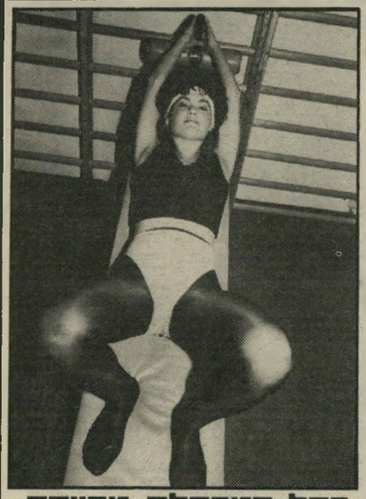

רחל המרחלת מדווחת:

איך מצליחה **שוש אלוני** להשכיב את כל חברותיה, כמו **טלי איוניר** (בתמונה), על מכשירי־התעמלות ● חתונה נוספת במישפחת מעדני־החלב: **עירית שט־ראוס** תערוך חופה בחאן של עכו ● הפלייבוי התל־אביבי **אה־רון בן־אהרון** מתחתן עם גרושתו של יהלומן.

44

ראיס מאחורי המירקע

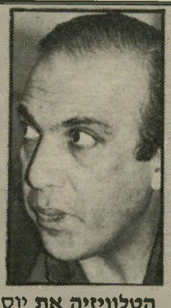

"הראיס, הדיקטטור," כינו עובדי הטלוויזיה את יוסף בראל מאחורי גבו, והזהירו כי הוא ינהיג "סיגנון לבנטיני". אך המנהל־בפועל של הטלוויזיה הישראלית אינו בוש במוצאו. הוא מספר לענת סרגוסטי על נעוריו במצריים, על קשיי לימוד העברית בארץ ועל העליה העקשנית בסולם הקא־ריירה בטלוויזיה הערבית.

41

יד של עדנה?

העובדים הממורמרים בגל"ץ מספרים שמועה חדשה: סגירת מחלקת החדשות היא ניקמתה של השדרנית עדנה פאר, שיש לה מהלכים בחלונות הגבוהים. פאר: "מזל שלא מאשרים אותי גם בציצין של מכונית־התופת!"

11

המדורים הקבועים:

מיכתבים – אל תירא, עבדי יואל 3
קורא יקר – על השיקולים של עורך, האחריות שלו והאינטו־איציה שלו 4
תשקיף – קיסר בבית־הכנסת 5
במדינה – תגובת דובר צה"ל 6
הנדון – בלי אקורד אחרון של טירוף עליון בלבנון 7
תמרורים – הכל נשאר במישפחה 14
יומן אישי – האם היית קונה מכונית משומשת מבומה שביט 15
אנשים – מי אוכל את הגבינה ומותיר את הלחם 16
גם זה וגם זה – פאזל זה תצרף ואמבטיה זה תענוג 27
חלון־ראווה – לליל הסדר: חוש־פניות או קלאסיות 28
קולנוע – סרט כחול וסרט ישראלי 30
תשבין – דטונטור, 3 אותיות 32
הורוסקופ – ההתאמה בין הורים לילדים 33
מיכתבים לרותי – נשיקות עם טופול 34
ספורט – מי הביא את הרניק לטניס 35
מה הם אומרים – ארבע שימפנזות ב־6000 שקל 36
שידור – צה"ל יורה על משה שלונסקי 40
הווי – לפתוח כספת בפותחן־בקבוקים 43
רחל המרחלת – הפיל והמרצדס 44

קו יק,

עד כה היו לי רק הפתעות מעטות במישפט הפלילי המתנהל כעת נגד יגאל לביב. חלק גדול מהדברים היו ידועים לי זה מכבר, מפני שהתרחשו במערכת זו או סביבתה.

יגאל לביב התחיל לעבוד כחוקר כלכלי של העולם הזה אחרי שזוכה בבית־המישפט מן האישום של תיכנון פריצה להשגת מיסמכים של חברה כלכלית מסויימת. עד אז היה כתב בכיר של הארץ. אחרי הזיכוי לא חזר לביב למקום־עבודתו הקודם. אלי תבור, אז ראש מערכת העולם הזה. הוא שהמליץ לקבלו לעבודה אצלנו.

הכרתי את לביב שנים רבות לפני כן, כאיש שהיה פעיל במאבקים פוליטיים שונים, כגון פרשת־לבון. עם בואו אלינו התרכז בחקירות כלכליות, וכתב מדור שבועי.

כעיתונאי היודע להשיג מידע היו מעטים כמוהו. לשם כך קשר קשרים עם גופים שונים, ממלכתיים ואחרים. וביניהם גם גורמים מישטרתיים. אך באותה שעה גם דרך על יבלות רבות, הקים נגדו אויבים רבים ועלה על הכוונה של גורמים שונים, ממלכתיים ואחרים — וביניהם גם גורמים מישטרתיים.

כתב לביב
רינונים והוכחות

לא פעם הגיעו אליי רינונים שונים על שיטותיו, וטענות שהוא פוגע באתיקה העיתונאית, ואולי אף בחוק הפלילי. ברקתי מדי פעם טענות אלה, ומעולם לא מצאתי להן הוכחות כלשהן. היה ברור לי כי יש לאנשים שונים סיבות טובות לטפול על לביב האשמות־שווא. משום כך ברקתי כל טענה לגופה, מבלי לזלזל בה, אך גם מבלי לקבלה בהיערך ערדיות והוכחות.

במשך השנים ניצח לביב על חקירות רבות, שהביאו לגילויים חשובים. די להזכיר את פרשות אשר ידלין, מי שעמד להתמנות כנגיד בנק ישראל, ואברהם עופר, שר־השיכון המנוח, שהתאבד לפני שהחקירה המישטרתית בעניינו הגיעה לסיומה.

שינאה הדדית לוהטת

הפרשה שהביאה לסיום עבודתו של לביב אצלנו היתה קשורה בשמו של בצלאל מיזרחי. במשך השנים הגיע למערכת זו חומר רב, שקשר את שמו של מיזרחי בעולם־הפשע. בדקנו את החומר הזה בקפדנות. לא מצאתי בו הוכחות, שסיפקו אותי.

אולי כאן המקום להגיד כמה מילים על תפקידי שלי. כעורך ראשי אני נושא באחריות לכל המתפרסם בעיתון זה. אחריות זו היא, בעיניי, כפולה: מוסרית ומישפטית.

מבחינה מישפטית אני חייב להיות מוכן להגן על פירסומי העולם הזה בבית־המישפט, מבחינה פלילית ואזרחית כאחת — ואת במדינה שבה חוקי־הדיבה חמורים יותר מאשר בכל מדינה דמוקרטית אחרת. (מישפטו של אריאל שרון נגד השבועון טיים נתן לנו הזדמנות מצויינת לעמוד על ההבדל בין ארצות־הברית וישראל. על פי חוקי ישראל היה טיים מפסיד במישפט ועומד חסר־הגנה מול עוצמתו של השר.)

לכן, לפני שאני פוסק אם לפרסם גילוי או לאו, עליי לשאול את עצמי: האם נוכל להוכיח זאת בבית־המישפט? האם יעמדו לרשותנו עדים וראיות אחרות? לא פעם אני נאלץ לוותר על פירסום גילויים חשובים, למרות היותי משוכנע בנכונותם מפני שלדעתי אין להם ראיות מספיקות. משום־כך גם פסלתי הרבה גילויים של יגאל לביב.

לפעמים המצב הפוך. יש ראיות הנראות כמספיקות, אך האינטואיציה (שהיא פרי של נסיון ממושך והכרת מוסדות ובני־אדם) אומרת שמשהו במידע אינו כשורה. במיקרה כזה חייב עורך אחראי לפסול את הפירסום, לפחות עד לעריכת בדיקה נוספת.

במיקרהו של בצלאל מיזרחי וחבריו החלטתי שאין הראיות מספיקות. החומר עבר לעיתון הארץ, שפירסם אותו. הארץ הפסיד במישפט סנסציוני וממושך, והשופטת קבעה כי לא הצליח להוכיח את פירסומיו.

עניין מיזרחי עורר במערכת שלנו מחלוקת קיצונית. אלי תבור, ראש־המערכת, התייצב לימין מיזרחי וחבריו (ביניהם רחבעם זאבי, המכונה גנדי) בקנאות קיצונית. יגאל לביב, מצידו, התייצב נגד מיזרחי בקנאות קיצונית דומה. המאבק ביניהם נראה לי בלתי־רציונלי, וסותר את העיקרון של „בלי משוא־פנים". המחייב את בחינת הדברים לגופם, בלי ריעות קרומות ונתרצות לכאן ולכאן.

בין תבור ולביב החלה מתפתחת שינאה אישית עזה. תבור חיפש חומר כדי להרשיע את לביב בחטאים שונים, ואילו לביב גייס את איש־סודו, אהוד אולמרט, כדי לטפול על תבור (וגם עליי, בדרך אגב) עלילות שהוכחו בנקל כשקרים גסים. הרי שינאה זו מתגלים עתה במישפט נגד לביב.

היה ברור לי כי טובת העולם הזה ושליחותו מחייבות את הוויתור על שרותיהם של שניהם כאחד. לכן ויתרתי, לא בלי צער, על שרותו של אלי תבור, שגדל במערכת זו מנעוריו, ועל שרותו של לביב.

הסיבה שהביאה אותי להביא לפרישת לביב מן המערכת היתה נעוצה בעובדה שהוא קנה ירחון. היוצא מאז בבעלותו. נוצר מצב שכתב בכיר של העולם הזה, שתפקידו הוא לגלות פרשות של שחיתות, דורש מחברות כלכליות ואילי־הון לתת מודעות בתשלום לעיתון פרטי שלו. נוצר ניגוד־אינטרסים בולט לעין, וכך גם הודעתי ללביב במיכתב שבו סיימתי את יחסי־העבודה בינינו. גם בעיה זו עולה עתה במישפט בכל חריפותה.

איני מוכן לחוות דיעה על החומר הנדון עתה במישפט — הן מטעמי הגינות, הן מטעמי סוב־יודיצה. נניח לשופט לעשות את מלאכתו.

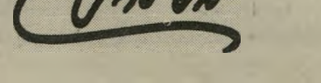

מכתבים

(המשך מעמוד 3)

למס־הכנסה זה חוב כמו כל חוב אחר. ואפילו יותר מכך. כי אם ההוא לא ישלם, בסופו של דבר, כולנו נשלם במקומו.

אם אדם רוצה לצאת את הארץ — לרדת, להגר, איך שלא יקראו לזה — שיסדר קודם את החובות שלו. למכולת, לחברת־החשמל, לחברת הגאז וגם למס־הכנסה. ובדיוק כמו שאני בטוח שכל מכולתניק ינקוט בצעדים המתאימים לגבות את חובו מארם העלוק להיעלם מהארץ ויימצא אי־שם בין נהר המיסיסיפי לפרברי מונטריאול, כך הגיוני גם שמס־הכנסה יוציא צווי איסור־יציאה מן הארץ נגד מי שחייב לו כסף.

אלי ביטון, תל־אביב

● ● ●

מיזכר־הבנה רטוב

הקורא הלפגוט דורש איזון: אם צבא ארצות־הברית לומד לקחים מצה"ל, שצה"ל גם ילמד לקח מצבא ארצות־הברית.

אחרי שקילקלו לי את שרות־המילואים האחרון שלי, בכך שאסרו על מכירת הבירה בבסיס, אני מבקש, כרב"ט בעל ותק (22 שנים) להביא את דעתי בעניין זה וגם, כמו שנהגו לומר, להיתלות באילן גבוה.

תמיד שומעים על הלקחים שהאמריקאים לומדים מצה"ל, ואולי בגלל זה נחתם (או לא נחתם, אני כבר לא זוכר) מיזכר־הבנה לשיתוף־פעולה צבאי. אם כן, אני מציע שנהפוך את היוצרות ונלמד פעם מן האמריקאים. גם אצלם היה, לאחרונה, נושא השתיה בבסיסים בחדשות. חיל־הים שאל אסר מכירת משקאות אלכוהוליים מוזלים בבסיסים, וכך קבע ראש־מטה חיל־הים, הגנרל ג'ון ויקהם: „אלכוהול שוחק את רוח־הלחימה."

ואז קם שר־הצי האמריקאי, ג'ון להמן, והודיע חד־משמעית שצבא־הים יכול לעשות מה שהוא רוצה, אבל אצלו, בצי, זה לא יהיה כך. שתיה, אחרי שעות האימונים והתעסוקה, הוא אמר, תורמת לרוח־היחידה, וליתר ביטחון גם הסתמך על גנרל חיל־הים דגול ממילחמת־העולם, הלא הוא ג'ורג' פאטון, שאמר: „אם אינך מיטיב לשתות, אינך מיטיב להילחם!"

אז מה אתה אומר, משה לוי?

צבי הלפגוט, תל־אביב

● ● ●

שיעים על הירדן

אולי, באמת, מתה יוזמתו של מובארכ (העולם הזה 20.3) **אבל רק שימשיך ביוזמות. הן לא רק לטובת מצריים, הן גם לטובת ישראל.**

קודם כל, אני בכלל לא בטוח שיוזמת־השלום של מובארכ המנסה, למעשה,לדחוק את אש"ף וירדן לשיחות איתנו, מתה. אבל גם אם מתה, שרק ימשיך ביוזמות שלו.

הנה, השבוע, הוא טס לבגדאד, ואולי יצליח להקים ציר קאהיר־עמאן־בגדאד. הלוואי שיצליח. כי כמו שהמצב עכשיו, אומנם הצליחו העיראקים, כנראה, להדוף התקפה איראנית ולגרום להם אבידות איומות, אבל הלא אנחנו לומדים עכשיו, יום־יום בצפון, מה זה שיעים, ומי יכול לדעת אצל חומייני? זאת לא בעיה אצלו להטיל לקרב עוד עשרות אלפים ועוד מאות אלפים, כולם מתאבדים פוטנציאליים, והם עלולים גם להביס את העיראקים. ואז, אם בנוסף לשיעים בצפון, גם יעמדו מולנו, על הירדן, במרחק 30 קילומטר מירושלים, מאות אלפים שיעים, שלא איכפת להם למות — אז יהיה יותר טוב?

ושזה לא ייראה לאף אחד כל־כך רמיוני. מה עוד שחאפז' אל־אסד הסורי הוא בן־ברית לחומייני. וזה מה שחסר לנו — צבת מצפון וממיזרח.

לכן מוטב שמובארכ יצליח בכל יומה שלו.

אבי רימון, רחובות

● ● ●

עובדות בפרשת יגאל לביב

הקורא לביב טוען, כי הובאו עוב־דות לא־נכונות בכתבה על מישפטו (העולם הזה 20.3).

הכתבה אודותיי מכילה שלוש עובדות לא נכונות, המטילות בי דופי.

● הכתבה מספרת כי קצין־המישטרה אהרון שלוש הזהיר את סניגורו של ג'ורג' סטאשר שלא יקנה מיסמכים שונים מלביב, וכי פירסום הפרשה גרם להקמת ועדת־חקירה שטיהרה מכל וכל את קצין־המישטרה שלוש והחשידה את לביב כסחטן.

העובדות הן, ששלוש הזהיר את סניגורו של לנסקי, ולא של סטאשר, וועדת־פלד לא טיהרה את שלוש, אלא כתבה, כי הוא הזהיר את עורך־הדין של לנסקי בתום־לב.

זמן קצר לאחר מכן התפטר שלוש מן המישטרה.

טענת המישטרה, כי שלוש חשד בי בעסקי־סחיטות הופרכה, כאשר כתב־האישום, שהוגש נגדי, היה על סיוע בפריצה במטרה של גניבת מסמכי חברה כלכלית ולא קשור כלל לסחיטות.

● הכתבה אומרת, כי במהלך המישפט התברר, כי הייתי מודיע של מס־הכנסה, המקבל סכום מסויים מערך העבירה.

עובדה זו אינה נכונה אף היא. במהלך המישפט התברר, כי סייעתי לאנשי מס־הכנסה במסירת מידע וקיבלתי מהם מידע.

חומייני
30 קילומטר מירושלים

זמן קצר לפני מערכת הבחירות עסקתי באיסוף כספים לרשימת נס לכנסת, וביקשתי ממס־הכנסה כי ישלמו לי כאילו על חשבון המידע, ואת הכספים העברתי לגיזבר הרשימה, דויד ארנפלד המנוח, שאישר זאת בעדותו בבית־המישפט.

● הכתבה אומרת, כי קו ההגנה של היום יהיה, שהמישפט נגדי הוא ניקמת ארמנד לוי בי.

גם זה לא נכון. כפי שהתברר במהלך המישפט, ביום 3.8.80 הגשתי תלונות נגד קציני־המודיעין הראשי של המישטרה, יגאל מרקוס, על קבלת שוחד. חודש לאחר מכן, סיפר גניש בעדותו, ישבו הוא, מרקוס ונותן השוחד למרקוס ותיכננו איך להפיל אותי בפח. באמצעות השקעה־כביכול של גניש בירחון מאה שאני עורכו. תוכנית זאת יצאה לפועל ומרקוס הורה לאנשי היחידה לחקירת־פשעים לפתוח־נגדי בחקירה.

יגאל לביב, תל־אביב

העולם הזה דייק בכל מילה בכתבה הנזכרת:

● *באשר לעובדות המיקרה משנת 1972: הן נלקחו מילה במילה מכתבה שהתפרסמה בהעולם־הזה (26.7.72). ומאז פירסומה ועד היום לא הכחיש הקורא לביב את העובדות הללו.*

● *באשר להיותו מודיע בשכר של מס־הכנסה. בכתבה הנזכרת לעיל, נאמר: „הכרעת־דינו של כהן הרשיעה אותו (את לביב) בשורה של עבירות אתיות, שאינן מתיישבות עם מיקצוע העיתונות. שהחמורה ביניהן היתה הקביעה כי לביב, בהיותו עיתונאי, שימש גם מודיע בשכר של מס־הכנסה." גם מילים אלה לא הוכחשו מאז שנת 1972.*

● *קו ההגנה של היום: על פי העדויות ביום הראשון של המישפט נראה היה, כי קצין־המישטרה המעורב בעניין הוא ארמנד לוי. גם ביום השני למישפט היה שמו של לוי עדיין השם העיקרי. שמו של קצין־המישטרה יגאל מרקוס עלה במישפט יותר מאותר. **העולם־הזה** שיער כי קו־ההגנה יהיה: „ניקמתה של המישטרה בעיתונאי שחדר מתחת לעורה או. אולי באופן מפורש יותר. ניקמתו של ארמנד לוי בעיתונאי יגאל לביב." הכתבה לא הוי־ציאה מכלל אפשרות. כי שואפי־הנקמה בלביב מבין קציני־המישטרה הם רבים. ושמם עדיין יעלה במישפט.*

דה תשקיף

פרס יפצה את „סי־בי־אס"

כדי לשכך את זעמם של ראשי „סי־בי־אס" על הריגת שניים מאנשיהם בלבנון, החלט בלישכת ראש־הממשלה לפצות את הרשת ביחס מיוחד — מתן עדיפות בגישה למידע והענקת ראיונות בלעדיים.

מודעי ודולצין ביחד

יצחק מודעי יפעיל מכבש על קבוצתו של אריה דולצין, ממתנגדי האיחוד בין הליברלים וחרות, כדי שיתמוך בהצעת שר־האוצר למיזוג איטי, ובכוחות משותפים, יביא לתבוסת הצעת השרים משה ניסים ואברהם שריר.

הצעה זו קוראת לאיחוד מייד, ואילו הצעתו של מודעי מדברת על איחוד בשלבים, תוך חמש שנים.

מילוא מאחורי ארנס

סגן שר־החוץ, רוני מילוא, כבר עושה נפשות להמלכת משה ארנס ביורשו של יצחק שמיר. יש הטוענים ששמעו את מילוא מתבטא שהשר שלו „גמר", והעתיד שייך לארנס.

מחנה שרון בנסיגה

באגף הימיני של חרות מסתמנת מגמה מדהימה: סיכום הבחירות הפנימיות בסניפי התנועה יצביע על ירידה של ממש בכוחו של השר אריאל שרון.

חידת חידו

בני־מישפחתו של אלוף־מישנה אברהם חידו, שנהרג לפני חודש בלבנון, מעלים השערה שהוא נורה בטעות על־ידי חיילי צד"ל, שאיתם הוא היה בקשר יום־יומי. הם מבססים זאת על תחקיר עצמאי שערכו.

„התעשיה האווירית" במבוך

ההדלפות הרבות על הסתייגויות בקרב חלק מקצונת צה"ל מן הלביא הגבירו את המבוכה בתעשיה האווירית. שגדלה פי כמה נוכח אי־הבהירות לקראת כניסתו המתוכננת של האלוף דויד עיברי כיו"ר פעיל בחודש הבא.

מפאריס לעזרת אמנון

יהושע עמישר, סגן קונסול בשגרירות־ישראל בצרפת, ישוב אריצה כדי להיות חבר מישרד־התיקשורת. עמישר הוא איש שינוי, ממקורבי אמנון רובינשטיין. המישרה התפנתה באחרונה. כהונתו של הדובר, רמי אושה, לא הוארכה.

באחרונה הושלם שיפוץ לישכתו של מיכל חלבי. היועץ ללא שכר של השר לענייני דרוזים, גם הוא איש־שינוי.

ב־„תעשייה האווירית" מבקשים לזכות באהדת הרחוב הישראלי. לדעת הבכירים, הרחוב אינו תומך בפרוייקט.

לאחד ברמב"ם

כמעט בהסתר ביקר בשבוע שעבר אנטואן לאחד בבית־החולים „רמב"ם", ודרש בשלומם של שניים משבירי־החרב האירופיים שלו, שנמצעו בדרום־לבנון והמאושפזים בחיפה.

העובדים נגד הבריליום

קבוצת עובדי מיפעל תמ"מ של „התעשיה האווירית" ביהוד מפעילים שדולה במישרד־הבריאות, כדי למנוע את הפעלתו של בית־מלאכה לעיבוד חומר הבריליום הרעיל, בלב המיפעל.

העובדים טוענים שהחומר הרעיל יסכן את כל תושבי גוש־דן, כפי שגילה לראשונה העולם הזה לפני שנתיים.

גיבלי לוחץ

בנימין גיבלי לוחץ בכל דרך אפשרית על שר־האנרגיה, כדי לקבל במהרה את תפקיד יו"ר פעיל של מועצת־המנהלים של חברת־החשמל.

גיבלי מבקש לקבל את התפקיד עוד לפני פירסום סיכומי פעילות קבוצתו — כור מזון — לשנת 1984, שאינן מצביעות על רווחים.

צ'רה במקום הורוביץ?

אחד האישים הכלכליים המבוקשים ביותר כיום הוא הרמטכ"ל לשעבר, צבי („צ'רה") צור.

באחרונה הפך למטרה לשדולה של קבוצת תעשיינים, המעוניינים בהצבתו כנשיא התאחדות־התעשיינים, במקומו של אלי הורוביץ, העומד לפרוש. צ'רה מהסס.

קיסר בבתי־הכנסת

מזכ"ל ההסתדרות, ישראל קיסר, תת־חיל בכמעט־בחירות שלו עוד לפני הפתיחה הרישמית. באחרונה הוא עורך סיורים אינטנסיביים בבתי־הכנסת, מסזר הבטחות למתפללים ולגבאים, הנחשבים מחוז־בחירה טיבעי של העובד הדתי.

קרב פסה־גאון

מאחורי הקלעים, אך גם מעל פני השטח, מתנהל מאבק סמכויות בין נחום פסה ובני גאון סביב מערכת הבחירות להסתדרות.

פסה מנסה להגן על מעמדו ועמדותיו, אך נראה שישראל קיסר יתמוך בגאון, משום שהוא מבקש ליצור תדמית חדשה לעסקני ההסתדרות.

שרון מחוץ לגולן

השר אריאל שרון ביטל במפתיע פגישת־עבודה עם ועד ישובי־הגולן, אחרי שדחה את מועדה כמה פעמים. בגולן מתייחסים לביטול בזעם רב.

„כור" בכפר הערבי

חברת־בניה משותפת לאחים בולוס מכפר בענה ולחברת יובל־גד ההסתדרותית של כור החלה בבניית פרוייקט של 40 יחידות דיור בנצרת.

באום אל־פחם הוחל בייצור טחינה במיפעל משותף בין כור מזון ועארף אל־רושדי.

לפידות תורח

במישרד־החינוך ובוועד־המהל של בית־הספר כדורי מתגבשת החלטה להדיח מתפקידה את רחל לפידות, מנהלת בית־הספר, על רקע אי־סדרים כספיים שבהם היא מעורבת.

לפידות ניסתה להפעיל קשרים בתנועת־העבודה, אך נגדה מתייצבים ראש המועצה המקומית כפר־יתבור, מיכה גולדמן, ואחותו של יצחק רבין, התומכים בהרחקתה.

מזונות בעיר־הזונות

כמה בעלי עסקים בתל־אביב מתכוונים לבקש מהעיריה רישיונות להפעלת קיוסקים ניידים בתוך תל־ברוך, באיזור הידוע כ„עיר הזונות". המקום הומה מאות אנשים בכל ערב, והכוונה היא למכור לנשים העובדות שם וללקוחותיהן סיגריות ומיני מזון חם. במקום כבר פועל דוכן נייד למימכר גלידה.

צ'יץ' מגייס מציגים

ראש עיריית תל־אביב, שלמה („צ'יץ") להט, הפעיל את לישכתו כדי לגייס מציגים לתערוכת „אדם ומעונו".

חברות רבות, שהשתתפו בעבר ביריד, אינן משתתפות בו עוד. היריד הוא סעיף ההכנסה העיקרי של מרכז־הירידים.

מקומון ערבי בירושלים

„מראיא" (בעברית: מראות) הוא שמו של המקומון הערבי הראשון, שהתחיל להופיע השבוע בירושלים המיזרחית.

עורכו של מראיא, נאזם בארד, הוא בוגר האוניברסיטה העברית.

קיסטר לקדנציה נוספת

מבקר־המדינה, יצחק טוניק, מינה לתקופת־בהונה נוספת את חברי הוועדה למתן היתרים לענין „ניגוד עניינים של שרים וסגני שרים".

יו"ר הוועדה הוא יצחק קיסטר, השופט העליון בדימוס. וחבריו הם דויד שוהם, המנכ"ל לשעבר של בנק כללי, ואבשלום לוי, עורך־דין.

„בר־אילן" רוצה כסף

אוניברסיטת „בר־אילן" מנהלת משא־ומתן עם מישרד־החינוך, על תוספת לתקציב־הפיתוח שלה. הדיונים נערכים בסודיות, כדי שלא להרגיז את האוצר.

שביתה אתיופית

העולים מאתיופיה במרכז־הקליטה ב־כפר־סבא קיימו בשבוע שעבר שביתת־רעב של יומיים, לא יצאו ללמוד באולפן ולא שלחו את ילדיהם לבית־הספר. 400 העולים מחו על טיב המזון, על שאין מעמידים להם במועד את כספי הביטוח הלאומי, על מחסור בסבון, בניירות־טואלט ובחומרי־ניקוי.

דרישותיהם, שעד כה זכו בסוכנות רק במשיכות־כתפיים, נענו מייד ביומה ה־שני של השביתה.

הברחות מלבנון

למרות המתיחות בגבול־הצפון, נמשכות ההברחות לישראל כמימים ימימה. בצפון הארץ ניתן למצוא במחירי־הזדמנות כמויות גדולות של מוצרי־אלקטרוניקה, שהוברחו באחרונה מלבנון.

גם הברחות הסמים נמשכות כסידרן.

צה"ל ללא בשר

במיסגרת הקיצוצים בצה"ל הונהג יום ללא בשר, שבו מקבלים האוכלים בחדרי־האוכל הצבאיים תחליפי־מזון שונים בעלי ערך־תזונתי זהה לבשר.

„סירטי רול" לעיתונות

חברת סירטי רול הקימה חברת־בת לתיקשורת ולמו"לות. לא מזמן החלה בהוצאת חוברת פנימית של המועדון, ועתה היא מוציאה יריחון חדש לנהגים בדרך. שיופץ חינם בתחנות־דלק.

מטר קללות ערביות על חשבון מודעי

לא לעיתים תכופות ביותר זוכה עיתונאי לשמוע פקיד בכיר בשירות המדינה, כשהוא מקלל את השר שלו בערבית צחה. הפקיד הבכיר הזה הוא דווקא אשכנזי, ויתכן שהקללה הגסה היתה המילה הערבית היחידה באוצר־המילים שלו בשפה זו. עם זאת, הדברים נאמרו בעסיסיות רבה, בטון בוטה, מכל הלב. אין כל ספק — נמאס לו.

הסיבה לכעס הזה היתה עניינית לחלוטין. הפקיד הבכיר במישרד־האוצר אכל כבר מרורים מכל הסוגים מהשר שלו, כולל החלטות ששונו ברגע האחרון, ללא כל סיבה נראית לעין, וגם בלי הסברים.

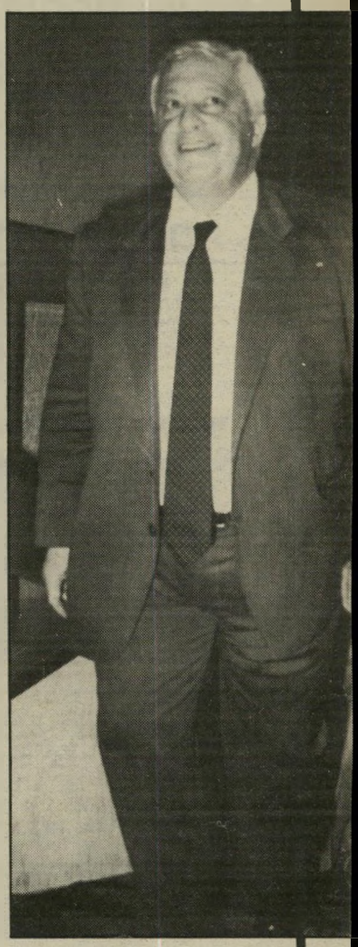

עם פרס — באש ובמים

לכל הצרות הללו הוא כבר הס־כין, פחות או יותר. אפילו לישיבות ליליות, שנסתיימו בארבע בבוקר בקבלת החלטה חד־משמעית, שרק למענה נשאר האיש באוצר עד היום.

„החלטה כלכלית טהורה," הוא קורא לזה, כאילו קיים בכלל דבר כזה.

שעות ספורות אחרי קבלת ההכרעה ההיסטורית, שמע הפקיד הבכיר מעל גליי־האתר, ששר־האוצר יצחק מודעי הצביע בישיבת הממשלה נגד הסיכום שהתקבל במישרדו.

האיש התקומם, מחה, איים בהתפטרות, אך הבליג. כמו הרבה מערכניקים באוצר, הוא מצא ניחומים בתחום הפוליטי. „מודעי הולך עם שימעון פרס באש ובמים." נהג הפקיד לומר להעולם הזה. „לכן אני מוכן לבלוע את העובדה שהוא די מטורף, ושאי־אפשר לסמוך עליו בנושא הכלכלי."

„פרס עצמו נמצא בעניינים עד צוואר," המשיך הפקיד, „ומנהל למעשה את מישרד־האוצר, כשהוא מסתייע בעצות מצויינות של גד יעקובי. נכון שהצוות כולו פועל מתוך אילוצים פוליטיים מובהקים, והוא חייב להתחשב בהסתדרות הכללית, בשרי־הליכוד ה„חברתיים' ובבחירות להסתדרות. אבל הם מהלכים בין הטיפות בכישרון בלתי־מבוטל.

„הם גם מדברים ברצינות על תהליכים, שיובילו לצמיחה כלכלית, כפיתרון יחידי להתאוששות לטווח ארוך. כל זמן שמודעי מציית לפרס־יעקובי, ורב עם חבריו בליכוד, הוא מהווה חלק מבלימת הפוליטיקה הפופוליסטית של דויד לוי ומשה קצב.

„מודעי הוא גם איום תמידי על שרי הליכוד. פרס מאותת להם בעזרתו, שאפשר להסתדר בלעדיהם. אין תריפת פלא יותר טובה מזאת, להשתקתם בישיבות מכריעות בנושא הכלכלי־חברתי. מנקודת מבט זאת, מודעי הוא ממש חיוני."

אלא שהשבוע שינה הפקיד הבכיר גם את הטון וגם את המסר, ואפילו שכח את ניסוחי הטובים, לטובת קללות מוברות בשפה הערבית. האם משהו השתנה? צמח יצחק מודעי חדש? הרי הוא מאביך את הפקיד מרורים כבר חודשים רבים?

התשובה היתה כן חד־משמעי. בשבועות האחרונים שי המיפלגה הליברלית קשורים דווקא לאגף השמרני בתנועת החרות, כלומר לאנשי יצחק שמיר. הסיבה שרון, נפגש עימו פעמים אחדות בשבוע. השינאה מלפני שבועות אחדים כאילו נשכחה לחלוטין. בשביל איש כזה אינני מוכן לאכול חרא."

לדברי הפקיד הבכיר חל בשבועות האחרונים קרע בין מודעי לבין השר־לכלכלה, גד יעקובי. הקרע הזה היה, כמובן, בלתי־נמנע מהרגע הראשון, אבל תלותו של מודעי בפרס, בחודשים הראשונים מאז כינון הממשלה, מיתנה את העימות. עתה חש מודעי שהמימסד הליברלי הרישמי, בראשות השר משה ניסים, גדעון פת ואברהם שריר, הצליח לתמרן אותו מבחינה מיפלגתית פנימית, ולהעמיד בסימן שאלה את מנהיגותו בליברלים. הוא הגיע למסקנה, שהדרך היחידה להחזיק מעמד ולהפרע מאוייביו היא ביצירת קשר אמיץ וישיר עם שרון.

מתנות ללא חשבון

הדרך חשבון שלו הוא ברור. כל ראשי המיפלגה הליברלית קשורים דווקא לאגף השמרני בתנועת החרות, כלומר לאנשי יצחק שמיר. הסיבה לכך נעוצה באינטרסים הכלכליים המדריכים את המיפלגה. שמיר ואנשיו שותפים לליברלים בזיקה פו־ליטית שאיננה „פופוליסטית", הנוטה לשמרנות נוסח רונלד רגן ומרגרט תאצ'ר. גם בנושאי־פנים וגם בנושאי־חוץ. גם אהוד אולמרט ואנשי לע"מ שותפים לגישה זאת.

לכן הביע שרון בגלוי את חששו בפני איחוד עם הליברלים. שרון אינו מסתיר את איבתו הקשה לגידעון פת, קודמו במישרד־התעשיה־והמיסחר. מטבע הדברים, כל מי ששנא את פת הוא קרוב, במידה בלתי־מבוטלת, למודעי.

מודעי אינו שונה בהשקפת עולמו משאר חבריו, ואף הוא הטיף לשמרנות כלכלית, כמעט בנוסח יגאל הורביץ. אך התימרון המיפלגתי הפך אותו לשותף של שרון, המשליך את כל יהבו על דמגוגיה פופוליסטית, והמחלק מתנות ביד ארידורית ממש בעיירות־הפיתוח, ללא כל חשבון כלכלי.

„מספיק לאכול חרא!"

בת־אחת חדל מודעי להיות „האיש של פרס בליכוד," הסביר להעולם הזה הפקיד הבכיר, „וחזר להיות חרותניק־ליברלי לכל דבר. לפתע נזכר האיש, שהוא בעצם תומך נלהב בארץ־ישראל השלמה, נץ למהדרין. הוא מאמץ אל ליבו את אריאל שרון, הכוח המנחה אותו השתנה באורח רדיקאלי.

הסיבה לשינוי הזה איננה דווקא כלכלית, כצפוי. היא מעוגנת היטב בתכסיסי־מיים של הפוליטיקה הישראלית.

יש עסק עם מודעי חדש, הכוח המנחה אותו השתנה באורח רדיקאלי.

הסיבה לשינוי הזה איננה דווקא כלכלית, כצפוי. היא מעוגנת היטב בתכסיסי־מיים של הפוליטיקה הישראלית.

במשך שנים רבות היו רינונים על מצבו הנפשי של יצחק מודעי ההפכפך. אך התעלול האחרון שלו – הברית שלו עם אריאל שרון – הגדישה את הסאה באוצר

בדיחה וייאוש כבד

דקיד הבכיר באוצר טוען, שהברית הבלתי קדושה בין שרון למודעי נוצרה באשמת פרס. „הוא נתן בידיו המגושמות של שרון את תקציבי עיירות־הפיתוח, ורק עתה נזכר לזעוק על כך חמס. מאוחר מדי. הציפורך מודעי־שרון יתן לליכוד עשרות אלפי קולות בישראל השניה בבחירות הבאות, ורק פרס גרם לכך." לדיעה זאת שותף, ללא ספק, גם גד יעקבי.

כך הפכו התכסיסים הפנימיים במיפלגה הליברלית את מדיניות האוצר לבדיחה. כל צמרת האוצר שרויה בייאוש כבד. השר שלהם, „המטורף", הפך תוך חודשים אחדים משמרן ידיד־פרס לפופוליסט ידיד־שרון, וידם קצרה מלעשות שינוי מהותי בלשונו.

חיים ברעם ■

במדינה

העם כל מה שזז

יורים על כל מה שזז — והשבוע זזו שני עיתונאים מול טנק ישראלי

אחד הסרטים שהיו מועמדים השבוע לפרס האוסקר הוא דמעות של שתיקה (ראה יומן אישי), המתאר את גבורתם של עיתונאים שסיקרו את מילחמת קאמבודיה, גיבור הסרט הוא עיתונאי מקומי, העוזר לכתב אמריקאי.

העיתונאי הוא אחד מגיבורי המילחמה המודרנית. עולה עליו צלם־הטלוויזיה, מכיוון שלו אין ברירה אלא לחרוף את נפשו במרכז האירועים הקרביים.

השבוע נהרגו על־ידי טנק ישראלי שני עיתונאים לבנוניים, שפעלו בשרות רשת־הטלוויזיה האמריקאית סי־בי־אס. המיקרה זיעזע את דעת־הקהל האמריקאית, וגרם להתנפלות עולמית של העיתונות על ישראל. הרשת האמריקאית הודיעה כי לא תשדר סידרה על ישראל, שעמדה לפאר את המדינה ואת נופי הארץ.

מרחץ־דמים הדדי. תחת לב־קש סליחה מייד ובלי הסתייגות, הושמעו בפי דוברים ישראליים — וביניהם נשיא המדינה — שורה של התבטאויות, שהוסיפו חטא על פשע.

נאמר כי עיתונאי, המסקר אירועי־מילחמה, מקבל על עצמו את הסיכון הכרוך בכך. נאמר שיש משהו באופיים של עיתונאים כאלה, המביא אותם להסתכן בכוונה, לשם הנאה. נאמר כי שני עיתונאים אלה היו בתוך קבוצה של אנשים מוזיינים, ועל כן נאלץ הטנק לירות בהם. וכו' וכו'.

סיפורים אלה לא שיכנעו איש, והם מטילים אור על המצב הנורא שהשתרר בדרום־לבנון (ראה הנדון). שם מלווה נסיגת־צה"ל במרחץ־דמים הדדי.

להרוג עיתונאים. שום עיתונאי אינו מסכן את חייו סתם. הוא נאלץ לעשות זאת, מפני שהוא נושא במשימה חברתית ראשונה במעלה: לדווח לעולם על המתרחש בשדה־הקרב. רק כך יכולה דעת־הקהל העולמית לפקוח עין על הכוחות הלוחמים ולהגיב על חריגות.

העיתונאי היוצא למשימה זו יודע שהוא מסכן את חייו — אך אין בכך שום הצדקה לחיילים להרוג עיתונאים. רק צבאות פרועים, שפרקו כל רסן של מישמעת מוסרית, פותחים באש על עיתונאים הממלאים את תפקידם. העובדה שזה קורה עתה באופן קבוע בדרום־לבנון, גם לעיתונאים ישראליים (ראה שידור) מלמדת הרבה על המצב שנוצר.

מיקרה זה מבליט דבר המשתקף גם מדיווחי הטלוויזיה הישראלית: שחיילי צה"ל, הנמצאים במתח נורא, בליבה של מילחמת־גרילה, יורים עתה בכל דבר זז. הסיפור על העיתונאים, כאילו היו „בקבוצה של מוזיינים", אינו משכנע איש. החיילים ירו, מפני שהם יורים בכל מה שזז, מכיוון שכל דבר שזז יכול להיות אוייב קטלני.

למצב כזה אין תקנה מלבד אחד: להסתלק משם מייד. כל יום של השתהות בלבנון מביא על ישראל ועל צה"ל קלון נוסף.

מדיניות מי ייפגש עם מי?

אחרי שירקו בפני הנשיא מובארק, חזרו בהם האמריקאים

יוזמתו של חוסני מובארק לא מתה לגמרי. אחרי שהנשיא המצרי זכה בבירת ארצות־הברית בסטירת־לחי מצלצלת (העולם הזה 20.3), נמלכו קברניטי וושינגטון והחליטו לעשות משהו למענו. הם לא ידעו מה.

הנשיא האמריקאי ושר־החוץ שלו (המשך בעמוד 9)

למה הם מעוללים את זה לצה"ל, לחיילינו, לכולנו?

הוצאה להורג

ד מוח אומר לברוח מן הנושא הזה, לכתוב על כל נושא אחר שבעולם.

אך היד מסרבת.

איך אפשר לחשוב על משהו אחר, כאשר טובי הבנים נהרגים?

איך אפשר לעסוק בעניינים אחרים, כאשר חיילינו נאלצים לבצע בלבנון מעשים נוראים?

מי יכול לעמוד מנגד? מי מסוגל לשתוק — ולהסתכל בראי?

■ ■ ■

כ אשר מודיע דובר צה"ל כי בפעולה מסויימת בכפר לבנוני נהרגו 24 מחבלים, ונפצע חייל אחד שלנו פצעים קלים, אין הוא מדווח על פעולת־קרב.

בפעולת־קרב, פשוט לא יתכן יחס כזה של קורבנות — 0:24.

כאשר יש תוצאות כאלה, נקראת הפעולה בדרך כלל בשם אחר. למשל: טבח.

יצחק רבין התפאר בכך שכל ההרוגים בפעולות האלה הם גברים, ואין ביניהם נשים וילדים. אך משמעות העובדה הזאת שונה לגמרי.

כאשר מתנהלת פעולת־קרב בשטח בנוי, שלא נגטש על־ידי אוכלוסייתו, אין מנוס מהריגת נשים וילדים. כאשר אין קורבנות כאלה, משמעות הדבר היא שההורגים פועלים בדם קר ובשיקול הדעת, ושהם יכולים לברר את זהות הנהרגים לפני ההרג.

בפעולת־קרב בשטח בנוי פשוט לא יתכן שכל ההרוגים יהיו גברים.

כאשר יש תוצאה כזאת, נקראת הפעולה בדרך כלל בשם אחר. למשל: הוצאה להורג.

■ ■ ■

ד שוב שנבין מה נעשה עכשיו בשמנו בלבנון. חשוב לראות את הדברים בלי כחל ושרק. לבל יעז איש להגיד בעתיד: לא ידעתי, ידיי לא שפכו את הדם הזה, עיני אחראי לתוצאות.

בולנו יודעים. כולנו שופכים את הדם הזה. כולנו נהיה אחראים לתוצאות.

אפשר לקרוא אצלנו לדברים בשמות שונים: טרור. מחבלים. טירוף שיעי. יד חזקה. להגן על חיילינו.

אך בעיני העולם, ובעיני האוכלוסיה בדרום־לבנון, נראים הדברים בצורה פשוטה בתכלית, ושונה לגמרי:

האוכלוסיה השיעית מנהלת נגדנו מילחמת־שיחרור קלאסית של אוכלוסיה כבושה נגד כובש זר.

„המחבלים" האלה הם האוכלוסיה הבוגרת בולה, המאורגנת במיליציות הפועלות בדרך כלל להגנה עצמית מפני שכנים, והסדועלת עתה נגדנו.

בשעה זו כל גבר שיעי נושא נשק, ופועל נגד צה"ל בפקודת המנהיגות המדינית והדתית של עדתו והממשלה הנבחרת של ארצו.

הוצאתם הסיטונית להורג של „מחבלים" חמושים ובלתי־חמושים („בשעה שניסו לברוח...") אינה אלא טבח. כך רואים זאת השיעים. כך רואה זאת העולם כולו.

■ ■ ■

א ין צורך להשחית מילים על הטירוף של יזומי מילחמת־לבנון. חוץ מאזרחים רפי־דעת, כל הציבור הישראלי מבין זאת כיום.

אולם מדוע חרסות מוצדקות נגד מנחם בגין, אריאל שרון ורפאל איתן אנחנו עלולים שלא לראות מה מתרחש עכשיו בהנהגת שימעון פרס, יצחק רבין ומשה לוי.

על שלושת הראשונים אפשר לפחות לומר שהם לא ידעו מה הם עושים. הם פעלו מתוך סיחרור של איוולת ויהירות, בארץ שלא ידעו עליה דבר וחצי־דבר. בקלות־דעת של ילדים. ההיסטוריה כבר חרצה את דינם.

אך שימעון פרס אמור להיות שקול. יצחק רבין אמור להיות שפוי. משה לוי אמור להיות חייל מיקצועי בלי חוכמות.

והנה עושים שלושה אלה, בעיניים פקוחות, ובמציאות שאין לגביה עוד שום סוד, מעשים נוראים.

המדיניות הנהוגה ברגע זה בלבנון היא תערובת של טימטום ופשע. ששום אדם עדיין לא הצליח למצוא לה הסבר הגיוני כלשהו.

איש מן האישים האחראיים לא הצליח לשלוף אף נימוק אחד שיוכיח כי יש תועלת כלשהי במדיניות זו, שהיא מונעת סכנות בהווה או תמנע סכנות בעתיד.

נכון כמעט היסוד: גם האישים האלה עצמם מודים בחציפה שהמצב רע, ויהיה יותר רע.

■ ■ ■

א ילו תירוצים אפשר להביא להצדקת המעשים הנעשים שם?

פרס־רבין־לוי יכולים לטעון שאין הם אשמים, שהם מנסים להוציא את צה"ל מן הבוץ שאליו הכניסו אותו בגין־שרון־דפול.

נימוק זה פשוט אינו נכון. ולא רק מפני שכל שלושת חברי השלישיה החדשה תמכו בהתל־הבות בשלושת חברי השלישיה הקודמת. פרס פעל בראשית המילחמה כדוברו של בגין. רבין נצמד אל שרון ונתן לו עצות־אחיתופל להידוק המצור על ביירות. לוי פעל בסגנו של רפול. (ואולי כדאי לזכור שאבא אבן התנדב לנהל תע־מולה למען המילחמה ברחבי ארצות־הברית.)

אך נימוק זה אינו תופס קודם כל מפני שאפשר לצאת מלבנון בדרך אחרת, בשיטה אחרת, בקצב אחר.

מעשי־הטימטום של השלישיה הקו־דמת אינם מחייבים את מעשי־הטימטום של השלישיה הנוכחית.

גם התירוץ הנצחי של „דעת הקהל" אינו תופס במיקרה זה. באופן מופלא קיים כיום קונסנזוס לאומי מלא. מקיר אל קיר. מבוחרי חרות ועד לבוחרי רק"ח. שיש לצאת מלבנון מייד. מבלי להתמהמה ומבלי להתעכב לרגע. פרס־רבין־לוי לא עיכבו את היציאה בגלל לחץ דעת־הקהל, אלא להיפך — נגד לחץ דעת־הקהל.

ההחלטה על הנסיגה בשלבים — וכיום אין עוד אדם אחד בישראל שאינו תופס שזאת היתה החלטה מטומטמת בעליל — לא התקבלה מפני שהציבור לא היה מוכן לנסיגה כוללת במהלך אחד, אלא למרות שהציבור היה מוכן לכך.

מדוע?

מפני שפרס פחד מיצחק שמיר, ורבין משרון? מפני שצמרת צה"ל הכינה חוות־דעת שהותאמה כולה למישאלות הדרג המדיני — תחת להגיש, בלי מורא ובלי משוא־פנים, חוות־דעת מיקצועית טהורה?

■ ■ ■

ע כשיו מברבר שימעון פרס על הצורך „להגן על חיילינו".

זוהי הגנה מוזרה מאוד.

כדי להגן על חיילינו, שולחים אותם אל תוך כפרים שיעיים, מכריחים אותם לבצע מעשים שהנפש סולדת מהם, מכניסים אותם למצב שבו נדמה להם שהברירה היא להרוג כמעט בלי־אבחנה או ליהרג.

שימעון פרס אינו טיפש. מדוע הוא אומר דברים מטופשים? מה מריין אותו?

יצחק רבין, מצידו, מאיים על השיעים ומזכיר להם את גורל הכפריים הירדנים שממיזרח לירדן. כאשר פעלו שם האירגונים הפלסטיניים. הפציץ צה"ל את הכפרים ואילץ את התושבים לברוח על נפשם ולנטוש את אדמתם.

על מי מתבוון רבין לעשות רושם?

השיעים בדרום לבנון הם בעלי מוטיבציה פוליטית ודתית גבוהה ביותר, ואין הם דומים במאומה לכפריים הנכנעים בעמק־הירדן. ריבוי הקורבנות אינו מרתיע אותם — מה גם שהם רואים, כמו כל העולם, שמילחמתם נוחלת ניצחון. ישראל של 1968, למחרת ניצחון כביר.

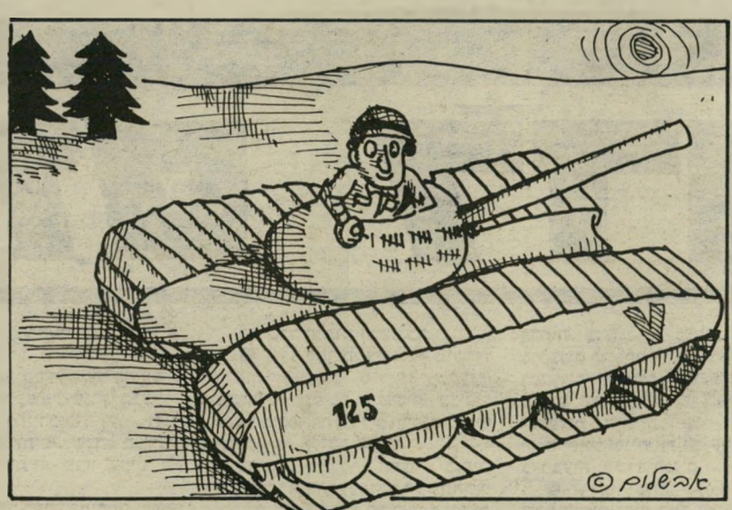

נהנתה מתדמית של מדינה בלתי־מנוצחת. התדמית, של ישראל ב־1985, אחרי מילחמת־הלבנון שונה לגמרי.

מי שסבור כי מעשי־זוועה משפרים את התדמית של מדינה או צבא ומעלים את קרנם ויוקרתם זקוק למיבחן של סיכחות.

■ ■ ■

ד דברים חיבים להיאמר בפשטות ובאכ־זריות, למרות שכל אדם בישראל יודע אותם:

מה שנעשה עכשיו בלבנון הוא גם טיפשות וגם פשע.

השמות, ההרג וההרס שחיילינו נשלחים לזרוע בכפרים השיעיים אינם מרתיעים את השיעים מלבצע פיגועים. כבר הוכח שנכון ההיפך.

כל פעולה כזאת משאירה אחריה שובל ארוך של שינאה, המתרגמת את עצמה לתאות־נקם.

כל גבר הנהרג בפעולה כזו, מפני שהוא נאמן לכפרו ולעדתו, הוא בן, בעל, אב. הוא שייך למישפחה גדולה, ולחמולה גדולה עוד יותר. לגבי כל אלה, ההרוג הוא גיבור לאומי, וההורג הוא מדכא רצחני ופושע.

כל בית שנהרס מפני שנמצאו בו „אמצעי־לחימה" הופך לערוגה של שינאה, וכל אבן מאבני־החורבות הופכת בליסטראה של נקמה. „חומרי־הלחימה" האלה הם מחסן־הנשק של הכפר, שהוא חיוני במציאות הלבנונית כמו אוויר לנשימה, ומי שמאחסן חומרים אלה בביתו עושה זאת לטובת כפרו ועדתו.

איך מודרים שינאה ותאוות־נקם? אולי במיס־פר ההרוגים שיפילו בעתיד.

הנהגה היוצאת בדם קר לייצר שינ־אה ותאוות־נקם נגד מדינתה זקוקה לאישפוז.

■ ■ ■

א ני שואל, אני זועק: למה? למה? למה?

למה אנחנו מעוללים את זה לעצמנו? למה אנחנו מעוללים את זה לצבאנו, לחיילינו, לצעירים בני 18 היוצאים זה עתה לדרך חייהם?

למה???

התירוץ האחרון שנותר בשטח, אחרי שכל השאר התנדפו ברוח, הוא: אין ברירה. אסור להראות להם שאנחנו נורחים. אם יחשבו שאנחנו נמלטים כשונבנו בין רגלינו, יתחיל טרור חדש.

על מי אנחנו עושים רושם?

על השיעים? הם רואים שאנחנו נורחים. איננו יוצאים מדרום־לבנון אחרי שלוש שנים מפני שרצינו לצאת, אלא מפני שהמחיר גבוה מדי. שימעון פרס לא זרק את תורת־השלבים אל ערימת־האשפה מפני שהשתכנע מטיב נימוקינו, אלא מפני שהתרשם מכדורי השיעים.

ההרג הסיטוני שאנחנו עורכים בכפרי השיעים אינו מקטין את מיספר הפיגועים בנו, אלא להיפך. אינו מאט את קצב הסתלקותנו, אלא להיפך. אין בו שמץ של הגיון צבאי, קל וחומר הגיון פסיכולוגי.

פה ושם עוד שומעים אצלנו את הסיסמה: „„הם מבינים רק את שפת־הכוח." בינתיים הוכח ההיפך: אנחנו מבינים רק את שפת־הכוח. הטרור השיעי הוא המכתיב את מהלכינו. השיעים יורעים זאת. העולם כולו יודע זאת.

לא, איננו מרמים איש. איננו מרמים איש מלבד עצמנו.

וכאן נכנס עניין המאצ'ו הישראלי.

■ ■ ■

ד ה לא יפה לברוח. לא יפה להסתלק בחיפזון, כשיורים בך. יותר יפה להתעכב בדרך כדי להרוס כפר שיעי, לפוצץ כמה בתים, להרוג כמה „מחבלים".

זה מאצ'ו. זה „גברי" יותר.

האומנם?

אני אומר: „גברי" יותר (אני מעדיף לומר: אנושי יותר) להסתכל באומץ־לב בפני המציאות, גם כשהיא בלתי־נעי־מה, ולהסיק באומץ־לב את המסקנות המתבקשות.

זהו אומץ־הלב האמיתי. ראינו לא־פעם בשדה־הקרב מה קורה לאומץ־הלב הכוזב של המאצ'ו, בשעת־צרה.

אומץ־הלב האמיתי מצווה: להסתלק מלבנון מייד. כן, בחיפזון. כן, בתנאים דמויי־בריחה. כי האלטרנטיבה רעה יותר. רעה לאינטרס של מדינת־ישראל, רעה לגליל, רעה לצה"ל, רעה לחיילינו.

כל יום של עיכוב יציאתנו מגדיל את הסכנה ש„הטרור השיעי ירדוף אחרינו אל תוך ישראל". כל יום של החשת יציאתנו מקטין סכנה זו.

„רצועת הביטחון" היא רעיון נפסד ומטופש. כל חייל של צה"ל (או של צבא־השכירים שלנו) שיישאר על אד־מת לבנון מגביר את הסיכוי שהטי־רור השיעי נגדנו לא ייפסק ולא יירגע, ואילו יציאתנו הגמורה מחלישה את הסיכוי הזה.

כך אומר ההגיון. אין צורך להיות גאון מדיני או צבאי כדי להבין זאת. די בשכל הישר.

■ ■ ■

א פשר לבצע את הנסיגה תוך כמה ימים — ויש לעשות זאת.

אין צורך לקחת משם דבר, מלבר המיתקנים החיוניים והיקרים ביותר. במיבצע צבאי גדול אפשר להרים משא זה ולהוציאו בתנאים של ביטחון מירבי.

אל ניכנס לשום כפר שיעי. נגדע את היד החזקה של הטימטום הישראלי.

נחדל מן המעשים, המשחירים את פנינו בעיני העולם ובראי.

אל נסיים את ההרפתקה המטורפת בולה באקורד אחרון של טירוף עליון.

בילעדי

הנתונים במיסמך סודי שהוגש לוועדה של הכנסת, מגלים: אתה משלם בכל חודש יותר מ־4500 שקל כדי לממן מוסדות־דת — אם אתה רוצה בהם, ואם לא!

כמה אתה משלם לדתיים

56,000 שקלים (לפחות) ממשכורתך יופרשו השנה לצורך תמיכה במוסדות־דת למיניהם. אלה הם מיסך לתוצאות הבחירות המעורפלות ולאילוצים הקואליציוניים, גם אם אתה חילוני, בן או בת דת האיסלאם או כל דת או כת אחרת.

כך מסתבר מן הנתונים הכלולים במיסמך סודי, שהוגש לוועדה של הכנסת, ושהגיע לידי העולם הזה.

85% מתקציב מישרד־הדתות לשנת התקציב הבאה — 1985/6 — מהווים מה שקרוי בשפה יפה ונקיה „תשלומי העברה". אלה הם התשלומים המועברים למוסדות־דת למיניהם למטרה אחת בלבד — שמירת שלום־בית בקואליציה. 41,267 מיליוני שקלים (מתוך 48,000) מקציב מישרד־הדתות למטרה נעלה זאת. מוסיפים לכך שלושת המקורות הממשלתיים האחרים למימון מוסדות־דת — מישרד־החינוך־והתרבות, מישרד־העבודה־והרווחה ומישרד־הפנים — ומגיעים ל־56,000 מיליוני שקלים, המוקצבים מתקציב המדינה למטרה זו.

אם מחלקים סכום זה בין מיליון בתי־אב ישראליים (הכוללים מוסלמים, נוצרים, דרוזים, בדווים ושאר מיגזרים בי־אוכלוסיה שאינם קרובים לדת היהודית) — מקבלים בערך את סכום השתתפותך בגידול וחינוך אברכים, תמיכה במכוני תורניים, פיתוח מועצות דתיות וכיוצא באלה: יותר מ־4500 שקל לחודש.

קרובים לצלחת

כ יצד מתחלקת תרומתך? מישרד־הפנים מעביר כ־11,000 מיליוני שקלים ל„שירותי־דת". המיסמך שהגיע לידי העולם הזה מפריד בין „שירותי־דת" ל„מוסדות־דת". יחי ההבדל.

מישרד־הפנים חולש על המועצות־הדתיות, שלהן כפופים ענייני הכשרות, המיקוואות, בתי־הכנסת ועוד ועוד. אלה הם „השרותים", שבהם משבצות המיפלגות הדתיות צבא עצום של עסקניהם.

מכאן ואילך מפרט המיסמך. שהוצג על־ידי סגן שר־האוצר עדי אמוראי בפני הוועדה־לביקורת־המדינה של הכנסת את הכספים המועברים למוסדות־דת דרך שלושת הצינורות הממשלתיים האחרים.

במישרד־הדתות המצב כך:

● 53% מסך תקציבו של מישרד־הדתות (25,656 מיליוני שקלים) מועברים לתמיכה בישיבות, כביכול על פי מיספר התלמידים. זהו גם הסעיף המסבך את חלוקת העוגה.

בחומר הגולמי המצוי ב„תיק אפרסק" האגדתי, ובמהלך חקירתה של „פרשת (אהרון) אבו חצירא", מדווחות חריגות ודיווחים כוזבים על מיספר התלמידים. ככל שהדיווח הוא על מיספר גבוה יותר של תלמידים, גדלה התמיכה הכספית ביחס ישר.

● 11.5% מהתקציב של מישרד־הדתות (שהם 5,552 מיליוני שקלים) מוקצבים להשתתפות בהוצאותיהן של המועצות הדתיות. זהו רק שליש מסכום השתתפותך בהוצאותיהן של המועצות הדתיות. שני השלישים האחרים ממומנים אף הם על ידך, אך באמצעות מישרד־הפנים.

● 3.5% (שהם 1,673 מיליוני שקלים) מועברים למה שקרוי בשפה המיקצועית „פרטים". כלומר: תמיכה ומילגות לאברכים.

● 14.6% (שהם 7054 מיליוני שקלים) מועברים למוסדות הדת, במסגרת הסעיף הבעייתי הקרוי „תשלומי־העברה למוסדות־לימוד תורניים". חלק הארי מסכום זה — 6,893 מיליוני שקלים — מהווים התשלומים ל„מוסדות הייחודיים". זהו כינוי שהשתרש היטב בז'רגון הפוליטי, ופירושו הפשוט הוא מוסדות פרוטקציונרים. מוסדות שפטרוניהם קרובים לצלחת, ומסוגלים להפעיל לחצים כבדים.

במישרד־האוצר מנופפים בגאווה בטענה שבקדנציה הקודמת של הכנסת הוקצבו 9,000 מיליוני שקלים. כלומר: חל צימצום בסניף זה.

על הנייר, המיספרים אכן מרשימים, ומוכיחים ירידה בסעיף זה, אולם תשלומי־ההעברה למוסדות תורניים מוקצבים על־פי מיספרם של חברי־הכנסת של אגודת־ישראל. בכנסת הקודמת מנתה אגודת־ישראל ארבעה חברי־כנסת, ואילו בכנסת הנוכחית פחת כוחה האלקטורלי בחצי (ל־2 חברי־כנסת בלבד). מדוע, אם כן, לא פחת סך ההקצבות בסעיף זה לחציו? מדוע במקום 4500 מיליוני שקלים (חצי מ־9000) מופיעים 7054 מיליונים? היכן הצימצום?

● 0.7% נוספים מתקציב מישרד־הדתות (שהם 350 מיליוני שקלים) נקראים „תמיכה במכונים תורניים". מה ההבדל בין „תמיכה" ל„תשלומי־העברה"? סעיף זה עורר מהומות פנים־דתיות, עקב העדפתו לקרובים לצלחת. הפסיקה האחרונה במחלוקת זו היתה שוועדה של גדולי־התורה תוסמך לקבוע את הקריטריונים. שעל פיהם תחולק העוגה.

● נדיבותך גם מממנת מטרות בלתי־מוגדרות, העלולות לסתור את דיעותיך ואינטרסיך: 2% נוספים מהתקציב (982 מיליוני שקלים) מועברים ל„פעולות אחרות", שטיבן מאוד מעורפל. כמשתתף פעיל במימון פעולות אלה, זכותך המלאה לדרוש את פירוטן.

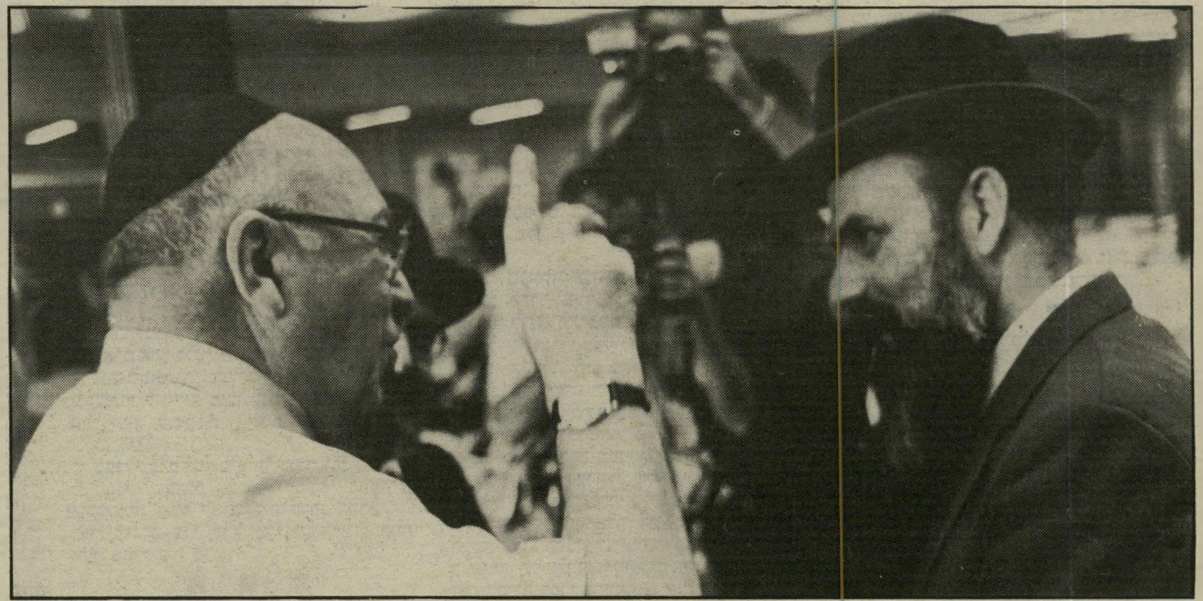

שר־הפנים פרץ ושר־הדתות בורג
המישרד הקטן חשוב יותר מאשר המישרד הגדול

ח"כ שפירא

ח"כ מרוש

על־פי קריטריונים, על־פי רמת המוסד – וגם לפי גולגולת של ח"כ

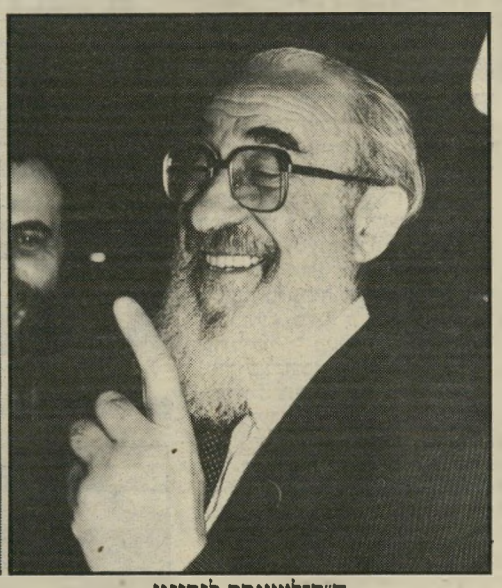

ח"כ־לשעבר לורינץ

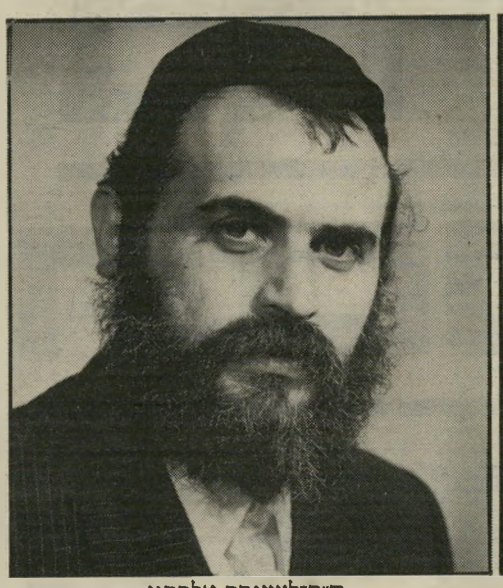

ח"כ־לשעבר אלפרט

„את הישיבה הזאת בנינו... השקענו בסיפרי־תורה... מה זה בנינו, השקענו?... אני משלם מסים? אז אני שותף!"

בכך עוד לא נסתיימה תמיכתך במוסדות־הדת. בשעתו לא הבינו רבים את הריב הממושך בין ש"ס למפד"ל על המלוכה במישרד־הדתות הקטן והבל־תי־חשוב לכאורה. על ריב זה כמעט ונפלה הממשלה, שהוקמה במאמצים בלתי־נלאים. על מה קמה המהומה? מהו מקור־המשיכה הבלתי־מוסבר שב־מישרד־הדתות?

המפד"ל רצתה להחזיק בכל מחיר במישרד־הפנים, בגלל הממלכה הדתית שבו — השליטה במועצות הדתיות. אך כאשר הועמדה המפד"ל לפני הצר־רך האכזרי לבחור בין שני המישרדים, היא העדיפה את מישרד־הדתות הקטן על מישרד־הפנים הגדול, שהועבר לידי ש"ס. הנתונים מסבירים מדוע.

סלע־המחלוקת לא היה אידיאולוגי. גם לא היה זה מאבק־יוקרה. היה זה פשוט מאבק על קולו של הבוחר הדתי בבחירות הבאות — מאבק הישרדות. במיסגרת מאבק זה, אין לאמוד את הכוח שתצבור המיפלגה שתצליח ל־השתלט על חלוקת הכספים למוסדות הדתיים.

ש"ס, שהפסידה את הבכורה (מיש־רד־הדתות) תמורת הבטחות שונות, לא חתמה על הסכם הקואליציה עד עצם היום הזה. עסקניה כבר למדו פרק בהילכי הבטחות פוליטיות, ומה שבטוח — בטוח.

ריב היסטרי

מישרד־הדתות אינו הצינור הממשלתי היחידי להעברת כס־פים למימסד הדתי. קיימים שני מקו־רות נוספים: מישרד־החינוך־והתרבות ומישרד־העבודה־והרווחה.

בקואליציה הקודמת היו שני מיש־רדים אלה בידיים דתיות. מישרד־החינוך־והתרבות היה בידי המפד"ל (בראשות זבולון המר) ואילו מישרד־העבודה־והרווחה היה בידי תמ"י (תחילה בראשותו של אהרון אבו חצירא, ואחר־כך בראשותו של אהרון אוזן).

בקואליציה הנוכחית נשמטו שני המישרדים מידי הדתיים: מישרד־העבודה־והרווחה עבר לידי הליכוד (משה קצב) ומישרד־החינוך־והתרבות — לידי המערך (יצחק נבון). מכאן הפאניקה שאחזה במימסד הדתי, והריב ההיסטרי על שארית הפליטה — מישרד הדתות.

יש הטוענים גם שעקשנותו המופלגת של הרב מנחם פרוש והתבצרותו במישרד־הרווחה ניתנת להסבר פשוט ופרקטי: זהו צינור פרוש וטען שיהיה מוכן להשוות נתונים ולהוכיח שתלמידי הישיבות והמוסדות הדתיים אינם מקבלים יותר תמיכה ממשלתית מאשר סטודנט חילוני. מבלי להיכנס להשוואות מיספריות (כי קשה לעקוב אחר ה־סכומים המדוייקים ההולכים למנגנון הדתי) ראוי להזכיר שתלמידי אוני־ברסיטות חילוניות תרמו למדינה לפחות שלוש שנים מחייהם. בעוד שחלקם של התלמידים הדתיים, לא זה בלבד שלא תרמו מאומה למדינה, אלא גם כופרים בזכות קיומה. על השוואת תרומתו של סטודנט לפיסיקה, למשל, בהשוואה לתלמיד־חכם, אפשר להת־ווכח.

אגודת־ישראל יכולה להרשות לעצמה לנהוג כרצונה, לאור מעמדה בהרכב הערין של הממשלה. ביום הרביעי, לפני שבועיים, נאלץ ראש־הממשלה, שימעון פרס, להקים „ועדת־שרים לענייני קריטריונים". היתה זו ההתפתחות האחרונה במסע ויכוחים ומשברים שהתנהל סביב שולחן הממשלה, בוועדת־הכספים של הכנסת, בבית־המישפט הגבוה לצדק ובמיג־רשים נוספים. התחנה שקדמה ליום הרביעי היתה לישכת היועץ המישפטי לממשלה. אפילו הוא לא הצליח להתיר את הסבך שמהותו — כסף. הקרי־טריונים שניסח לחלוקת הכספים הייחודיים לא היו לשביעות רצונה של אגודת־ישראל.

מהיכן השתרש המנהג של הענקת מענקים ייחודיים?

במשך שנים רבות נתמכו המוסדות החרדיים על־ידי אמא אמריקה. בסוף שנות ה־70 צומצמה התמיכה האמ־ריקאית בצורה דראסטית. העילה: ידידי ישראל בסנאט הסבירו לחבר־הכנסת דאז (כיום סגן־שר־האוצר) עדי אמוראי ולנציגים ישראליים אחרים, שמכיוון שישראל נהנית מאפיקים אחרים של התקציב האמריקאי (ביטחון, כלכלה), אין זה נאה שתיהנה גם מצינורות תמיכה נוספים. הישיבות החרדיות, שנמנעו מלהסתמך על סיוע ממלכתי (על פי מיצוות הרב אליעזר שך) נאלצו לבלוע את רוקם ולפנות לישראל, שריבונותה אינה מקובלת על חוגים קיצוניים.

הזדמנות־פז נפלה לידיהם של מנהיגי אגודת־ישראל ב־1981, עם היבחרו של הליכוד לקדנציה שניה בממשלה. אגודת־ישראל שנקלעה אז לעמדה הנכספת של לשון־מאזניים, למדה לנצל את מעמדה החדש ולתרגמו לכסף. הרבה כסף.

העניין הובא בפעם הראשונה לדיון בוועדת־הכספים במיסגרת סעיף קואליציוני. יושב־ראש ועדת־הכספים דאז וחבר אגודת־ישראל, הרב שלמה לורינץ, ענה, בתשובה על שאלתו של חבר־הוועדה עדי אמוראי, שהסכום יחולק על־פי קריטריונים, על־פי גולגולת (על פי מיספר חברי־הכנסת החרדיים) ועל פי רמת המוסד (ישיבה צעירה, תיכונית, גבוהה וכולל אברכים). „הקריטריונים," כך הבטיח לורינץ, „יהיו גלויים ושווים: הבטחות, הבטחות...

ברם יש סכום קטן הבא לכסות על גרעונות והוצאות־פיתוח שיחולק על פי „הצרכים הספציפיים של כל מוסד בנפרד..." נשמע מעורפל? מסובך? זאת בדיוק הכוונה. בפועל התחלק הסכום לארבעה חלקים (על פי מיספרם של חברי אגודת־ישראל בקואליציה הקו־רמת):

● שלמה לורינץ: חילק בעיקר לשני מוסדות המושפעים מצעירי אגודת־ישראל.

● אברהם שפירא: חילק את סכום הארי למוסדות הרבי מגור, ומיספר רב במיספר המוסדות הנתמכים על־ידו, והצדיק בכך את המוניטין שיצא לו כפוליטיקאי ערמומי.

● מנחם פרוש: חילק את הסכומים שהוקצבו לו לשני מוסדות הנמצאים בהשפעת הסיעה הירושלמית.

● שמואל אלפרט חילק למוסדות ויז'ניץ.

הראשון שהעז למחות בפומבי על השיטה המושחתת הזו, שבה נהנים המקורבים לצלחת, היה דווקא הרבי מקלויזנבורג, הנחשב בחוגים הדתיים כ„אחד מגדולי הצדיקים". הרבי, יוצא הונגריה היושב בארצות־הברית, קבע חד־משמעית: „זו אפליה!"

ב־1984 ירד כוחה האלקטורלי של אגודת־ישראל בחצי — לשני חברי־כנסת. חל גם שינוי ביחסי־הכוחות בין דתיים לחרדיים בכנסת: חמישה דתיים (ארבעה ח"כי המפד"ל פלוס חיים דרוקמן ממורשה) מול שיבעת החרדיים (ארבעה ח"כי ש"ס, שני ח"כי אגודת־ישראל ואברהם ורדיגר ממורשה). לכן התגברה המפד"ל נמרצות הן לשליטת ש"ס במישרד־הדתות, הן לחלוקת הכספים הייחודיים על־ידי שני חברי אגודת־ישראל, שהמשיכו לנהוג כאילו לא חלה ירידה בכוחם.

„...את הישיבה הזאת בנינו... השקענו בסיפרי־תורה... מה זה — בנינו, השקענו?... אני משלם מיסים כל השנה? אז אני שותף!"

פארודיה זו על תשדיר־השרות המפורסם היא המציאות הקואליציונית של ישראל 1985.

דפנה ברק ■

(המשך מעמוד 6)

הודיעו כי הם עשויים להיפגש עם מישלחת ירדנית־פלסטינית, „שלא תכלול אנשי אש"ף". לפני כן אמרו שישלחו פקיד בכיר למרחב, כדי שייפגש עם מישלחת כזאת כאן.

גם ממשלת־ישראל לא ידעה מה לעשות. אנשי יצחק שמיר הודיעו כי ישראל מתנגדת בתוקף לפגישה אמריקאית־ירדנית־פלסטינית. אנשי שימעון פרס אמרו שישראל לא תתנגד, בתנאי שיהיה זה „צעד לקראת" משא־ומתן ישראלי־ירדני ישיר. אחר־כך חזר בו פרס, וקיבל גם בעניין זה — כמו בעניינים אחרים — את דעתו של שמיר.

פרופסור פלסטיני. אולם במר־חב נמשכו ההכנות להרכבת המישלחת, שתתראה עם האמריקאים בצורה זו או אחרת.

היה בהכנות אלה משהו היתולי. חיפשו פלסטינים „שאינם חברי א־ש"ף". אך הכל הודו שכל פלסטיני, שיסכים להיכלל במישלחת כזאת, יצטרך לקבל את אישורו הפומבי של יאסר ערפאת, ולפעול על פי הוראותיו.

על כך הצהיר בפירוש רשאד אל־שווא, ראש־העיריה המודח של עזה, ששמו הוזכר בהקשר זה. זה נכון גם לגבי בעלי־שכם, שהובאו בחשבון. וזה נכון שיבעתיים לגבי האיש ששמו הוזכר כראש החלק הפלסטיני של המישלחת המשותפת.

ואליד אל־ח'לידי הוא בן אחת המישפחות הפלסטיניות המכובדות ביותר. הוא פרופסור פלסטיני החי בארצות־הברית, ונהנה מיוקרה אישית עצומה. בשעתו פירסם בכתב־עת אמריקאי חשוב תוכנית מפורטת להקמת מדינה פלסטינית, שתחיה בשלום עם ישראל. מבחינת הדיעות, היה שותף מלא להשקפותיו של ע'צאם אל־סרטאווי המנוח, ונפגש פעמים רבות עם ראשי המועצה הישראלית למען שלום ישראלי־פלסטיני.

השאלה אם איש זה הוא „איש אש"ף" מצחיקה.

אחריו — המבול. מבחינת ממשלת פרס־שמיר, הקמת מישלחת כזאת מהווה סכנה. עם אכן תקום, ואם אכן תיפגש עם ראשי השילטון האמריקאי, תהיה זאת תזוזה היסטורית לקראת השלום, שבמרכזו יעמדו ישראל ואש"ף, ושיעדו המוכן־מאליו יהיה כינון מדינה פלסטינית לצד ישראל.

פרס ושמיר לא היו בטוחים איך להגיב, כדי להכשיל את היזומה מבלי להשחיר את פניהם בעיני העולם. ואילו המלך חוסיין הזהיר שוב: זוהי הזדמנות האחרונה. אם תיכשל היוזמה, יבוא המבול של המהפכה האיסלאמית.

המילחמה
דובר צה"ל מגיב
מן הראוי לציית להוראות

עור לפני הריגתם של שני אנשי סי־בי־אס בלבנון (ראה לעיל) הובאו תיאורים חמורים, בעוצמה הולכת וגוברת, על המתרחש בדרום־לבנון, בעיקבות מדיניות היד החזקה של צה"ל, באמצעי־התיקשורת בעולם.

שניים מן התיאורים האלה (מבט מן הצד השני) הובאו, כלשונם, בהעולם הזה (20.3).

להלן תגובת דובר צה"ל:

● לכתבתה של נורה בוסתני בפיננשל טיימס ובוושינגטון פוסט, המתארת מעצר מחבלים שיעים במחסום צה"ל תוך התעללות בהם, הריגת נער בן 11 ופציעת בת על־ידי כוחות צה"ל:

למחסום של צה"ל בגבול השטח שבשליטת צה"ל הגיע רכב ראשון ובו שתי עיתונאיות מביירות. רכב זה עצר במחסום, העיתונאיות ונהגן זוהו והמתינו בצד הדרך.

רכב שני הגיע מייד לאחריו למח־

(המשך בעמוד 10)

אריידור (ימין) לוחם בכהן־אורגד (שמאל) בקלושמרל של הגדה המערבית — באמצעות שליחים

אריאל בדרך הנכונה

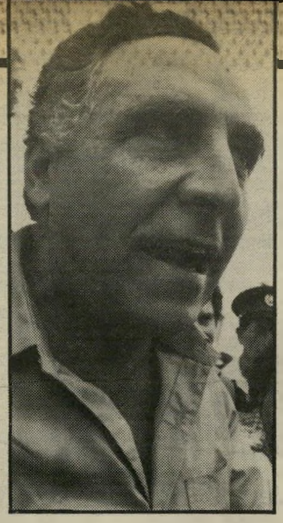

מועמד נחמן
רון הוא הפיתרון

ב שעות אחרי־הצהריים הת־מלאה הרחבה שליד מצודת־זאב בתל־אביב באנשים, נשים וטף (כן, היו גם תינוקות), שבאו למקום בהסעה מאורגנת, קראו קריאות ונשאו שלטים בידיהם: „רון — הפיתרון לאריאל!"

מי שנכנס לבניין וניסה למצוא הסבר למהומה, נתקשה בוודאי לפענח אותה.

באותה שעה התנהלה ישיבת המזכירות השבועית של תנועת־החרות. לפני הפורום המכובד התייצבו ארבעה אנשים: רון נחמן (הפיתרון בכ־בודו ובעצמו) יעקב פייטלסון, יעקב אקס ועמוס צוריאל. משגמרו לטעון את טענותיהם, הוצאו אחד כבוד מחדר־הישיבות. חלקם נטשו את הבנין (פייטלסון ביניהם) וחלקם (נחמן) חיכו בחוץ בסבלנות ראויה לציון עד שעות הערב, לסיום הדברת נפנים.

מיהם העסקנים האלמוניים, שהקי־מו את המהומה?

יעקב אקס הוא יושב־ראש סניף תנועת החרות בישוב אריאל; עמוס צוריאל הוא מזכיר הסניף; יעקב פייטלסון הוא ראש־המועצה הנוכחי של ההתנחלות העירונית בלב הגדה המערבית; רון נחמן הוא המוכר מכולם — בשל תפקידו כמישנה למנכ"ל רשות־השידור.

מה קרם למהומה? ביום באפריל יערכו בחירות לראשות המועצה של אריאל. מסתבר, שגם אחרי השנה ברוכה הבחירות — הבחירות המוני־ציפליות, הבחירות לכנסת ה־11 ובעת, הבחירות להסתדרות — יכולות בחירות מקומיות בישוב קטן ונידח לעורר את כל היצרים הידועים של עסקנים פוליטיים.

על מיגרשה של אריאל מתנהל מאבק־איתנים בין בכירי הכוחות של תנועת־החרות, והמערכה המתחוללת שם לא היתה מביישת אפילו את עיריית תל־אביב. גירסה אחת טוענת, שהפרשה החלה כשהחליט רון נחמן, חבר תנועת החרות, להתמודד על ראשות־המועצה אריאל, שהוא נמנה עם מתיישביה הראשונים, ואף ניהן כראש מועצת־המתיישבים. הוא מגייס לעזרתו את חוסר שביעות־הרצון של תושבי המקום מהמצב החברתי בישוב. התושבים מסרבים להציע בפומבי את הכבסים הצואים שלהם, אך מסבירים בלשון כללית כי היו להם ציפיות גבוהות, ושהמציאות טפחה על פניהם.

יש התולים חלק מהאחריות למצב בראש־המועצה הנוכחי, יעקב פייטל־סון, איש בעל מראה סימפטי וזקן מוכסף.

רון נחמן, שופע מרץ, דיבורו שוטף, החליט שביכולתו לתקן את המצב. כיצד? על־ידי בחירתו לראשות־המועצה בבחירות הדמוקרטיות.

לדמוקרטיה יש גם היבטים מפחי־דים ופייטלסון לא התלהב מהרעיון. לדעתו, ההתמודדות היא מיותרת לחלוטין: ראש־המועצה הנוכחי חייב להישאר בתפקידו.

שני שרים בדימוס

מ כאן ואילך התנהל מאבק אישיתים באריאל. מיטב הכוחות בחרות נקטו עמדה בעניין. זבר־הכנסת מיכאל דקל ביקר באריאל לפני ההתמודדות, והביע תמיכה בפייטלסון. חבר־הכנסת עובדיה עלי, שהוא גם ראש־עיריית עפולה, ביקר אף הוא במועצה ותמך בפייטלסון. מה בדיוק לראש־עיריית עפולה ולבחירות באריאל?

גם דויד לוי הוזמן לבקר בישוב. ובאורח פלא נפל ביקורו יום לפני הבחירות בסניף חרות באריאל. לוי, כג'נטלמן אמיתי, השכיל שלא להת־ערב במערכה המקומית.

גירסה שניה טוענת שהפרשה מתחילה חצי שנה מוקדם יותר, כאשר החליט אחד המתנחלים במקום ושר־האוצר לשעבר, יגאל כהן־אורגד, שלא להתמודד על ראשות־המועצה. בעקבות החלטתו זו החליט נחמן להתמודד על התפקיד וזכה לתמיכתו הנמרצת של אורגד.

תמיכה זו העלתה את כמות האדר־נלין בדמו של יורם אריידור. יריבו המושבע של אורגד ושר־האוצר לפניו. אריידור הוא גם יושב־ראש המזכירות של חרות.

כך החל המאבק הסמוי אורגד־אריידור, שהתבטא בבחישות, התפרצו־יות ושאר פרשות עלומות.

אם כבר מחטטים בניבכי היסו־טוריה, ניתן לדלות משם פרט מעניין: בזמנו היה זה דווקא שר־האוצר (דאז) יורם אריידור שתמך במינויו של נחמן לתפקידו כמישנה למנכ"ל רשות־השידור.

ביום הרביעי שעבר התייצבו שני הפיגאליסטים להתמודדות הגורלית בסניף חרות, פייטלסון, שלא אבה להתמודד, הצטייד בסקר שהכינה עבורו חברת נוי־תדמית (החברה, טוענים באריאל, נשלחה אליו מטעמו של אריידור). הסקר ניבא לפייטלסון 44 אחוזי תמיכה, בעוד שלרון נחמן נרשמו רק 16 אחוזי תמיכה.

יריביו של פייטלסון באריאל טוענים שהסקר היה מגמתי.

האם זה מזכיר קצת את מאבק־הסוקרים מאיר דיסקין מול שרה שמר, ערב הבחירות הכלליות? אין ספק: אריאל, ישוב שבו 806 בעלי־זכות בחירה, נמצא בדרך הנכונה!

אבל חברי סניף חרות באריאל לא התרשמו מנבואותיה של נוי־תדמית. נחמן זכה בניצחון מוחץ — 18:82 לטובתו. הפי־אנר? עוד לא. מאבק שבו עוסקים טובי המוחות של חרות אינו גוזע כל־כך מהר. עדיין נותרה פרשת „19 המעטפות הכפולות": אלה הם קולותיהם של 19 תושבים, שסביב קולותיהם ניטשו קרבות קשים.

אנשיו של פייטלסון תבעו שקולות אלה יילקחו בחשבון, בעוד שתומכיו של נחמן סברו, משום־מה, שיש לכבד את תקנון תנועת החרות. על־פי התקנון, רשאים להצביע רק תושבים המתגוררים לפחות תישעה חודשים ביישוביהם.

המחלוקת הועלתה לבית־הדין של התנועה. הוויכוח נסב סביב השאלה: האם אישרה מזכירות התנועה חריגים לאריאל? כשביקש אב בית־הדין של התנועה לעיין בפרוטוקול מישיבת המזכירות המדוברת (מה־21 בפברואר), הסתבר לו להפתעתו שאין פרוטוקול! כך, לפחות, טענה שרה אנג'ל, מזכירת המזכירות של חרות. מאוחר יותר, בשיחה טלפונית, היא נשמעה פחות משוכנעת, טענה ש„יכול להיות שיש פרוטוקול..." מקורות בחרות מעידים שהנושא הובא לדיון והוחלט שלא לחרוג מהתקנון.

בדיעבד, בעיקבות תוצאות ההצב־עה בסניף חרות, הסתבר שחשיבותן של המעטפות הכפולות היא שולית, ואין בכוחן לשנות את התוצאות, שהוכרעו ברוב גדול לטובתו של נחמן. כלומר: מהומה על מאומה.

נחמן כבר התכונן, שמח וטוב־לב, לאישור הפורמלי של התוצאות על־ידי מזכירות התנועה, ביום החמישי שעבר. אקט שיגרתי בלבד? גם כאן לא איחרו לבוא ההפתעות. „הדיון בנושא נדחה." כך נאמר לו. מקורות במזכירות דווקא **הדליפו שהנושא הועלה גם הועלה, אך אריאל, שבוודאי לא שבע נחת מזה תוצאות, דחה את הדיון בנושא בתירוץ ש„חיים (קופמן) איננו."**

מזמן לא היה לקופמן, יושב־ראש האגף המוניציפלי של חרות, מעמד כל־כך חשוב — בלעדיו לא ניתן לקיים דיונים!

„מה עושים מזה כזה רעש?" הגיב קופמן, „אריאל — אפשר לחשוב..." מה שנכון, נכון. אלא שאת הרעש, עושים בתנועת החרות.

בינתיים זומנו כל המעורבים בפר־שה להתייצב בפני המזכירות, לישיבה נוספת. השבוע שבין הבחירות בסניף לבין ישיבת־המזכירות הנוספת נוצל היטב על־ידי המועמדים. הן נחמן והן פייטלסון מיהרו למיזנון־הכנסת. נחמן אומנם מככב שם מדי פעם, בתוקף תפקידו ברשות־השידור, אך קלסטרו של פייטלסון לא היה מוכר לרוב המסובים במיזנון. הספירה לאחור לקראת ההכרעה המשיכה, תוך כדי טלפונים היסטריים וישיבות מרא־תוניות.

ביום הישיבה התייצבו כמה מתושבי אריאל, עמוסי שלטים, ברחבה שליד מצודת־זאב. בפנים, בישיבה, הציע חיים קופמן, מקורבו של אריידור, להקים... נכון, ועדה שתברר את העניין. בשלב זה הפתיע דקל. מאנשיו של יצחק שמיר (שאליהם משתייך גם כהן־אורגד). נכון שבסיורו באריאל תמך דקל בפייטלסון, אך נאמנותו למחנהו הכריעה: דקל הציע שנחמן יהיה מס' 1 ברשימת חרות למועצת אריאל, ואילו פייטלסון יהיה מס' 2.

בתחילת השבוע הגיש המועמד הרישמי של תנועת החרות לראשות מועצת־אריאל, רון נחמן, בקשה לחודש חופשה מרשות־השידור.

הדראמה האמיתית הסתיימה. עכשיו רק נותר לפני נחמן עניין פעוט — לזכות באמונם של 806 המתנחלים באריאל, בבחירות שייערכו ב־30 באפריל.

דפנה ברק ■

במדינה

(המשך מעמוד 9)

סום. נעצר, נבדק והתברר, כי יושביו הם מחבלים וברשותם נתגלו שלושה רובי־סער קלצ'ניקוב, רימונים, מוק־שים וטיל־כתף נגד מטוסים מסוג סטרלה.

תאוריה של הכתבת לגבי צורת חקירה „לא עדינה" מתייחסת למחב־לים אלה.

רכב שלישי, שהגיע באותו זמן למחסום, היה רכב אזרחי, אשר סירב לעצור, למרות סימני החיילים ופרץ את המחסום. החיילים ירו יריה אחת ומכונה נפצע ילד בן 11. רופא צה"ל טיפל בו יותר משעה במאמץ להציל את חייו ומסוק של צה"ל אף הועמד בכוננות. אירוע טראגי זה ניתן היה למנוע אילו ציית הנהג להוראות, כפי שפורסמו בכרוזים לעצור בהתאם לדרישות חיילי צה"ל.

כאן המקום לציין, כי האירוע התרחש בסמוך לכפר אל־זרייה ומספר ימים לאחר מכן פעל כוח צה"ל בכפר,

דובר־צה"ל לפיד
מי שמסקר. מסתכן

תפס כמות גדולה מאוד של אמצעי־לחימה והרג מחבלים רבים. הכפר שימש כבסיס יציאה קידמי ועיקרי לחציית נהר הליטאני לשטח שבש־ליטת צה"ל ולפיגועים כנגד כוחות צה"ל.

הימצאותם של עיתונאים או עיתונאיות בשטח רווי־אש וסכנה זה ותקרית היריות המתוארת על־ידי הכתבת, תקרית שבה נפתחה לעברם אש על־ידי מחבלים וחיילי צבא לבנון, רק מדגישים את הסיכון הרב שנוטלים על עצמם אנשי־התיקשורת, כאשר הם מסקרים באזור זה של לבנון ועל אחת כמה וכמה כאשר סיקור זה מתבצע ללא תיאום ואישור צה"ל.

באזור דרום־לבנון לא היה אפילו מיקרה אחד שבו נפגע עיתונאי שסיקר האירועים בתיאום עם צה"ל.

● למאמרו של ג'ון קיפנר בניו־יורק טיימס. בעניין בית־החולים בצור:

צה"ל מכבד מקומות קדושים ולא יתכן שיחלל מקום קדוש. רגישות צה"ל לפגיעה במקומות קדושים גבוהה מאוד, למרות שכבר היו מיקרים שבהם הוסתרו נשק וחומרי־חבלה גם במיסגדים. אלה לא נהרסו. צה"ל נכנס לכפרים על־פי מידע ועוצר רק מחבלים מזוהים או חשודים והורס רק את בתיהם של מבצעי־פעולות כנגד צה"ל או בתים, ששימשו מיצבורי־נשק.

בהתייחס לארועי בית־החולים בצור: גורמים מקומיים אירגנו הפגנה אלימה כנגד כוחות צה"ל מול בית־החולים בצור ומנעו מעבר אמבולנסים לבית־החולים. צה"ל פיזר את ההפגנה, הדף את המתפרעים והשיב את הסדר על כנו, ללא יצירת מגע כלשהוא עם החולים או הרופאים, ומבלי שיגרם נזק לציוד או לרכוש.

הטענות כאילו חיילי צה"ל ירו בתיקרות הן חסרות־שחר. סימני הי־ריות בתיקרות בית־החולים נגרמו על־ידי אזהה לבנוני שירה על בית־החולים, כמחאה על שלא טיפלו בקרוב־משפחה שלו.

הטענות כאילו צה"ל מנע ממת־נדבים לתרום דם, היא תעמולה חסרת־שחר.

העובדים הממורמרים של גל־צה"ל, הזועמים על החלטת הרמטכ"ל, מפיצים שמועה חדשה:

„נקמתה של ענה פאר"

שרנית פאר
אשמה גם בפיצוץ מכונית־התופת?

ב**יום השני** הקרוב, ב־1 אפריל, תיסגר מחלקת־החדשות של גלי־צה"ל. לפי הוראת הרמטכ"ל.

הנימוק הרישמי הוא קיצוץ כספי. כשהסביר רב־אלוף משה לוי את עמדתו בוועדת־החינוך של הכנסת, אמר שהמדובר בחיסכון של 109 אלף דולר לשנה.

כל מה שכרוך בשידור חדשות בתחנת־הרדיו הצבאית, כולל תשלום משכורות, שכר־סופרים, שירותי סוכנויות־ידיעות, טלפרינטרים, כלי־רכב ועוד — עולה 320 אלף דולר לשנה.

דובר צה"ל אמר השבוע, כי „קוצצו גם פעולות בעלות משמעות כספית נמוכה יותר, אשר תרומתם לביטחון אינה ישירה."

במיבצע השירותרום. שאותו ערוכת התחנה מדי שנה כדי לאסוף כסף לועד למען החייל. נאספו בשנה שעברה כמעט מיליון דולר.

לנוכח מיספרים אלה, מתקשים עובדי גלי־צה"ל, ובעיקר עובדי מחלקת־החדשות, להבין את ההגיון המסתתר מאחורי צעדו של הרמטכ"ל.

סקר של איגוד המפרסמים, שהוכן בנובמבר 1984 ובדק האזנה השוואתית בין רשת ב' של קול ישראל לבין גלי צה"ל, גילה כי מתוך 19 שעות־שידור חופפות של שתי התחנות, ב־18 שעות ישנה האזנה גדולה יותר לגל"ץ. השעה היחידה שבה עלתה רשת ב' על המתחרה היא השעה שבע בערב, שעת שידור יומן־החדשות בקול ישראל.

מנהלי מחלקות שקדו בימים האחרונים להכין תוכנית חליפית לשעות שייתפנו, כשלא יהיו עוד יומני חדשות. הם ניסו להכין לוח־מישדרים ו„להכניס את החדשות בדלת האחורית". התוכנית הוגשה לאישורו של ראש אכ"א (אגף כוח אדם) אך זה דחה אותה על הסף. „באחד באפריל," אמר להם. „מנתקים את כל הטלפרינטרים בתחנה." מתארך זה לא יהיו עוד מיבזקי־חדשות או יומנים.

ובינתיים רוחשות הרוחות בתחנה הצבאית. העובדים מסתובבים במיסדרונות חפויי־ראש ומיואשים. חלקם, ודווקא הטובים שבהם, שוקלים אפילו פרישה מן התחנה, מתוך מחשבה ברורה שכאשר יבוטלו החדשות תדעך התחנה.

„הרי אין סיבה מיקצועית ולא כספית לביטול," אמר אחד העובדים הבכירים בתחנה, שסירב להזדהות בשמו, כמו כל שאר העובדים שדיברו בנושא, ואמר:

„סוד הקיום של גל"ץ בהמשכיות מבפנים. תמיד היה איזון בין תיקשורת וצבא. אחרי שיצחק ליבני, שהיה מפקד גלי־צה"ל, עשה את הפריצה הגדולה והכניס את השינויים במחלקת־החדשות, התחנה הזאת הובילה בדפוסי שידור.

„תמיד קיבלנו את הנוסחה שהצבא קבע את התכנים ואנחנו מצאנו את הדרך המיקצועית להעביר אותם. מעולם לא הלכנו נגד הצבא.

„חוץ מזה, אנחנו הצענו הצעה חליפית לקיצוץ, בלי לבטל את מחלקת־החדשות, ובמטכ"ל לא קיבלו את ההצעה. אז מה יהיה עכשיו?

„אנחנו לא רוצים להיות פראבדה. לא רוצים להיות תחנת תעמולה שתעביר רק את המסרים של הצבא.

„ולחיילים לא מגיע לשמוע חדשות? הרי ברגע שלא נהיה כלי ביטוי אמין, אנשים יפסיקו להאזין לנו."

מילחמה בלי שירין

ע**ובדת** אחרת הסבירה:

„כל הסוד של גלי־צה"ל הוא באיזון שבין המסרים הצבאיים, חדשות ערכוניות, ונושאים קלים. גם את המסרים הצבאיים אפשר להכניס דרך הרבה יותר קלות מאשר דרך מיספר המאזינים. זה היה פטנט ליבני — שיטת הסנדוויץ' — לוקחים בשר, שהוא מסר כלשהו, ועוטפים אותו במוסיקה קלה, בראיונות ובמיבזקי־חדשות. בעם חולה־חדשות כמו שיש לנו, המיבזקים נותנים את התחושה של היד על הדופק. אזרח יודע שהוא מאזין לגלי צה"ל ואם קורה משהו, הוא יידע עליו מייד במיבזקי־החדשות. גם אנשי ציבור, שרוצים להגיב או לספר על משהו אקטואלי, יודעים שהם יכולים ללכת לגלי צה"ל ומייד יש פריצה לשידור.

„ואז, בתוך כל הדברים האלה אפשר לשדר, למשל, פינת 60 שניות על השפעת העישון על הכושר המיני, וה־מאזין מקשיב וכך אתה מעביר את המסר שאתה רוצה, אבל לא בצורה של תעמולה לשמה."

עובד שלישי הטיח בזעם:

„לקצץ את החדשות בגל"ץ זה כמו לצאת למילחמה בלי חיל־השיריון. זה כמו עיתון יומי בלי העמוד הראשון. איך אפשר? מי ירצה בכלל להאזין לנו?

„זה ברור לגמרי שהקיצוץ לא נובע מן הרצון לחסוך, כי אנחנו הצענו לחסוך בדרכים אחרות. הקיצוץ אינו נובע מכך שלא היינו טובים. להיפך, היינו הכי־טובים. ועכשיו יש פיתאום הרגשה כזאת — לשם מה להתאמץ, להוציא את הנשמה ולהביא את הסקופ הכי־חם ולפני כולם. אם איש אינו מעריך את זה? הוציאו לנו את הרוח מהמיפרשים, המוטיבאציה דועכת וזו הסכנה שמאיימת עלינו היום.

„אין ספק שמה"ו באפריל תהיה ירידה תלולה במיספר המאזינים. ואנחנו לא נאשים אותם. למה להם להקשיב לגלי צה"ל כשאפשר להקשיב לקול ישראל ולקבל שם את כל החדשות הטריות?"

העובדים מיואשים ואין עם מי לדבר. ברור להם שההחלטה נובעת משיקולים זרים. בארץ קמה סערה ציבורית, הוועד־המנהל של רשות־השידור, האחראי לפי החוק על כל התוכניות בגל"ץ שאינן בעלות אופי צבאי, התנגד להחלטת הרמטכ"ל. וערת־החינוך של הכנסת התנגדה גם היא. במליאת־הכנסת דיברו ח"כים מכל הקשת הפוליטית נגד ההחלטה. כל העיתונים גינו את ההחלטה, חוץ מעיתון המודיע, ששיבח אותה.

אפילו משה ארנס, שר־הביטחון לשעבר, אמר: „לקצץ את מחלקת החדשות זה דבר איוולת."

אך כלום לא עזר והמחלקה, כך נראה, תיסגר ביום השני הבא.

הידרדרות התחנה הצבאית התחילה, כך אמרו השבוע העובדים הממורמרים, כשהונחתה ענה פאר, בספטמבר 1982. „הרמטכ"ל דאז, רפאל איתן, החליט שפאר תהיה מנהלת התוכניות בתחנה," הסביר אחד מבעלי גירסה זו. החלטתו עוררה סערה בקרב העובדים האזרחיים, והצעד הסופי היה פניה לבג"ץ, מכיוון שההחלטה נגדה את הסכמי העבודה. העובדים הסבירו בבג"ץ שמן הראוי לבחון לתפקיד קודם כל את אנשי התחנה עצמם. שהם מוכשרים לתפקיד, ורק אחר־כך לפנות אל מישהו מבחוץ. הם אפילו נקבו בשמותיהם של ארבעה מועמדים לתפקיד: יצחק בן־נר, תירצה יובל, אז מנהלת מחלקת דוקומנטציה, מולי שפירא, ראש מחלקת תרבות ובידור, ואלכס אנסקי, המגיש הפופולארי של התחנה. בעתירתם הזכירו העובדים את היחסים העכורים שיש ביניהם לבין פאר. וטענו „שאין לה כל נסיון קודם בניהול עובדים וביזום ופיקוח על תוכניות. שנית, אין היא נהנית מאמון עובדי־התחנה ואין היא מקובלת עליהם. עבודתה בתחנה בעבר התאפיינה ביחסי־אנוש בלתי־נסבלים עם חבריה לעבודה, הממונים עליה והכפופים לה."

רמטכ"ל לוי
חיסכון של 109 אלף דולר

עדנה פאר והרמטכ"ל במקום פיגוע מכונית־התופת
ביחד עם הדיווחים הרפואיים

הפצרות בארבע עיניים

ב**שלב מסויים** נראה היה שה־עובדים עומדים לזכות בעתירתם. כשבית־המישפט העליון הוציא צו־ביניים, לפיו „אין לאפשר לעדנה פאר לפעול או לשמש כראש חטיבת

(המשך בעמוד 39)

לביב: שונאים ומתלוננים

מה אמרו העדים על יגאל לביב, מה הוא אמר עליהם, ומה קרה להם אחרי שהתלוננו עליו

דקהל עוקב אחרי הנעשה במישטרה כי חשב שלביב פנה לחברת מקורות מכיוון שהיה לו חומר מרשיע נגד המנכ"ל, קריב, וכי הפעיל עליו לחץ כי יסדר לו כרעיסי־טיסה בצורה עקיפה.

קריב הכחיש על דוכן־העדים את השמועה הזו וכל קשר ללביב. הוא אמר כי פגש אותו אך ורק בענייני עיתונות, פעם או פעמיים, ומעולם לא ביקש ממנו לביב כרטיסי־טיסה.

לביב השיג לבסוף כרטיסי־טיסה לדרום־אמריקה לבד, וחברת ורד אירחה אותו שם. אך קריב העיד כי אירוח כזה היה מנת־חלקם של כל העיתונאים שהוזמנו לדרום־אמריקה באותה תקופה.

ורד סיימה את חייה בהפסד של שמונה מיליון דולר.

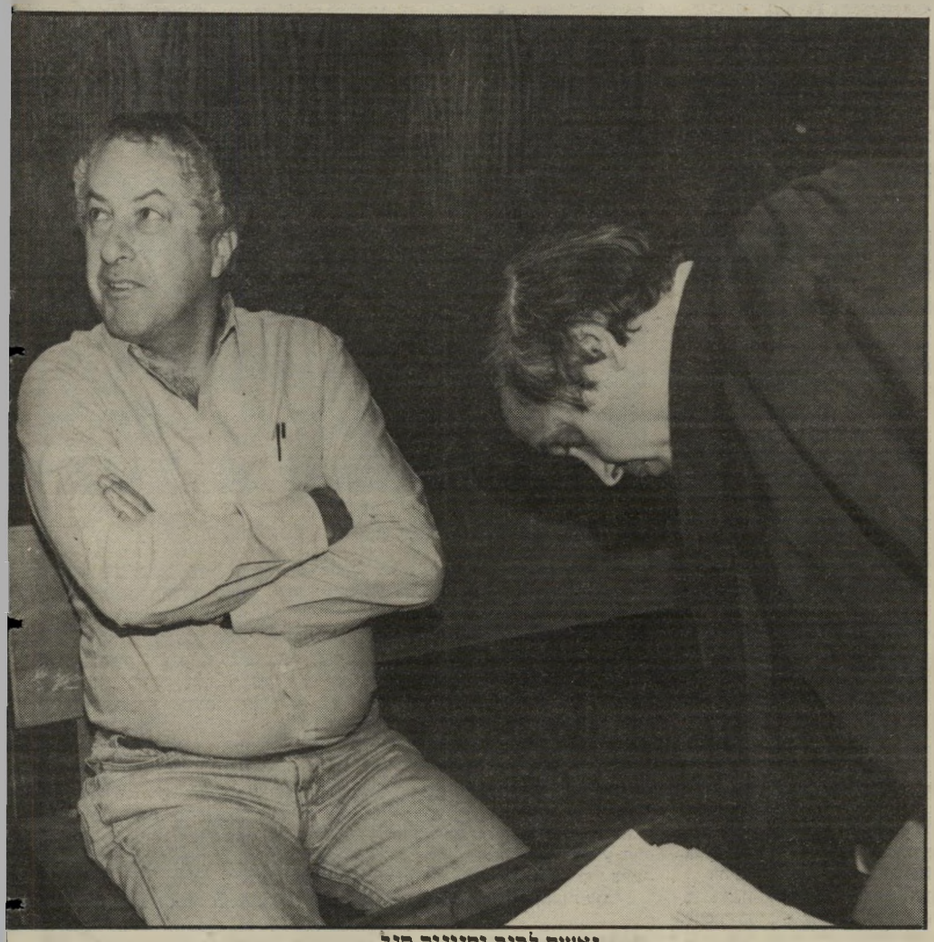

נאשם לביב וסניגור סגל
קידה לנאשם?

על דוכן־העדים ארבעה: איתן אבניאון, מנכ"ל חברת הביטוח ירדניה; בנימין־זאב קריב, מי שהיה מנכ"ל חברת מקורות; הקבלן שלום־אהרון גניש; והמודיע המישטרתי לשעבר שאול שמש. עדויותיהם בבית־המישפט מעניינות בעיקר כאשר עוקבים אחרי כתב־האישום, הכתבות שהתפרסמו בזמנו על אנשים אלה על־ידי יגאל לביב ואחרי מה שקרה לאנשים אלה אחרי שהגישו את תלונתם למישטרה.

המתלונן הראשון שעלה על דוכן־העדים היה קריב.

קריב הוא היום גימלאי, גבר קשיש, שעמד על דוכן־העדים ואמר כי לביב מעולם לא ניסה לסחוט אותו. בכתב־האישום מסופר כי בשנת 1971 פנה לביב **למרדכי יעקובוביץ**, שהיה אז דובר חברת מקורות, וביקש ממנו לממן כרטיסי־נסיעה לדרום־אמריקה לו ולאשתו.

דובר־החברה הסביר לו כי אין מקורות נוהגת לממן כרטיסי־טיסה לעיתונאים, אך אלה המודמנים למי־קומות שבהם חברת־הבת שלה, ורד. מנהלת עסקים — מקבלים אירוח־חינם. הוא אמר ללביב כי אם ישיג כרטיסי־טיסה, תסדר לו חברת ורד אירוח־חינם בדרום־אמריקה.

ביד־יעה אחרת סיפר לביב כי איגוד חברות־הביטוח, שבראשו עמד אז אבניאון, איננו ממלא את תפקידו כהלכה, לפי טענת כמה מראשי ענף־הביטוח. לדיבריהם, היתה הידרדרות בענף ביטוח־רכב, והאשמה העיקרית נופלת על יושב־ראש האיגוד, "שלדעת הדוברים, גם אינו מבין די צורכו בביטוח."

"חלקן של הכתבות היו קשורות למציאות וחלקן היו בגדר של שמועות," העיד אבניאון בבית־המישפט. הוא בירר אז מי האחראי לכתבות וגילה כי היה זה יגאל לביב. אבניאון פנה לאורי אבנרי, עורך העולם־הזה, וביקש לברוק את העובדות. בהסכמה הועברה הבריקה לעורך־הרין אמנון זיכרוני, ואחרי זה נפסקו הכתבות העויינות.

"אחרי זה התקשר אליי לביב בטלפון, אמר שהוא מצטער על הכתבות, כי הוטעה על־ידי יצחק רכס, שהזין אותו בחומר מטעה."

אחרי תקופה קצרה שוב התקשר לביב אל אבניאון וסיפר לו כי קנה את השבועון חדשות המישטרה. וביקש שחברת הסנה תפרסם בו מודעות. בכתב־האישום נאמר כי לביב איים כדי לקבל את הפירסום הזה. אבניאון לא דיבר בעדותו על איומים: "הערפתי כי הסנה תופיע בשבועון במודעות ולא בכתבות," אמר, "ברקע קשרתי בין המודעות לבין הכתבות הרעות."

אבניאון לא פנה בעצמו למישטרה ולא התלונן. רק אחרי שנפתחה החקירה נגד לביב, בעיקבות תלונתו של הקבלן שלום־אהרון גניש, הגיעה המישטרה גם לאבניאון וחקרה אותו על פרשת המודעות.

הקבלן גניש היה המתלונן השלישי שהעיד במישפט. הוא היה זה שפתח את חקירת־המישטרה, כאשר התלונן על לביב. בכתב־האישום נאמר כי גניש הכיר את לביב בשנת 1979, ואז פנה אליו לביב וביקש שיסדר לו הלוואה של מיליון לירות. לביב פירסם, לפי כתב־האישום, כתבה כי גניש קשור בפשע המאורגן וכי הפסיד סכומים גדולים בהימורים באנגליה.

לביב גם פירסם כי גניש אינו רשום בפינקס הקבלנים, וכי הוגשו נגדו תלונות על כך.

בשנת 1980 פנה לביב לגניש וביקש ממנו שישקיע מיליון לירות בשבועון חדשות המישטרה. גניש הסכים ומסר לו צ'ק על סך 100 אלף שקל, ואז פנה והתלונן במישטרה. אחרי התלונה, ניסה לביב, על פי כתב־האישום, לשכנע את גניש שיבטל את תלונתו והוא יעזור לו בענייני מס־הכנסה.

גניש, בעל פני־התינוק, עלה על דוכן־העדים וחזר על תלונתו במישטרה. הוא היה מלא חרטה על שלא שילם ללביב בזמנו את מה שביקש ממנו. "היה כדאי לי לשלם לו אפילו 50 אלף דולר לחודש כדי שלא יקרה מה שקרה אחר כך," העיד גניש.

מה שקרה לגניש אחרי הגשת התלונה נגד לביב כבר פורסם בעיתונות. המישטרה ערכה פשיטה בביתו, נמצאו שם סכומים קטנים של מטבע חוץ וחתיכת חשיש. גניש נעצר, נחקר על־ידי שילטונות מס־הכנסה ושילטונות מע"מ. הוגשה נגדו תביעה מישפטית על החזקת מטבע זר ועל הברחת מטבע זר לחו"ל, וכן הוגשה נגדו תביעה מישפטית על העלמת מס־הכנסה.

לפני זמן קצר הרשיעה אותו השופטת חנה אבנור, על־פי הודאתו, בעבירה של הברחת מטבע חוץ, ודנה אותו לחצי שנה מאסר בפועל וקנס של מיליוני שקלים.

גניש בטוח כי היה זה לביב שסיבך אותו בעניינים אלה, ולכן הביע את חרטתו על שלא נענה לדרישותיו של לביב והיה נחלץ מכל הצרות.

גניש המתלונן צמח כמטאור בעולם הקבלנות. בשנת 1980, כאשר פנה אליו לביב, עדיין לא היה כל טעם לבקש מגניש לפרסם מודעות, כפי שנתבקש אבניאון, כי לגניש לא היה אז מה לפרסם. את הפירסום התחיל לעשות רק בשנתיים האחרונות, ופניו

הימורים באנגליה

דמתלונן הבא היה איתן אבניאון, מנכ"ל ירדניה כיום ובעבר מנכ"ל הסנה.

בסוף שנת 1979 התפרסמה סידרת כתבות בהעולם־הזה, חלקן חתומות וחלקן בלתי־חתומות, על חברת הסנה ועל אבניאון באופן אישי. בכתבות היו פירסומים שליליים ביותר. על דוכן־העדים אמר אבניאון כי הכתבות הללו הזיקו לחברה ולעסקים.

כתבה אחת משנת 1980 סיפרה על נכונות חברת הסנה למכור חלק ממניות חברת־בת שלה, אשל למנכ"ל חברת־הביטוח שימשון דני ויינמן. בעיסקה זו עמד ויינמן, לפי הכתבה, להרויח 12 מיליון לירות במכה אחת. הפרשה הובאה לפני מבקר ההסתדרות ולביב כתב כי המבקר הוציא מסקנות חריפות במיוחד נגד חברת הסנה ומנהלה איתן אבניאון. הכתבה גילתה כי ההסכם, שכונה "קנוניה", בוטל.

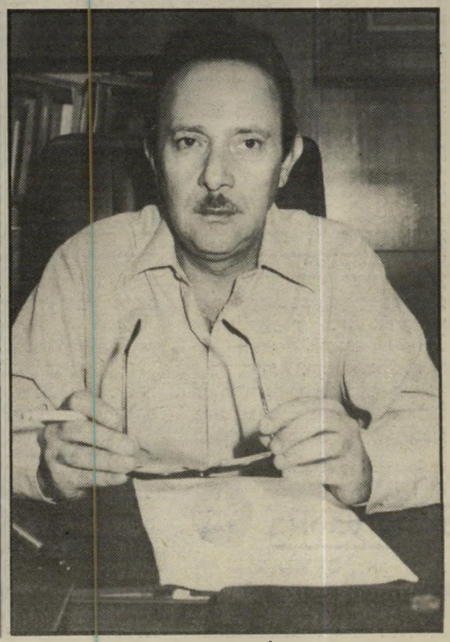

מתלונן אבניאון
כתבות ברקע

מתלונן שמש
שמועות ורינונים

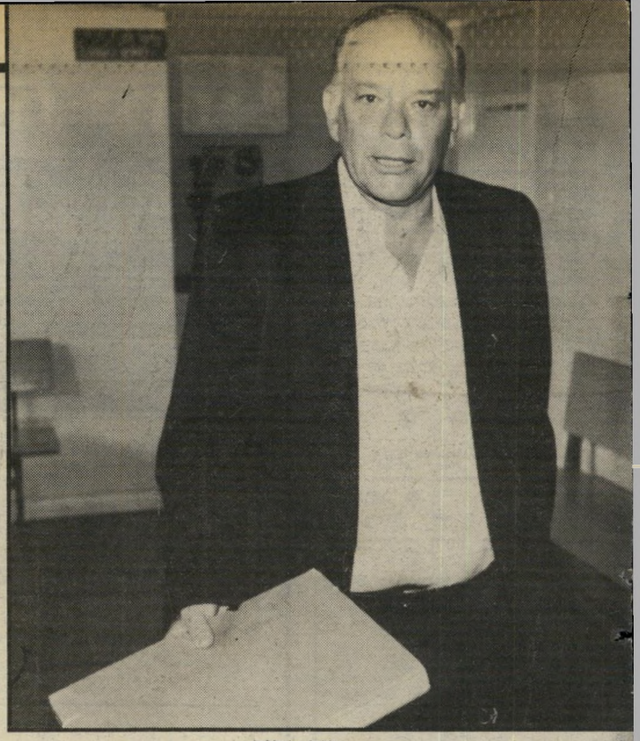

עד תבור
זיכרון־דברים ביד

החייכניות מילאו עמודים שלמים בכל העיתונים במרינה.

"כפרה מיליון לירות!"

"ה כרתי את לביב בקפה על שפת־הים בשנת 1979. הוא אמר לי שהוא מחפש להכיר אותי. קבענו פגישה בביתי, והוא סיפר לי סיפורים על דברים בלתי־חוקיים שעשיתי." העיד גניש.

"הוא סיפר שמכרתי דירה לפי־קיד־שומה בכפר־סבא. על עבודות שלי במישרד־השיכון שלא הכי־בסדר, לא דברים נעימים. בשלב מאוחר יותר הוא התחיל בכתבה קטנה בהעולם הזה." לביב הציע לגניש עסקות שונות כדי שהוא ירוויח את רמי־העמלה. אך אלה לא יצאו לפועל.

"כל ההצעות היו כדי לקחת כסף, מהרגע הראשון התרשמתי הוא רוצה לסחוט" אמר גניש. לביב פנה אז וביקש מגניש להיכנס כשותף בשבועון שלו. "זה לא מעניין אותי בכלל, אבל נתתי לו מיליון לירות בצ'ק והוא כתב לי קבלה על פיסת־נייר." חשבתי: כפרה, לתת לו מיליון לירות, רק שיישב בשקט ולא יציק לי."

גניש העיד כי אחרי חודש חזר לביב וביקש ממנו שיסדר לו הלוואה נוספת של מיליון לירות דרך בנק.

"החלטתי להביא קץ לזה. כי כל הזמן זה היה: 'תלווה לי, תיתן לי,' כשהחלטתי להפסיק, הוא התחיל ללכלך. 80 אחוז מהכתבות שכתב עליי אין להן ידיים ורגליים. אחרי שנה, אחרי שהתלוננתי במישטרה, הוא פנה ואמר שהוא מבטל את ההסכם בינינו ויחזיר לי את הכסף. אחר כך הוא שלח מיכתבים אנונימיים למס־הכנסה ולזיגל..."

סניגורו של לביב, עורך־הדין יצחק סגל, הצליח להוציא מגניש בחקירה נגדית כי הרעיון לתת ללביב את הכסף בצ'ק בא מקצין המישטרה יגאל מרקוס, שהיה לו חשבון עם לביב. לביב התלונן במישטרה כי מרקוס קיבל שוחד. והמלכודת שהטמין מרקוס דרך גניש, היא שהביאה, לדיברי לביב, לכל החקירה המישטרתית נגדו.

גם המתלונן הרביעי, שאול שמש, היה ידיד של אנשי־מישטרה. שמש היה בעבר עבריין, וכאשר יצא מבית־הסוהר רצה לשקם את עצמו ולהיות אדם מכובד. הוא קנה את בית־הקפה אתונה שעל שפת־הים, והיה מסתובב במיסדרונות המישטרה כדי להיות חבר של הקצינים. "הוא היה מציע ידיעות לקצינים, ניסה לרצות אנשים. הוא שנים היה רודף־כבוד וניסה לעשות רושם שיש לו קשרים במישטרה," כך סיפר על שמש קצין־המישטרה לשעבר אליהו לביא.

בקיץ 1980 פירסם לביב בשבועון שלו כתבת שער: "מיהו שאול שמש, שאין לו תיקי מיסים?" לדיברי כתב־האישום, היה בכתבה זו מידע מודיעיני כביכול שיש ללביב על שמש.

שמש ראה בכתבה פגיעה חמורה בכבודו ובמישפחתו, והוא ביקש לר־צות את לביב שיפסיק לכתוב עליו. דרך לביא, קצין המישטרה לשעבר, הגיע אל העיתונאי. אחרי שתי פגישות הבין שמש כי לביב רוצה ממנו אינפורמציה נגד קציני־מישטרה שו־נים, בעיקר נגד ארמנד לוי ואברהם תורגמן. שמש, שהיה במצוקה וביקש למנוע כתבה נוספת נגדו, מסר ללביב סיפורים שונים נגד קציני־מישטרה, שלדברי כתב־האישום היו מצוצים מן האצבע.

לביב, כמינהגו, הקליט את השיחה עם שמש, ואת הקלטת מסר למישטרה. באותה שיחה סיפר שמש על קרמיקה ורהיטים שקיבל כביכול הקצין ארמנד לוי כשוחד; על עיסקת־סמים עם העבריין אבי־זמיל, שבה היה מעורב לדברין גם הקצין לוי. הוא סיפר כי הרצל שפיר מתעסק עם בחורה בשם מריאנה, שהיתה בעבר חברתו של שמש, והוא סיפר גם על בחורות שונות שהובאו לחדר ששכר, עבור קציני־מישטרה.

כתב־האישום מאשים את לביב בסחיטתו של שמש ובניצול מצוקתו כדי לעשוק אותו.

שמש היה נרגש מאוד על דוכן־העדים, וחזר ואמר כי כל הדברים שסיפר ללביב היו רק שמועות ורינונים. המישטרה לא נתנה אמון רב בדבריו של שמש, קבעה כי הם מצוצים מן האצבע ולא המשיכה לחקור בהם.

מיסמך מפוברק?

"ה מתלונן שאמור היה לעלות על דוכן־העדים אחרי שמש היה בצלאל מיזרחי. מיזרחי, קבלן ומלונאי, התפרסם כאשר הגיש תביעת־דיבה נגד עיתון הארץ. בגלל סידרת כתבות שפורסמה בו וקשרה אותו לפשע המאורגן.

מיזרחי התלונן במישטרה כי לביב סחט גם אותו בשנת 1977, כאשר ביקש ממנו הלוואה בסכום של 15 אלף לירות. על פי כתב־האישום אמר לביב כי יפרסם כתבה שתטהר את מיזרחי מקשר לפשע המאורגן. והוא אומנם פירסם כתבה כזו, אחרי שקיבל את ההלוואה.

אולם כאשר עמד מיזרחי על החזרת החוב, דחה אותו לביב זמן רב, ואחרי שהחזיר את הכסף החל מפרסם עליו כתבות עויינות.

מיזרחי טרם עלה על דוכן־העדים, אבל בינתיים עלה כבר העיתונאי אלי תבור, שעדותו מהווה תמיכה וסיוע לעדותו של מיזרחי.

קהל עיתונאים ליד התובעת, ליאורה גלאט, יחז־קאל אדירם, מידיעות אחרונות. מאחוריו ירון דקל מגל"ץ ולידו איה אורנשטיין ממעריב.

מישפט העיתונות

לרגע נדמה היה כי כל העיתונאים במדינה הפסיקו את פעילותם והתמקדו אך ורק על מישפטו של עמיתם, יגאל לביב. אפילו השופט, אורי שטרוזמן, שאל בחיוך את עד־התביעה אלי תבור: "תסביר לי בבקשה את דרך עבודתך כעיתונאי, אולי אני אעשה הסבה מיקצועית."

המישפט, המתנהל זה השבוע השני, ממקד את התעניינות הקהל הרחב ובעיקר את התעניינות העיתונאים. כולם מחכים לסקופים מסעירים שיתגלו במהלך המישפט. כמה סיפורים כאלה כבר זכו לכותרות. כמו הסיפור בדבר הפגישה בין מפכ"ל המישטרה לשעבר, חיים תבורי, האלוף רחבעם זאבי (,,גנדי") ובצלאל מיזרחי. כמה סיפורים על שחיתות של קציני מישטרה בכירים זכו גם הם לכותרות בעיתונות.

מלבד העיתונאים הרגילים המסקרים את המישפט באים לכל ישיבה גם אחרים, המתעניינים במישפט כחברים של הנאשם, או כסקרנים סתם. השבוע אפשר היה לראות את מגלי השערוריות המיקצועיים של העיתונות. מרדכי גילת מידיעות אחרונות וזאב יפת מהארץ. היו גם עיתונאים אחרים. כמו יאיר דקל ממעריב, שבא מטעמי נוסטלגיה. לפני 13 שנה סיקר את מישפטו הקודם של יגאל לביב, לפני השופט בנימין כהן. כיום מסקר בנו של דקל, ירון, את המישפט הנוכחי עבור גלי־צה"ל. דקל־האב בא הפעם כצופה סקרן. העיתונאי יגאל לב ממעריב, שנהג בעבר לסקר בתי־מישפט, הגיע לאולם באיחור, ולא מצא מקום ישיבה אלא לצידו של הנאשם, לביב.

איש מוותיקי בית־המישפט איננו זוכר התעניינות כה רבה ונוכחות עצומה כזו של עיתונאים במישפט. סגירה מהירה העלתה, כי בעת עדותו של אלי תבור היו באולם יותר מעשרים עיתונאים.

מחפשי סקופים העיתונאים זאב יפת וצבי הראל מהארץ. הראל (באפודה השחו־רה) הוא המדווח לעיתונו על מישפט לביב. יפת רק בא לשמוע.

מתלוננים גניש ומיזרחי
מישפטים וצרות

תבור, עיתונאי ותיק שעבר יחד עם לביב במערכת העולם הזה. הסתכסך איתו בגלל מזרחי. תבור איננו מתלונן נגד לביב אלא רק מסייע לעדותו של מיזרחי. כאשר נחקר תבור על־ידי המישטרה, אישר כי ידע על ההלוואה שקיבל לביב ממיזרחי ואף כתב על כך זיכרון־דברים בשנת 1977. הוא המציא למישטרה את זיכרון־הדברים, שעליו כתוב: "שיחה עם בצלאל מיזרחי, 13.9.77— מיסעדה ג'קי".

אחר־כך מפורטים במיסמך דברים ששמע מפי מיזרחי, ובהם גם הסיפור על הפגישה אצל המפכ"ל, חיים תבורי, שביקש ממיזרחי לברר אצל לביב את

(המשך בעמוד 46)

מנכ"ל ל„בראש" בריאות שיניים בע"מ

ד"ר אלי אנטופולסקי (30), בוגר ביה"ס לרפואת שיניים באוניברסיטה העברית עין כרם, התמנה למנכ"ל „בראש" – בריאות שיניים בע"מ, המציעה תכנית מנויים חדשנית לרפואת שיניים. תכנית זו אושרה על־ידי הסתדרות רופאי השיניים בישראל ומעוררת ענין בארה"ב.

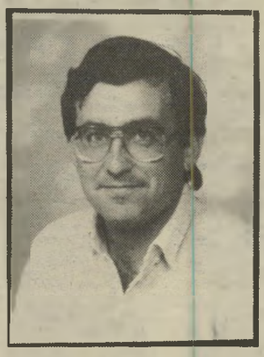

במשך 5 שנים היה ד"ר אנטופולסקי אחראי על רפואת השיניים בחיל השריון בצה"ל. המודלים שפותחו על ידו בשריון והמרפאות לטיפול יזום בטירונים, הועברו לכלל צה"ל, הן בתחום ההדרכה והן בדרך הפעלת המרפאות.

בית המזגן

כל סוגי המזגנים תחת קורת גג אחד
* יעוץ * מכירה * התקנה * שירות *

רח' סוקולוב 110 חולון
טלפון: 03-881856

זה הזמן לטפל במזגן!
מיבצע!!!
בדיקה ללא תשלום

חמרורים

מחוז מישפחתי

הודיע ◆ על כוונתו להתמודד, בשנה הבאה, לקונגרס האמריקאי, **אדוארד קנדי**, 23, בנו של הסנטור ואחיינו של הנשיא המנוח. קנדי הצעיר, שרגלו הימנית נקטעה לפני 11 שנים, אחר שחלה בסרטן־העצמות, הוא דובר של הנכים ומתעתד להתמודד במחוז־הבחירות שבו החל ג'ון קנדי, לפני 39 שנים, את הקאריירה שלו כציר קונגרס.

● ● ●

שליפה מסמרית

נותח ◆ בבית־החולים תל־השומר, ברגלו, **חיים ברלב**, שר־המישטרה בן ה־60, כדי לשלוף מן

זמר כהן
מתיאטרון־בובות לצמרת

הרגל את המסמר ששתלו בה לפני ארבע שנים לשם קיבוע הרגל, שאותה שבר ברלב. עת נפל מסוס־הרכיבה שלו.

● ● ●

נעורים אמנותיים

נחוג ◆ יום־הולדתו ה־34 של **יזהר כהן**, הזמר, שאחרי נעורים בבית מישפחת אמנים („סוליימן הגדול"), בהם כתב שירים ובנה תיאטרון־בובות, ואחרי שירות בלהקת־הנח"ל, זינק, לפני שבע שנים, לצמרת, כאשר זכה במקום הראשון באירוויזיון עם השיר א־ב־ני־בי.

● ● ●

שליח ליטאי

נחוג ◆ בתל־אביב, יום־הולדתו ה־86 של **חיים לבנון**, שהיה לפני 25 שנים לראש העיריה הרביעי של תל־אביב• ושהוא ראש־העיריה היחיד מבין השישה שקדמו בתל־אביב לשלמה להט, שעודנו בחיים. לבנון, יליד פולין ומהנדס חקלאי בהכשרתו, עסק בראשית דרכו בארץ בניהול חברה לנטיעת פרדסים, תוך שגם לימד בבית־ספר תיכון בפתח־תיקווה. יותר מאוחר עוד הספיק להיות, ערב מילחמת־העולם, שליח־עליה בליטא.

● ● ●

מסורת שחקנית

נפטר ◆ בלונדון, יומיים אחרי יום־הולדתו ה־77, ממחלת פרקינסון, **סר מייקל רדגרייב**, שחקן התיאטרון והקולנוע. רדגרייב, נכדו של מחזאי ובנם של שחקנים, היה אביהם של שחקניות הקולנוע ליין וואנסה.

• *קודמיו: מאיר דיזנגוף, דויד בלוך־בלומנפלד וישראל רוקח. הבאים אחריו: מרדכי נמיר ויהושע רבינוביץ.*

זיוה חלם
מזמינה אותך
למכירת סוף חורף 85', תחילת האביב

במכירה: מכנסי עור החל מ־89,000 ש' –
כל הדגמים וכל הגדלים

ג'י פולופ – עדיין מכירת **המלאי הישן ב־50%**. מחיר מוקפא. **קולקציה חדשה**, חצאיות רחבות, מכנסיים מיוחדים, ג'קטים.

חוה פולופ – חולצות מודפסות, חצאיות ג'ינס, בגדי אביב – מבד כותנה וטריקו.

„רזיאלה" – מכירת סוף עונה, מחיר מוקפא. קולקציה חדשה לאביב, חליפות לשעות אחה"צ והערב.

M/N – חליפות כותנה לשעות הערב.

אביזרים נהדרים

המכירה תתקיים ביום ששי 29.3.85
ביום שבת 30.3.85
בין השעות 14–10
17–19

בבית זיוה חלם, דוד המלך 10 הרצליה פיתוח ● טל. 052-72976

למכירה/החלפה
בנפח מנוע קטן
סובארו 1800
שנת 1981

אוטומט + מזגן +
רדיו, צבע לבן,
90,000 ק"מ
מצב מעולה

טל. **849227 (03)**

ציוד וריהוט לבעלי חנויות

תכנון וייעוץ חינם!
אספקה מיידית!!!

קוב כל מקדם המכירות מס' 1
חנות המפעל: חיל השריון 92, ת"א
טל: 03-373149 03-379585

מתיחת פנים
ללא ניתוח
בעזרת תרגילי
התעמלות – יוגה
לשרירי הפנים
טלפון בבית – 03-479777

אין כובשים חכמים

ראיתי ביום אחד שני סרטים בהקרנה מוקדמת. שניהם ארוכים. שניהם מועמדים לכמה אוסקרים, שניהם מטפלים במצב היסטורי בארץ אסיאתית, שניהם עוסקים ביחידות אישית מיוחדת־במינה בין גבר מערבי וגבר מיזרחי.

חוץ מזה אין שום דמיון ביניהם — מלבד העובדה המיקרית לגמרי, שראיתי אותם בזה אחר זה.

אך מיקריות כזאת מצמיחה מחשבות, והנה כמה מהן.

הסרט הראשון הוא המעבר להודו. על פי סיפרו הקלאסי של אדוארד מורגן פורסטר, שתיאר את היחסים בין בריטים והודים בשנות ה־20 של מאה זו.

העלילה פשוטה למדי: צעירה בריטית מפליגה להודו כדי להיפגש עם ארוסה, בריטי צעיר שהחל עולה בסולם המימשל הקולוניאלי. ושהגיע לדרגת שופט־שלום בעיר־שדה. היא באה בלוויית אמו של הצעיר, אנגליה זקנה נהדרת. היא פוגשת את ארוסה, ונרתעת מן האישיות השתלטנית, האטומה והשמרנית המתגלית בו, מאז הפך מושל קולוניאלי. היא מואסת בחברה המתנשאת והמנותקת של השליטים הבריטיים, ופונה בסקרנות לעבר ההודים המיסתוריים.

תוך הפרת כל הכללים של המימשל הקולוניאלי, היא מתרועעת עם ד"ר עזיז, הודי מוסלמי מדוכא ואכול הרגשות־נחיתות, שהקירבה הבלתי־צפויה עם הצעירה הבריטית משבשת את דעתו. הם יוצאים למסע במערות מיסתוריות, קורה שם מה שקורה, האיש מואשם בנסיון לאונס, והשאר יתגלה לצופה בסרט.

המוקד האמיתי של העלילה טמון ביחסים המיוחדים הנרקמים בין פילדינג, מנהל בית־הספר התיכון, האנגלי היחידי העובר את המחיצה בין שולט ונשלט, ובין הד"ר עזיז, המושפל והנרדף.

מצד פילדינג זה מתחיל בזילזול מסויים. ההופך לרחמנות ולהחלטה נחושה להיות הוגן, עד שהוא מגיע ליחס של ידידות אמיתית.

יחסו של ההודי מורכב יותר. תחילה הוא כנוע ומשפיל את עצמו. כשהוא נוכח לדעת שהבריטי המשופם מתייחס אליו בצורה אנושית הוא ממש יוצא מגידרו. אחת הסצנות התמציתיות בסרט מראה כיצד נשבר כפתור־הצווארון של הבריטי. מרוב כמיהה למצוא חן בעיניו מוריד עזיז את הכפתור של עצמו ונותן אותו לבריטי. התוצאה: בריטי אחר אומר בבוז תהומי: "ראיתם את ההודי? לבוש כהלכה, אבל כפתור־הצווארון חסר. כמה זה אופייני לעם הזה!" גורלו של הנשלט.

בהמשך הדברים, כאשר הוא מושפל עד עפר, מגלה עזיז את זהותו ההודית, והוא מתמלא בשינאה לוהטת לשילטון הזר ולכל בריטי באשר הוא. לא תיתכן ידידות בינו ובין בריטי כלשהו, גם כשהוא הוגן וצורק. ורק אחרי שהוא עובר שלב זה, ובטוח בזהותו הלאומית, הוא מסוגל שוב לראות את האדם שממולו, ולהתיידד עם הבריטי ההוגן. זהו תהליך שכל עם נשלט חייב לעבור אותו.

זהו, על כן, סיפורו של כיבוש. הסרט איטי. הוא מראה את הבריטים כפי שאנחנו ראינו אותם בפלשתינה (א"י): אלילים מתנשאים, ג'נטלמנים, חדורים בהרגשת־עליונות גיזענית, אטומים, שומרים על נורמות נוקשות, ברוטאליים בעת־חירום, אך

ד"ר עזיז ב"מעבר להודו"

בכל זאת משתדלים לשמור על צלם־אנוש. כל ישראלי, כמו כל הודי, יגיד לעצמו: „אם כבר היינו צריכים להיות כבושים, טוב שהכובשים היו בריטיים, ולא רוסים, אמריקאים, צרפתים (או ישראלים)."

ישראלי יכול לראות בסרט הזה גם ניתוח המנטליות של הכובש — זו שהיא עכשיו גם נחלתנו. אין כובש חכם. אין כובש יפה. הכיבוש מכריח את בעליו לנהוג בטיפשות ובברוטאליות. הוא משפיל את הכובש. ואילו הנכבש המושפל מתעלה בהדרגה ומזרקף.

הבריטים היו כובשים ותיקים ומנוסים. אנחנו כובשים חדשים. על הדשא הבריטי נאמר שכל אחד יכול לטפח אותו: צריכים לעשות כך וכך, ואז אחרי 500 שנה יש דשא נהדר. אנחנו כובשים צעירים וחרשים, ועל כן חסר לנו החן, שציין את הבריטים גם בשיא התנשאותם. המושל הצבאי הישראלי ברמאללה דומה מבחינות רבות למושל הקולוניאלי בסרט. אך בוודאי חסר לו הליטוש, המוקנה בוותק של מאות בשנים. אך התוצאה תהיה שווה.

שערי הגיהינום

הסרט דמעות של שתיקה. הנקרא במקורו שדות ההרג, שונה לגמרי. תקופה אחרת. כיבוש אחר. קמבודיה בשנות ה־70 אינה הודו בשנות ה־20, האמריקאים אינם בריטים, ואנשי החמר־רוז' הם ההיפך מחסידיו של מהאטמה גאנדי.

זה יכול היה להיות סרט תיעודי, לולא צולם כולו מחדש. במרכזו עומדת הידידות בין עיתונאי אמריקאי ועוזרו הקמבודי. אך הדרמה האמיתית היא הטרגדיה של קאמבודיה. והיא קרתה במציאות.

קמבודיה היתה ארץ רגועה ושלווה. מסביב סערה המילחמה — מילחמת וייט־נאם — אך קמבודיה היתה אי ניטראלי. בשוליים פעלה המחתרת הקומוניסטית (חמר־רוז', או התנועה האדומה של ארץ־חמר), בגבול המיזרחי אחזו הקומוניסטים הווייט־נאמיים ברצועת־אדמה והשתמשו בה כדי להעביר את לוחמיהם מהצפון לדרום („נתיב הו צ'י־מין".) אך בפנום־פן שלט נסיך עגלגל ונחמד, נורודום סיהאנוק, ששמר על הניטראליות בזריזות דיפלומטית רבה.

כך יכלה קמבודיה לחיות באושר (וגם בעושר יחסי) עד עצם היום הזה, לולא...

בוושינגטון הרחוקה ישבו שני ציניקאים. משוגעי־עוצמה: הנשיא ריצ'רד ניכסון ויועצו היהודי־גרמני, הנרי קיסינג'ר. הם היו שקועים במילחמה מטורפת בווייט־נאם. שם מצאו את עצמם במבוי סתום, ולא ידעו מה לעשות. מחוסר רעיון טוב יותר החליטו לפלוש לקמבודיה, כדי לנתק את נתיב הו צ'י־מין („תשתית המחבלים") וכדי לכפות על הארץ מישטר פרו־אמריקאי.

אי־אפשר לחשוב על כך בלי זעם עמוק, ואכן — בסרט כולו מתגנן זעם זה, כמו מוסיקת־רקע הגוברת על הפצצות והפגזים.

הפלישה האמריקאית פתחה את שערי הגיהינום. אין זוועה שלא ירדה על הארץ האומללה. הפלישה האמריקאית, שהיתה מלווה בהפצצות נוראות של חיל־האוויר הגדול ביותר בעולם,

העיתונאי ב"דמעות של שתיקה"

קטלה רבבות, מהם רבים „בטעות". מישטר־הבובות האכזרי של הגנראלים שהדיחו את סיהאנוק גרם לתמיכת הציבור בלוחמי־השיחרור, ואלה כבשו את הארץ בסערה. האמריקאים ברחו כארנבות. והשאירו לגורלם את רבבות משתפי־הפעולה. המישטר הקומוניסטי של חמר־רוז' התגלה כמישטר־אימים. אחרי הבובות באו המיפלצות.

כדי להגשים תיאוריות חברתיות מטורפות, ביצע חמר־רוז' מיבצע של רצח־עם. המתחרה בהצלחה בשואה הנאצית ובזוועות סטאלין. כדי למגרו פלשו הווייט־נאמים לקמבודיה, והמילחמה נמשכת עד היום. מיליונים כבר ניספו בקמבודיה, מיליונים הפכו נכים ושיברי־אדם, אך הנרי קיסינג'ר — המיפלצת בעלת המישקפיים — ממשיך למכור את מאמריו בהון־עתק, וריצ'רד ניכסון הוא שוב אדם מכובד ומורם־מעם.

אי־אפשר שלא להשוות את קמבודיה ללבנון — גם אם משתדלים להימנע מכך. יש דמיון רב בין הפלישה האמריקאית לקמבודיה השלווה ובין הפלישה הישראלית ללבנון. מנהיגים משוגעי־גדלות במישרדים ממוזג־אוויר גזרו על עם אחר הרס וחורבן, והפכו את שרותיו לשרות־קטל. גם פה וגם שם הסתיימה הפלישה באסון, והפולשים בורחים כשזנבם בין רגליהם. פה ושם הם השאירו אחריהם הרס גופני ופוליטי. פה ושם מבצעים הכוחות המקומיים מעשי־טבח נוראים. פה ושם פלשה מדינה שכנה — וייט־נאם שם וסוריה כאן — והפכה בעלת־המקום. ניכסון וכגין מתבודדים. קיסינג'ר ושרון מרעישים עולמות במצח נחושה.

דרושה קיבה חזקה כדי לראות סרט זה. לדידי, זוהי חובה מוסרית.

בומה והבומאים

הסתכלתי מדי פעם בעיני בומה שביט, כאשר הטיף לי מוסר מעל המירקע, תוך הנפת אגודלי ידיו. הוא דיבר על הצורך להדק

אורי אבנרי

יומן אישי

את החגורה. הסתפק במועט. לדרוש פחות ולתת יותר, ולא פעם אמר דיברי־טעם.

אם כן — כך שאלתי את עצמי לעיתים קרובות — מדוע אין האיש משכנעני?

הידהדתי בדבר וזכרתי איכשהו בסיסמה שהופצה בשעתו נגד ריצ'רד ניכסון: „האם היית קונה מכונית משומשת מאיש זה?"

איכשהו, בלי סיבה נראית לעין, לא עורר האיש אמון, גם כשאמר דברים שהיו בלי ספק נכונים ונבונים.

עכשיו מסתבר שהתגובה האינסטינקטיבית הזאת לא היתה משוללת יסוד.

תחילה באה הידיעה על כך שבעודו מורה לנו לחדול מלהציג דרישות למדינה, הוא עצמו לא שעה לעצה. החברה שלו לקידוחי־נפט התחייבה לגייס הון בחו"ל, ועל סמך התחייבות זו קיבלה זיכיון רב־ממדים. הוא לא הצליח לגייס את ההון, ועל כן ניצל את השפעתו על אריאל שרון, וזה ניסה לכפות על חברה ממשלתית לתת לבומה את ההון הדרוש. בניגוד גמור לתנאי הזיכיון.

זה מותר? בוודאי שזה מותר — כל זמן שאינך מטיף מוסר לאחרים. המנסים לקבל מן המדינה גרושים. בשעה שאתה מנסה לפרוץ את הקופה שלה.

עכשיו התפרסמה ידיעה נוספת. המטילה אור חדש על אמות־המידה המוסריות של בומה. מסתבר שהוא קיבל מאותה החברה שכר העולה פי 10 על שכרו של ח"כ, ופי 20 על שכרו של עובד נורמלי.

מותר? בוודאי שמותר. זה בוודאי מגיע לאדם שיש לו היכולת לפרוץ את קופת־המדינה. להשפיע על שרים ולחיות באושר ובעושר, בשעה שהוא מטיף למיליוני האזרחים להדק את החגורה ולהסתפק במועט.

אילו היה זה קוריוז אישי וחד־פעמי. אפשר היה לפטור אותו בחיוך. אך חוששני שמתגלה כאן תופעה לאומית. בומה שביט הוא בן־עשירים, ילד־שמנת של הצמרת, בן המעמד העליון החדש שקם במדינת־ישראל — מעמד של עסקני־מיפלגות, מנהלי־חברות ועשירים פרטיים. שעיקר כישורם הוא לשגשג על־חשבון הציבור. מעמד זה נוהג כולו כמו בומה: מטיף מוסר לציבור, תובע מן הכל להקריב קורבנות למען המדינה, ומעניק לעצמו הטבות מופלגות על חשבון הכלל. בומה הוא הדובר המושלם של מעמד זה.

אדם תמים שואל את עצמו מניין חוצפתם של ראשי־הציבור. האין גבול לציביותם ולהתחסדותם? האם אפסה הבושה? אך האמת היא שאין כאן חוצפה, עוות־מצח והתחסדות. בומה והבומאים כלל אינם מודעים לסתירה. כמו הנסיכים בימי המלוכה האבסולוטית, הם משוכנעים ש מ ג י ע להם, שהם שווים יותר בחסדי האל. הם אנשי־הסגולה, ואין למדוד אותם באמות־המידה החלות על בני־תמותה רגילים כמונו.

וכל עוד אנחנו משלימים עם זה — מדוע ישנו את טעמם?

לרגלי הר־תבור

בדרך לסיור בלבנון עברתי בערב לרגלי הר־תבור, כאשר ראיתי לפתע מראה מדהים. על הכביש הראשי בכפר־תבור צצה מיסעדה מודרנית מפוארת. כאילו היה זה רחוב דיזנגוף בתל־אביב. הנרות דלקו מאחורי וילונות, והמקום נראה מזמין ביותר.

למחרת היום, בשובי מלבנון דרומה, לא יכולתי לעמוד בפיתוי ונכנסתי.

הנראה החיצוני לא היטעה. המיסעדה — מיסעדת הנוקדים כפי שגילית — מתאימה למלון חמישה כוכבים בהרצליה־פיתוח, הן באדריכלות־הפנים, הן ברמת האוכל. הזמנתי אומצה ברוטב שיפים ושקדים, או משהו דומה לזה. המנות היו ענקיות, השרות (בידי מלצרית יפהפיה מעפולה) אדיב. המחיר סביר מאוד.

איך כל זה מגיע לכפר־תבור, בין סג'רה ועפולה? השד יודע. אומרים שהיום הוא איש מכפר־קיש (וכמה אזרחים בישראל יודעים שזהו מקום בחצי־המרחק, בקו האוויר, בין דבוריה ומנחמיה?)

יגאל פייקוביץ, ששינה את שמו לאלון, בוודאי לא היה מכיר כיום את כפר הולדתו.

אנשים

איך אבא אבן נתפס על חם ומדוע ימשיך השר יגאל הורביץ לנסוע ב"וולוו" הממשלתי

■ יושב־ראש ועדת־החוץ והביטחון של הכנסת נתפס בקלקלתו. **אבא אבן** הוזמן לישיבת סיעת המערך בכנסת. שהתקיימה ביום החמישי האחרון בנצרת עילית, כמחווה לעיירות־הפיתוח. אבן טילפן והודיע שיעדר, משום שעליו להיפגש עם ראש־הממשלה, כדי לדון בנושאים מדיניים. לרוע מזלו, פורסם באמצעי־התיקשורת ב־אותו היום ש**שימעון פרס** היה בסיור בביקעה.

■ באותה ישיבה הופיע השר **עזר וייצמן**. בהגיע תורו, פתח את דבריו כך: „אני שמח להיות ביחד איתכם, למרות שאני לא יודע אם יחד תלך איתכם ביחד בבחירות הבאות."

■ סמוך לשעה שתיים וחצי אחרי־הצהריים התחיל **יצחק נבון** לשאת את נאומו. הנוכחים היו רעבים מאוד, וביקשו ממנו שיקצר בדבריו, כדי שיוכלו לאכול ארוחת־צהריים מאוחרת. נבון הבטיח לדבר חמש דקות, אך דיבר חצי שעה.

■ גם שרה דורון נתפסה השבוע בקלקלתה. בישיבת הנהלת הקואליציה עיינה יושבת־הראש המשותפת של הקואליציה בהצעות־לסדר שהונחו לפניה. כשהגיעה להצעה־לסדר של ח"כ **עבד־אלוהאב דראושה**, עיוותה מעט את פניה ואמרה בביטחון: „להוריה, להורי־ריה." מישהו קרא לעברה: „שרה, הוא חבר בקואליציה!" דורון התבלבלה לרגע ונבוכה. אחר־כך שבה לעיין בהצעתו.

■ ח"כ שינוי **מרדכי וויר־שובסקי**, שאינו מחסידי ממשלת האחדות הלאומית, סיכם את הדיון בהנהלת הקואליציה כך: „זה דומה לבית של זוג שנמצא בשלבי גירושין. אבל הגט מתעכב בגלל הילדים."

■ בישיבת סיעת הליכוד, שנערכה השבוע, הוגשו לשולחן עונות עתירות קצפת. **אינחם** („פיני") **גולדשטיין**, המקיים דיאטה חריפה, ביקש כריכים שבתוכם גבינה. הובא לפניו הר של כריכים. כיאה למי שמבקש לחסוך בקלוריות, הוא פתח את הכריכים, לעס את הגבינה הראשונה. היא נהרגה אחר־כך. ושרון נשא את **לילי**, אחותה. כבר אז דיבר שרון על „חזרה לטבע ולעבודה" בכפר־מל"ל. כאשר שמע ירמיה כעבור כמה שנים ששרון הוא מגיבורי יחידה 101. הוא הבין שעל שרון הוא עוד ישמע זמן רב.

■ **אמנון בירמן**, בעל טור במקומון הירושלמי קול העיר הוכיח, כי הוא יודע לשחות נגד הזרם. בשבוע שבו גבר החרם הציבורי על שרון, הצליח בירמן למצוא צד חיובי באישיותו של שר־התעשיה־והמיסחר: „אריק שרון עוד יכול לתרום רבות. לבנק־העור, למשל."

■ **יוסי שריד** לא קיבל יחס מיוחד ביחידה הצבאית בלבנון, שבה הוא שירת במילואים, כמלווה שיירות. שריד יצא לביתו רק בשבת הראשונה. בשנייה הוא נשאר בבסיס.

■ במיזנון הכנסת מדברים הכל על „מדד מלר". כאינדיקציה למצבו של הליכוד. למי שאינו מבין שפת־סתרים, הכוונה היא ל**ירדנה מלר**, מזכירת סיעת חרות במישכן, שבימי ממשלת הליכוד הצרה, היא מילאה תפקיד מרכזי, כמצליפת הליכוד בהצבעות. הממשלה הרחבה, בראשות המערך, הפחיתה מכוחה, וכמובן גם מצבר רוחה. בין באי־המישכן הפך מצב־רוחה לסמל למצבו של הליכוד כולו.

■ **יורם אריזור** ממעט להופיע לדיונים סיעתיים של חרות ולישיבות־הכנסת. את רוב זמנו הוא מבלה במיזנון, לצידו של **יקיר פלפנר**, מי שהיה המישנה לנגיד בנק ישראל, או בסיפריית הכנסת, כשהוא קורא עיתונים.

■ העוזרת הפרלמנטרית של אריזור, **לימור ליבנת**, לא היתה לצידו השבוע. היא ו**יוסי ברון**, דובר סיעת חרות בכנסת, נסעו לניו־קאסל שבאנגליה, לוועידה בינלאומית של צעירי המיפלגות המזוהות עם הימין.

■ „מה יכולים ליבנת וברון לתרום לוועידה ההיא?" התבדח השבוע משקיף פרלמנטרי דובר אנגלית. „להביא אותם לשם זה ממש כמו להביא פחם לניו־קאסל!" הביטוי האנגלי, הקשור בשמה של עיר־הפחם, מקביל לניב העברי „להביא תבן לעיר פריים."

■ הישראלי היורד **אריה גנגר**, מי שהיה עוזרם של השרים אריאל שרון, במישרד־הביטחון, ו**יעקב מרידור** במישרד־הכלכלה, הצליח בעסקים פי כמה מאז שעזב את מישרותיו הממשלתיות בארץ ושב לניויורק. בראיון לעיתון היורדים ישראל שלנו, סיפר גנגר, שהוא שולט עתה ב־19 חברות, שערך נכסיהן הוא כמיליארד דולר. למראיין **זיו קופר**, לשעבר כתב בשבועון יומן השבוע של הליכוד, גילה גנגר שילדיו לומדים בישיבה אורתודוכסית. לשאלה מי מנע ממנו לקבל את התפקיד שהציע לו שרון במישרד הביטחון, ענה גנגר: „סוחרי־נשק ישראליים, שפחדו מאיש חדש. המבחין בין ימין ושמאל, היודע לשאול שאלות ואינו תלוי במערכת. מכאן סכנתו."

■ בני משפחתה של **מרים גלזרית־עסה**, יושבת־ראש ועדת־הקליטה של הכנסת, עושים חיל לא בפוליטיקה אלא בעסקים. הבן, **דורון**, עומד מאחורי יבוא מכשיר־סורה חדיש לארץ, ואילו **חיים** אביו, הוא יבואן־תנורים, המגלגל בשנה עשרה מיליון דולר, שזכה באחרונה במדליה מידי שגריר

חנה בבלי מורת־הנבוכים של המדינה בכל הנוגע לניסוסים. באה השבוע למסיבת־פרידה שערכו אנשי גלי־צה"ל לרגל הוצאתה של התוכנית שעתיים בשניים מלוח־השידורים של התחנה הצבאית. המסיבה התקיימה באולם צוותא בתל־אביב, והוזמנו אליה בעלי הטורים המרכזיים שהופיעו בה בשנות שידורה. בבלי (למעלה) סיפרה שבאחרונה היא נפגעה בידיה, ולכן את מדורה בצהרון מעריב היא מכתיבה בטלפון.

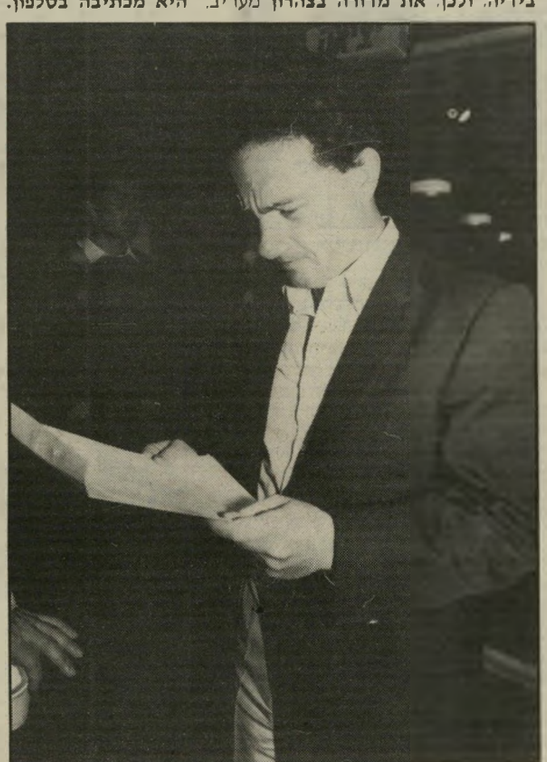

רון בן־ישי מפקד התחנה הצבאית קורא בקול מיכתבי מסיבת שהגיע מראש־הממשלה שימעון פרס לכבוד שעתיים בשניים במועדון צוותא. בתחילת דרכה של התוכנית היה בה פרס בעל טור סיפרותי. מאז הוא מתעסק בנושאים לאו־דווקא סיפרותיים. למסיבה הוא לא בא, מכיוון שהיה עסוק בדברים אחרים. אך הוא הקפיד לשלוח מיכתב ארוך.

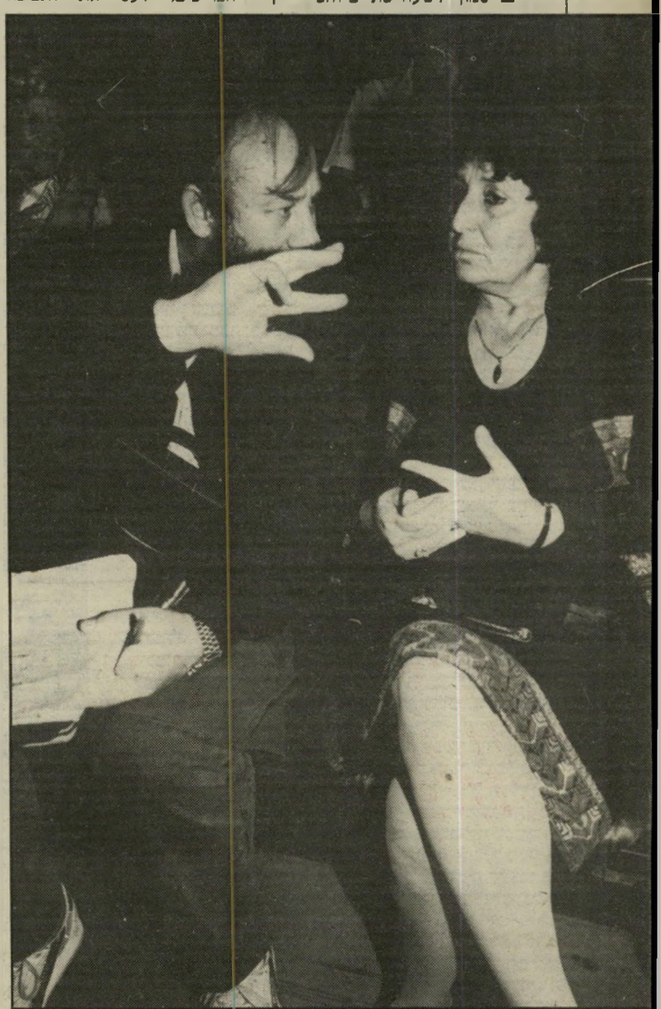

יצחק בן־נר מוותיקי תחנת גלי־צה"ל. עובר עם ח"כ התחיה גאולה כהן על השאלות שהוא אמור לשאול אותה על הבימה. בן־נר, שהגיש את התפטרותו מהתחנה הצבאית אחרי 18 שנות־עבודה, לא היה הממורמר היחיד באירוע. המסיבה הפכה למיפגש מאוכזבים ומייאשים של התחנה הצבאית, שבקרוב יקצצו את שידורי־החדשות שלה ויפטרו כמה מעובדיה.

צרפת בישראל. על פועלו לקידום הסחר עם צרפת.

■ השר ללא תיק **יגאל הורביץ** אינו מתרשם מההצעה שהשרים יחליפו את רייכבם המפואר, כחלק מתוכנית־ראווה לצימצום הוצאות הממשלה. הוא סיפר בערב־ראיונות במלון דן אכדיה שכאשר הוא היה שר־האוצר, הוא החליף את מכוניתו, מדגם וולוו באסקורט. „אבל זה לא פתר כלום, כי את הוולוו נתנו לדן **פתיר**, יועץ־התיקשורת של **מנחם בגין**."

■ המראיין **עודד בן־עמי** שאל את המרואיין הבא, **חיים יבין**, מהי השאלה הבנאלית שתמיד שואלים אותו בערבי־ראיונות. יבין סיפר, שהשאלה אשר תמיד חוזרת על עצמה היא, אם בימי הקיץ הלוהטים הוא נוהג לשבת באולפן, כשפלג גופו התחתון במיכנסיים קצרים בל־בר. תשובתו: בעבר זה היה נכון, אך כיום כבר לא.

■ הזמר **בויז שרעבי** קיווה ששירו, אצלי הכל בסדר, יהיה שיר־הנושא של הסרט מאחורי הסורגים שבו הוא השתתף. השבוע הוא גילה, כי כאשר הציע שיר זה לבימאי **אורי ברבש**, ענה לו הבימאי: „אצלי לא הכל בסדר." ביחד עם שרעבי הם חיפשו שיר אחר. אצל **שימרית אור**, ומצאו את תני לי יד.

■ מרואיין כזה לא היה **ליעקב אגמון**. בערב בירה ומצב־רוח שערך בבית־ליסין בתל־אביב, ראיין אגמון את **חרות לפיד** מקיבוץ איילת־השחר. שנאם בלהט במשך שעה וחצי ב... עמידה. לפיד הודיע לאגמון עוד לפני הראיון, שהוא מבקש לשאת את דבריו בעמידה. לפיד, המשחרר ומשקם עבריינים ואסירים מפורסמים בתנועה הקיבוצית, גילה ש**חיים ברייב** הציע לו ג'וב בשרות בתי־הסוהר, אך הוא סירב. והס־ביר לשר־המישטרה שלא יוכל לתפקד כשלצידו מזכירה וש־רותי־מישרד.

■ לפיד טען שניתן לשקם עבריין, רק בחברה שונה מזו שהוא רגיל לה. לכן זה ניתן לביצוע בשישיבה או בקיבוץ. או, כדבריו: „או שאתה מאמין באלוהים, או שאתה מאמין בסוציאליזם."

■ מרואיין ראשון של אגמון באותו הערב היה **גד יעקובי**. אגמון לחץ אותו לקיר וביקש לדעת אם המערך יפרק את ממשלת־האחדות. כשיתברר ש־בבחירות מוקדמות הוא יוכל לזכות בנצחון ברור. יעקובי ענה, שיש לכבד הסכמים בכל מחיר. אגמון היקשה: „אתה לא תפר הסכם גם אם יתברר שמישהו הוציא חוזה על מדינת ישראל?" יעקובי שתק דקה ארוכה וא־חר־כך ענה: „שאלה קשה מאוד."

■ מהו הרגע הקשה ביותר שהיה מנת חלקו של **אריה איבצן**, מפק"ל המישטרה, בארבע שנותיו בתפקידו הבכיר? השבוע סיפר איבצן שהיו לו שני רגעים כאלה, בשני אסונות צור, משום שהרבה משוטרי מישמר הגבול נהרגו בהם. הוא אז החליט לבקר כל מישפחה בנפרד.

■ **חיים הנדוורקר**, הכתב הפלילי של הארץ, שאל את המפק"ל היוצא, אם כתבות שליליות שפורסמו עליו לא הפריעו לו. במהלך תשובתו, גילה איבצן שהוא פנה לעורכי הארץ וקבל על כתיבתו של הנדוורקר נגדו. מכך שמיספרן של הכתבות השליליות נגדו הצטמצם. הסיק איבצן שפנייתו לעורכי הארץ הועילה.

■ **דויד קראוס**, המפק"ל המיועד, לא הצליח להתחמק מן המעמד המגוחך, שכבר היה לשיגרה. השבוע הוא ערך סיו־רי־פרידה בעיריות השונות של מחוז תל־אביב ונקלע גם לטקס קצר בלישכתו־של ראש עיריית הרצליה, **אלי לנדאו**, כהרגלו, העניק לו במתנה מכוש ומגרפה.

■ **אלי עבו**, כתב של המקומון צומת השרון, החליט להתנסות בעבודות הבלתי־מיק־צועיות, ולדווח על החוויה לקוראיו. כשבא למחלקת־התב־רואה של עיריית הרצליה, סירב המנהל לקבלו לעבודה ופטר אותו במילים: „לך מפה. זאת עבודה בשביל ערבים!"

■ אחר־כך פנה עבו אל שוק־העובדים שליד המוסך יד לבנים. הידוע בכינוי „שוק העבדים". פקח עירוני שהבחין בו, הפציר בו להסתלק משם: „אין לך מה לעשות פה. אתה רוצה לעמוד בין ערבים?" רזוקא הפועלים הערבים, שהבחינו במצוקתו, גילו כלפיו אהדה וניסו לעזור לו. כשפיגר בהס־תערות על מכוניות הקבלנים, פינו לו את הדרך, ואז הסבירו לנותני העבודה: „הנה, יש פה יהודי אחד!"

■ **מאשה לובלסקי**, מזכ"ל נעמת, אינה שבעת־רצון מכך שהנשים אינן מפגינות את כוחן בשטחים שבהם הן יכולות לעשות זאת. „הייתי רוצה שהן תפגנה את כוחן האידיאולוגי, ולאהביולוגי," הסבירה לובלסקי את עצמה.

■ השבוע הוכיחה לובלסקי שהיא חזקה גם בצד המיקצועי. למראיין **איתן דנציג**, שהצ־טרף לריכבה לשבתרבות, שם היא התראיינה, היא נתנה תרו־פת־פלאים שפתרה את בעיית מיתרי־הקול שלו. לובלסקי, שחשה במצוקתו של המראיין, שבה עם רנציג הביתה, רקחה לו דבש וצמחים והישקתה אותו. מיתרי־קולו התרככו והכאבים שככו. דנציג ביקש ממנה את המתכון, אבל היא ענתה לו שזה מתכון סודי ביותר.

■ המנחה הפלסטי הד"ר **חיים אשכנזי** מתקשה לנקוב במחיר המרוייץ של הניתוחים שהוא עושה. אשכנזי מספר, ש־הוא מעריך לומר כי מחיר ניתוח קוסמטי הוא בין מחירה של טלוויזיה ציבעונית לשתיים. מחיר ברולארים הוא אינו נוקב. „פעם מנותחת התווכחה איתי אם זה לפי השער היציג, לפי הדולר לנוסעים או שחור."

■ **שולמית אלוני ומיכל רפאלי**, דוברת סיעת ר"ץ, יצאו מהמעלית, ומולם עמדו הרב **אברהם שפירא** ושני אורחים חילוניים. שפירא מיהר לעשות הכרה בין מי שבאו איתו ושתי הנשים, והסביר לאלוני המופ־תעת כי אלה הם שני קונים המעוניינים לסחור עימו. העירה לו אלוני: „הכנסת זה מקדם־המכירות שלך, מה?"

■ למרות שחשה ברע, באה **נלה יעקובי** עם בעלה, גד, לט־קס הענקת תעודות בית העסק המומלץ הארצי. שנערך הש־בוע באולם הקטן של תיאטרון הבימה. **יהודית שתיל**, מאר־גנת האירוע, הבחינה בחולשתה של נלה, ובהפסקה אף נתנה לה כדור נגד כאב־ראש.

■ **אליהו נאווי**, ראש עיריית באר־שבע, שהוא אורח קבוע אצל שתיל, לא הגיע, משום שיומיים לפני הטקס הוא התבקש להשתתף בפאנל שיחות מצריי־ישראלי־אמריקאי, בנושא השלום בין ישראל ומצריים.

■ גם זה קורה בהסתדרות. המישפטן **חיים שטנגר**, שהוא היועץ המישפטי של סיעת הליכוד בהסתדרות, ברק את רשימת הבוחרים, וגילה להפ־תעתו ששמו נערך ממנה. הוא מיהר להגיש עיערור.

■ **יוחאי אייזנר**, מנהל מלון קלאב אין באילת, עומד לזכות בהכרה בינלאומית. הצלחתו בעיר הדרומית זכתה לתשומת־לב אצל בעלי־הבית, קבוצת־לארבורק האנגלית, וב־קרוב הוא יתמנה כיועץ החברה להקמת מועדונים וכפרי־נופש. אייזנר, יליד רחובות ויוצא להקת פיקוד גייסות השריון, רכש את השכלתו המיקצועית בארצות־הברית.

■ 7000 דולר נטו, יהיה שכרו של הפירסומאי **אירי סלע**, שיכתוב במשך חודש אחד בלבד את נאומיהם של ראשי מועצות פועלים של המערך בבחירות להסתדרות.

■ **רות שיטרית**, אשתו היפהפיה של ח"כ חרות, **מאיר שיטרית**, ראש המועצה המקו־מית יבנה, סיימה את חופשת־הלידה שלה. אחרי שסיימה לטפל בנרך הנולד, **דודו**, היא תשוב בחודש הבא לעבודה ברשת המלונות של **חיים שיף**, כאשת יחסי־ציבור שלו ושל הרשת.

■ מזה עשר שנים אין **קארין דונסקי** מדגמנת ביגודי־ים על המסלול. היא מסבירה זאת לא בגילה, אלא בקינאתו של בנה בן התשע, שאינו מרשה לה להופיע בבגדי־ים לפני צופי תצוגות־אופ־נה.

■ האסטרולוג **הרצל ליפ־שיץ** נוהג „להרוג" את כל המדינאים הלא־ישראליים ש־עליהם הוא מדבר, ותמיד הוא צופה להם מוות בתוך שנה. לא אחת הקניטו אות ושאלו אותו איך דבריו מתיישנים עם ה־עובדות, אך הוא ביקש ארכה. השבוע הוא טילפן לחברים וביקש שימחקו מרשימת־החיים שלו את **קונסטנטין צ'ר־נייננקו**, שהלך לעולמו.

■ לקריין **דן כנר** היתה התחלה מאוד מביכה בטלוויזיה. בערב־ראיונות סיפר כנר, כי כאשר הוא החל מופיע על המסך, מירדו המאפרות את חיוו. אחת מגבותיו היתה חציה שחורה וחציה בלונדית. כדי שעל המסך לא תיראה רק המחצית השחורה, היתה המאפרת אמורה לצבוע את החלק הבהיר בעיפרון־פחם. כש־פיתרון זה נכשל, היא מרטה את גבותיו והעבירה מעל עיניו פס שחור. שנראה על המסך כגבות אותנטיות. בעיה דומה היתה לו עם שיערו. עד אז הוא נהג להסתרק כשהשביל בשיערו הוא מימין. רק באולפני הטלוויזיה הסבירו לו, ששביל בשיערו של גבר חייב להיות משמאל, ועד שהתרגל לכך עבר זמן רב.

■ **יעקב אבימור**, מזכיר מועצת פועלי עפולה, העלה עשר סיבות טובות מדוע כדאי לתל־אביביים לעבור ולהתגורר בבירת־העמק. הסיסמה האחרונה היתה החזקה מכל: כי עפולה היא מעצמה גרעינית. אבימור הת־כוון, כמובן, לגרעיני עפולה.

כרמלה מנשה דוחפת מיקרופון לפיו של מפכ"ל המישטרה הפורש, אריה איבצן. מנשה, העיתונאים הנמנים על תא כתבי־המישטרה למסיבת פרידה חגיגית שערכו לאיבצן אנשי מחוז תל־אביב של המישטרה וקציניו הבכירים. אחרי הארוחה הדשנה, ואחרי שאיבצן הפורש קיבל מגן מידי מפקד המחוז החדש, גבי עמיר, היא החל מדבר. אז קמה מנשה השאפתנית ממקומה והתחילה להקליט אותו. אמר איבצן: „תמיד אני מדבר אוף־דה־רקורד (שלא לייחוס). עכשיו אהיה מוקלט אוף־דה־רקורד!"

פסוקי השבוע

● **השר עזר ויצמן**, בשיחה עם ראש עיריית תל־אביב, שלמה („צ'יץ") להט: „הלכתי לממשלה, כי אני מעדיף זבל לאומי על זבל עירוני."

● **שר־החקלאות אריק נחמקין**: „כשאמהות נגד שתי־קה מפגינות, השיעים מקבלים עידוד."

● **סגן יושב־ראש הכנ־סת, רב בן־מאיר**, לחברי ה־ליכוד: „כל מדינת ישראל מת־בוססת בקיא שלכם. קיא צהלת שיכורים ולילית פתאים. במשך שבע שנות שילטונכם."

● **שר־המדע גידעון פת**: „תראה מה קרה לשרי־האוצר — נפטרו, חס וחלילה, או גמרו את הקאריירה על האיצ־טבה."

● **יושב־ראש ועדת ה־חוץ והביטחון של הכנסת, אבא אבן**: „אריק שרון רומה לנהג, שאחרי שבע תאונות־דרכים פתח בית־ספר לנהיגה ומשמש בו מורה בכיר."

● **ח"כ ש"ס יעקב יוסף**, בהסבירו מדוע הוא נעדר מהמישכן: „זהו ביטול תורה."

● **הסופר והעתונאי ע. מוס קינן**, על הסופר עמוס עוז: „תיקח ממנו כמה מילים ותיראה שיישאר רוויזיוניסט. הוא מדבר בערם, ולא משנה שהוא אוכל עוף בחדר־האוכל של חולדה."

● **בעל הטור דן בן־אמוץ**: „מיספר ההרוגים שלנו בלבנון הולך וקרב לשער היציג של הדולר."

● **מס' 3 ברישימת תמ"י, אלי דיין**: „הרגל העדתי חיסל אותנו."

● **בעל הטור יעקב לזר**, בחותם: „נתגלתה מינהרה שדר־כה ביקש עמוס ברנס להיכנס לכלא."

● **מפקד המחוז הדרו־מי של המישטרה, ניצב אברהם תורגמן**: „לו הייתי מרגיש שהבסיס המוסרי והיכו־לת שלי לפקד על שוטרים נפגם או נשמט בעיקבות איזשהו עניין, אני עצמי הייתי מסיק מסקנות אישיות והייתי קם ועוזב."

● **הרב מנחם הכהן**: „האגודה מתנגדים שישראל תהיה עור לגויים."

● **הפרופסור לקרימי־נולוגיה מנחם אמיר**: „לא כדאי לקנא בזונה המעמיסה על עצמה 20–30 קליינטים בערב. בסך־הכל זאת עבודה קשה."

● **הנ"ל**: „בירושלים אין מספיק זונות."

● **דודתו הקנאדית של יצחק שמיר**: „בשבילי הוא לא מיניסטר. הוא איצלה. הבן של אחותי."

● **העיתונאי יגאל ל־ביב**: „אני מטפל בחשיפת מע־שי עוולה של חזקים, עשירים ומתעשרים. על מי שנופל אני לא כותב."

● **הקבלן שלום אהרון גניש**, העומד להתחיל לרצות עונש־מאסר על הברחת מט"ח. במישפטו של הנ"ל: „לביב הוא חלאת המין האנושי. אפילו (שמואל) פלאטו־שרון ובצלאל מיורחי אומרים את זה."

● **הבדורגלן גידעון דמתי**: „ברור־כלל אני לא מקיים יחסי־מין ערב המישחק. למרות שפעם אפילו הבקעתי שלושה שערים אחרי שקיימתי יחסים."

שמו של כפר ג'ויה מעביר צמרמורת בגופו של כל חייל צה"ל. כמעט מדי יום יש פיגוע בכפר זה ובסביבתו. אבל פעם זה היה אחרת...

כפר בשם ג'ויה

השם ג'ויה, שמו של כפר שיעי ממיזרח לצור, מעורר צמרמורת בישראל. הכפר היה לסמל ולמרכז של הפיגועים השיעים נגד צה"ל וישראל. זהו כפר גדול, המשמש מרכז לכפרים שיעיים קטנים בסביבה. כיום זהו האיזור החם והמסוכן ביותר לחיילי צה"ל.

פעם, לפני קצת יותר מאלף ימים, בתחילת מילחמת־הלבנון, שימשו חלק מן הבתים היותר־יפים והיותר־גדולים של הכפר בסיס ליחידת חיילים. שם הם הרגישו בטוחים. לפני שהיו יוצאים לפעולות באיזור.

אברהם ברדוגו. טוראי במילואים ועורך־דין ידוע בחיים האזרחיים, היה ג'ויה בחודש הראשון של המילחמה.

זהו סיפורו:

בכניסה לכפר היה מחסום של האו"ם ושם, על אחד הקירות, היה כתוב בערבית: „אל־אמל פי ג'ויה".

משימה שלנו היתה „לבער את קיני המחבלים", וח'יידר היה המקשר והמדריך שלנו.

היינו באים לכפר כלשהו, עושים סגר, אוספים את כל הגברים במרכז הכפר ומחלקים אותם לקבוצות: פת"ה, ג'בריל, אל־אמל. ח'יידר דאג לאנשי אל־אמל. שלא יפגעו בהם. אותם היינו בדרך־כלל משחררים מייד. גם לא לקחנו מהם את הנשק. רק מן הפלסטינים.

היינו עושים גם סיורים רגליים. היינו יוצאים בבוקר, לפני זריחת השמש, ומתחילים לסרוק את הגבעות והוואדיות שמסביב. הנשק היה דרוך ביד והלב היה דופק. יורים בכל עץ או צל. „מטהרים" כל מערה ומיבנה שהיו בדרך.

הנוף הוא כמו בגליל, קצת יותר שקט. שמתי לב שהשקט אינו טיבעי. עד שהבנתי — אין ציוץ ציפורים. אין הבנו שזהו כפר שיעי, אבל אז לא ידענו מי הם השיעים.

אחרי המחסום היתה תחנת־דלק, ובתוכה מיפקדתו של קפטן ח'יידר אבו־חסן.

בתוך כמה ימים למדנו שתחנת־הדלק היא שלו, המאפיה היא שלו והצבא השיעי הוא שלו. הוא היה איש־הקשר בינינו לבין תושבי הכפר. השמועה אמרה שהוא ברח לישראל, וחזר יחד עם הכוחות שלנו. ביום הראשון שפגשנו אותו היה לבוש במדים, כמו חייל של צה"ל.

הוא עמד שם, ליד תחנת־הדלק, בחור בלונדי בעל זוג עיניים ירוקות, אקדח חגור לו על מותניו. הוא עמד בפיסוק קל, היד הימנית על האקדח המעוטר, בסיגנון המערב הפרוע.

החבר'ה ביחידה חשבו שהוא אכבר גבר. אבל החיילים שלו נראו יותר כמו חבורת־נערים פרועי־מראה, מקושטים ברובי קלצ'ניקוב. לבושים במדי צה"ל ונעולים בנעלי אדידס מזוייפות. הם קיוו שאנחנו נביא להם את הניצחון.

הבנו שהם לטובתנו. בתוך הכפר עצמו ראינו תמונות של חומייני ושל מוסא צארר, שנעלם בלוב. ידענו שהם אנטי־לובים, כי הלובים רצחו את צארר, וחשבנו: אויבו של אויבי הוא ידידי.

חוץ מזה, צה"ל בא להילחם באויב הפלסטיני. וזה היה גם האויב של השיעים בדרום־לבנון. אנחנו באנו לשחרר אותם מן העול הפלסטיני, ועל זה היינו ברוכים.

צדים האחד את השני

התמקמנו בשלוש וילות בכ־שכונת הווילות של הכפר. ה־

טוראי ברדוגו אברהם ברדוגו, שהיה בכפר השיעי ג'ויה בחודש הראשון של המילחמה. מספר על המצב שם. כאן הוא נראה במדים. בחיים האזרחיים הוא עורך־דין.

הצומת בצור שלט־דרכים בכיכר המרכזית של צור, מורה על הדרך דרומה לישראל, צפונה לצידון, מפנה מערבה למרכז העיר צור. כדי לנסוע לג'ויה, יש לפנות בצומת מיזרחה.

שום חיה או עוף. הלבנונים, עם של ציידים, צדים כל דבר שזז. ארץ שלמה כלי חיות, רק בני־אדם. עכשיו בני־האדם צדים האחד את השני.

ככה היינו מקיפים את ג'וויה סביב־סביב. חוזרים כפופים ועייפים. אבל כשהיינו נכנסים לכפר, ידענו שאפשר להזדקף ולהירגע מן המתח. שם הרגשנו בטוחים. הילדים היו כנופפים לנו לשלום, הנשים היו מציעות קפה ובעלי החנויות משקה קל.

ככה עברנו את כל הכפרים בסביבה. כשנכנסנו לכפר והיינו רואים תמונות של חומייני או של מוסא צארר, ידענו שזה בסדר, אלה השיעים והם איתנו. בהם לא נגענו.

בעיטות בנעלי־שפיץ

ך ום אחד, אחרי שגמרנו סיור כזה, הגיעה הודעה בקשר. ארזנו את עצמנו ויצאנו לדרך. קראו לנו לכפר מערכה. שם, כך היתה ההודעה, מחביאים חיילים סנגלים של האו"ם קבוצה של לוחמים פלסטיניים.

בשולי הכביש שכבה שורת בני־אדם על הבטן, גופם באספלט ופניהם צמודות לעפר. מעליהם שוטט קפטן ח'יידר אבו־חסן. בצד עמד סגנו, רזי אבו־סאמרה. הקפטן היה נעול בנעלי־שפיץ בעלות עקב גבוה. כל ראש שהתרומם, זכה בבעיטה מן הנעליים האלה, בעיטה שהצמידה אותו בחזרה לאדמה.

כשכולם היו רבוקים היטב לאדמה, התחיל בטיפול אישי. ניגש לאחד השוכבים, שולח יד ותופס בשערות הראש הרכון. מושך בשערות, בעוד אחד. האצבע שלי נוגעת בניצרה, יש כדור בקנה ואני איני מעז. אלה יהרגו אותי כמו כלום.

כפר אחר שהיו לנו זיכרונות טובים ממנו הוא הכפר דיבאל, לא רחוק מג'וויה. שם זכינו במיקלחת הראשונה שלנו. תושבי הכפר קיבלו אותנו בידידות, שתינו איתם כוס תה מתוק, שהובא על־ידי התושבים. הנערות נופפו לשלום, והילדים רצו אחרי כלי־הרכב שלנו, כשהם צווחים בעליזות.

המוכתר קשר בתוך זמן קצר שיחה עם המפקדים, והבין מהר מה הם רוצים. בשבע השנים שקדמו נפגש עם כובשים רבים שבאו לכפרו. במהירות שיכנע את תושבי הכפר למלא את רצון הכובשים החדשים, והם הביאו את כל כלי־הנשק שהיו ברשותם, והעמיסו אותם במו ידיהם על הרכב הצבאי.

לפני שיצאנו עוד ישבנו שם לסעודה גדולה: פול מצרי, חומוס סורי, גבינה צרפתית ולוף־כבש מסין העממית. מזון שהתגלה באחד המחסנים של הפלסטינים שברחו.

אל הכפר הזה חזרנו אחרי כמה ימים. אבל אז היתה הפוזה אחרת לגמרי. באנו לערוך חיפוש. אחרי שהודיעו לנו שקציץ־צה"ל נהרג במקום

תעשו — ותלכו!

ר יבזו את כל הגברים בחוסיניה (המיסגד השיעי), את הנשים בביתו של המוכתר. היו חקירות ושאלות. הם, כמובן, לא ידעו כלום.

כך היינו יושבים בג'וויה ויוצאים מפעם לפעם למשימות באיזור.

ניפנוף שימחה

אזרחים בכפר שיעי מנופפים בשימחה לעבר כוחות צה"ל שעברו במקום, בימים הראשונים של המילחמה. המחזה המרנין חזר על עצמו בכל הכפרים.

סגנו מרוקן את כיסיו של הקורבן. גם את הכסף לקח. ואז התנהלה חקירה תוך כדי קללות ובעיטות, כדי לברר מאיזה אירגון כל אחד ואחד מן הפלסטינים.

שמתי לב שהחיילים מן היחידה שלי מסתכלים בכל המעשה בהערצה. אני הייתי מבולבל, רציתי ללכת משם, להיות רחוק, לא להיות חלק מן הדבר הזה.

פול מצרי וחומוס סורי

ב מהלך ה"חקירה" הגיע המג"ד וסיפר על פלסטיני שהצליח לב־רוח. צריך היה לברר אצל השוכבים על הכביש לאן ברח. קפטן אבו־חסן נכנס לחקירה מוגברת. הוא שלף את אקדחו מן הנרתיק שעל מותניו, הכניס כדור לקנה והצמיד את הקנה אל גולגלתו של אחד הפלסטינים.

עמדתי בצד לבדי. כולם סביבי, ואני לבדי. כולם ממתינים לשמוע תשובה עניינית. אני פחדתי, שלא ייפלט כדור. שלא תתנפץ הגולגולת, שלא יותז המוח אל האספלט. אבל מה לעשות? הנשק שלי דרוך ביד. אולי לפתוח את הניצרה, לרפוק את הבן־זונה הזה? את הקפטן הזה בנעלי־העקב וחגורת־האקדח הנמוכה?

לא היה לי אומץ. כולם איתו בראש

התמונה המפורסמת

תמונות רבות כאלה פורסמו בשבוע הראשון של המילחמה. הן מתארות את כניסתו של צה"ל אל הכפרים בדרום לבנון. אז קיבלו האזרחים, גם השיעים, את החיילים בניפנופי שלום ובמטר גרגירי אורז לאות של ברכה ושלום.

החיילים ידעו בתקופה ההיא שצריך לפחד מן הפלסטינים. שכל המילחמה היא נגד הפלסטינים ושכל השאר, בעיקר השיעים באיזור, הם לצידנו, כי גם הם היו קורבנות של הפלסטינים. אנחנו היינו המשחררים שלהם מן הכיבוש הפלסטיני. ובכל הסגרים, החיפושים והמעצרים, לא היינו נוגעים בשיעים, רק בפלסטינים.

אבל כבר אז אני זוכר שהם היו אומרים לנו: „אם באתם לשחרר אותנו מן הפלסטינים, יופי, כל הכבוד, תעשו את זה ותלכו! אבל אם תמשיכו בסגרים ובמעצרים ובאיסוף הגברים, את זה לא נסבול, ותהיה לכם מילחמה איתנו!"

וכך באמת היה. פיתאום, עוד בתקופה שהייתי שם, התחילו התנק־שויות ומוקשים דווקא ליד כפרים שהיו מאוד ידידותיים בהתחלה, כבי־שים שהיו נקיים ובטוחים אתמול, הפ־כו למחרת למסוכנים וממוקשים.

עד כאן סיפורו של ברדוגו מג'וויה. כשרצינו באחד השבועות הראשו־נים של המילחמה לבקר את ברדוגו בג'וויה, פנינו מיזרחה בכיכר של צור. שם היה שלט קטן ועליו היה כתוב ג'וויה.

הכביש היה צר, עבר בתוך שכונה קטנה. יצאנו מן העיר ונסענו בכביש מלא בבורות של פגזים.

כמה מאות מטרים מיזרחית לעיר היה מחסום של צה"ל. חייל בחגור ובשכפ"ץ עצר אותנו, ושאל לאן אנחנו נוסעים. כשאמרנו לו שאנחנו רוצים להגיע לג'וויה, נבהל.

„אתם מטורפים!" אמר לנו, כשעדיין אינו מאמין שכוונתנו רצינית. „זה האיזור הכי־מסוכן בסביבה! לטובתכם, אני לא נותן לכם לעבור!"

כשחזר ברדוגו מן המילחמה, באמצע חודש יולי 1982, כתב במדורו האישי, חפיף ונדיף. במקומון הירוד שלמי קול ירושלים סיפור על הדוב הפלסטיני:

אריק הוא המלך שלנו... מלך העולם. איך שיחק אותה ל־פלסטינים! האכיל אותם משהו אמיתי! טחן אותם מלמטה עד

ילדה בכפר

השיעי חרוף, הנמצא בגיזרה אחרת. מאחוריה עומד צוות של טנק ישראלי המתקן את המנוע. התמונה צולמה על־ידי צלמת העולם הזה **בשבוע הראשון של המילחמה.**

למעלה. לכל אורך הלבנון. ה־סימנים יישארו שם עוד הרבה זמן. מה נשאר מן הבעיה הפלסטינית? כמה מיליונים עלובים של חיות דו־רגליות? גם את הבעיה הזאת יפתור המלך! שיגעון! איך נכון גמר המלך על הבעיה הפלסטינית. יותר נכון מנכון! מי היה מאמין שנמצא את עצמנו בפוזה הזאת? האמת? יצא יופי. תפסנו את הדוב. הפתענו אותו. עכשיו הדוב אצלנו ביד. תפוס חזק־חזק. כמו בסיפור: אמא קוראת לבנה הקטן: „חיים, בוא הביתה!"

„לא יכול אמא. תפסתי דוב."

„עזוב אותו ובוא הביתה!" כועסת האם.

„אני עזבתי אותו מזמן," זועק הילד. „רק הוא לא עוזב אותי!"

עכשיו צריכים לעזוב את הדוב. קודם כל. אחר־כך צריך לחכות ולראות מתי יעזוב הדוב אותנו.

כך כתב ברדוגו אז. בינתיים פורקו הפלסטינים בדרום־לבנון מנישקם וממחסניהם, והשיעים הפכו אויבים יותר גדולים ויותר מסוכנים.

קפטן ח'יידר אבו־חסן נרצח לפני כמה חודשים בג'וויה, באשמת שיתוף־פעולה עם הכובש הישראלי.

ג'וויה, והכפרים שמסביב לה, היתה למקום המסוכן ביותר לחיילי צה"ל.

ענת מרגוסטי ■

איסוף הגברים

תמונה שצולמה בא־חד הכפרים השיעיים בדרום לבנון בימים הראשונים של המילחמה. נר־אים בה כל גברי הכפר, אחרי שחיילי צה"ל אספו אותם למרכז הכפר, כדי לרשום אותם ולעצור את הפלסטינים. ביניהם השייכים לאירגונים השונים.

לסוחרים ולבעלי מקצוע -
תנאים מיוחדים,
הדרכה ושירות.

מי-טל

עם ציפוי A.P.L.
אתה יכול לצפות
לחיים ארוכים
מהעץ הזה !!!

"ארטי" הינו מפעל אירופי
בעל מוניטין עולמי ביצור מוצרי
גימור לרהיטים ועץ, מפעל יחיד ומוביל
המתמחה ביצור חומרי גימור לעץ.
כזה הוא ה**"ארטי פאראציד לזור (A.P.L)**.

"ארטי פאראציד לזור" מבטיח: ***שמירה** על הגוון הטבעי של העץ
***חסכון** מירבי בשימוש (עד 20 מ"ר מ־1 ליטר צבע) ***הגנה** מכסימלית
על העץ מפני מזיקים ***עמידות** בכל תנאי מזג אויר, לרבות
מים ושמש ***חסינות** מפני האור.

"ארטי פאראציד לזור" - אידיאלי לציפוי נגרות
בנין, תריסים, רהיטי גן ורחוב, משקופים, ארגזי
רוח, תקרות עץ וקירות דקורטיביים, רהיטים
ועוד. ניתן להשיגו ב־7 גווני צבע ובציפוי
שקוף, ניתן גם לערבבו לגווני ביניים.

"ארטי פאראציד לזור" מחירו נמוך בכ־עד 30%
מהמקבילים לו בשוק. רק חברה כ"ארטי" המתמחה ביצורו
והמוכרת ציפויי מגן לעץ בהיקף שכזה - יכולה להעניק לך
את הטוב ביותר במחיר ההוגן ביותר. עכשיו גם אתה יודע
מדוע עם ציפוי A.P.L נכונו לעץ שלך חיים ארוכים.

"ארטי פאראציד לזור" - להשיג בכל חנויות הצבע
וחומרי בנין המובחרות.

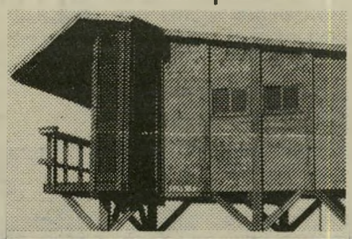

בדבר פרטים
נא לפנות לשמעון.

יעד פרזול

תל אביב, בית מרס, הרצל 158 טל': 836281
תל אביב, יעד פרזול, רענן 34 טל': 821524, 827248

סקס ועסקים
בלי שותפים סמויים
* מכשירים למניעת
ציתותים בטלפון
* שירות לגילוי
מיקרופונים מושתלים
* מגלי מתכת
* מזכירות אוטומטיות
רדיו דוקטור בע"מ
רחוב שלום עליכם 18.
תל־אביב – טל' **286444**

שולה
השתלת ציפורניים מלאכותיות
בשיטה אמריקאית — בידיים
וגם ברגליים וכן השתלת ריסים.
תל־אביב, המלך ג'ורג' 89
טל. 284919—295318

איתן עמיחי
הדברת מזיקים
בע"מ
מומחים לחדברת תיקנים
(ניקים), תולעי עץ, חרקי
ספרים ובגדים.
רמת-גן, רח' מודיעין 18, ת.ד. 2272
טל 780114-5-6 רש' מס' עוסק מורשה
שמירה על בריאותך ורכושך

מתיחת פנים
ללא ניתוח
בעזרת תרגילי
התעמלות – יוגה
לשרירי הפנים
טלפון בבית – 03-479777

מנגנון
למי יצלצלו הטלפונים

חברים מזכירים לשר

התמוטטות מערכת הטלפונים הציבוריים בהיכל־המישפט בתל־אביב מרגיזה מזה זמן רב את באי־המקום. רבים מהטלפונים מקולקלים, וליד המכשירים התקינים משתרך תמיד תור ארוך של ממתינים.

כשלא הועילו הפניות החוזרות ונשנות לחברת בזק, החליט אחד המשתמשים הקבועים במכשירים אלה, עורך־הדין צבי לידסקי, לעשות מעשה. הוא פנה לשר־התיקשורת, אמנון רובינשטיין, במיכתב גלוי, שפורסם בעיתונים.

„אולי ייזכר שר־התיקשורת בחבריו למיקצוע עריכת־הדין," גייס לידסקי נימוק מפתיע, „וייתן הוראה לתקן את הטלפונים הציבוריים, ובאותה ההזדמנות יורה להתקין עוד מיספר טלפונים ציבוריים?"

אם כל הפניות העניניות לא עזרו עד כה, אולי הפריטה הזאת על הנימה האישית של אחוות־המיקצוע תוכל להושיע.

גם קבלנים. עתה מצפים רבים לראות אם המיכתב הנרגש ישפיע על השר. „כמעט שברתי את כל האצבעות בחיוגי־סרק," התלונן קבלן רמת־גני. „ואם הפניה של לידסקי תעזור, גם אני וחבריי יכולים לפנות לרובינשטיין (בן מישפחת הקבלנים), כקולגים למיקצוע — כקבלנים־עמיתים."

אחרי הקבלנים עומדים בתור החברים מבית־הספר ומהצבא (שבו היה רובינשטיין קצין בחיל־התותחנים), המרצים באוניברסיטות (שבאחת מהן, בתל־אביב, שימש רובינשטיין כפרופסור למישפטים) והרבה־הרבה קרובים רחוקים ונשכחים, המפשפשים עתה בשושלות־היוחסין, כדי להיזכר מהי בדיוק קירבתם לשר אשר על הטלפונים.

חיות
בעיקבות כלבה מיוחמת

זה לא מלון־כלבים, זאת, פשוט, כלביה

ואכן, זה מה שאירע לאחרונה, כאשר עיריית הרצליה ואגודת מתנדבים בעלת השם המדבר בעד עצמו, אס־או־אס, הקימה כלביה במערב העיר: מיבנה בטון, תאים מרווחים ומאווררים וחצר גדולה.

מתנדבת הלפמן
כלב ב־13 אלף שקל

את תושבי המקום, בעיקר כלבים משוטטים, שאותם אוספת העירייה, מאכיל, מאבק, מסרק ומוציא לטיול בחצר שומר המקום. אליו מצטרף, מדי יום, אמר ממתנדבי אס־או־אס. ופעמיים בשבוע, גם הווטרינר העירוני.

חיי כלב עירוני. את אס־או־אס הקימו לפני חמש שנים מונה הלפמן, ילידת צרפת בעלת דוקטורט בציביליזציה אמריקאית, ריקי בצרי, יוצאת חינוכית ורינה אריאלי מכפר־שמריהו.

הן עצמן מקדישות שעות רבות לטיפול בכלבים ואף מטפלות במכירתם למעוניינים. כלב בוכסר מעורב עם פוינטר, למשל, נמכר ב־13 אלף שקל (כולל אחריות רפואית) תרומה לאס־או־אס. מחזיקת הכלביה.

מקור־הכנסה אחר לכלביה: קנס של 15 אלף שקל עבור כל כלב משוטט המובא לכלביה, ואשר בעליו מבקשים להשיבו אל ביתם. וזה עוד לא הכל. לקנס גם מתוספים דמי־החזקה של 1200 שקל ליום.

אולם אין הכלבים המשוטטים היחידים המגיעים לכלביה. רבים מתושביה הגיעו לשם עקב שתי תופעות הקשורות בחיי כלבים במרכזם עירוניים: כלבים הרודפים אחרי כלבה מיוחמת ומאברים את דרכם, וכאלה העוסקים בעיסוקים יותר רגועים, אך נדרסים תוך כדי שוטטותם ברחוב ונשארים מוטלים פצועים על הכביש.

עצת אס־או־אס למי שרוצה שכלבו יושב אליו בהקדם האפשרי: להקפיד על חריטת פרטים מזהים על רצועת הכלב.

משפט
טעות של אבא

בעלת שרשרת־הזהב הביאה להרישעת צעיר חף־מפשע, כדי שיגלה מי חטף את שרשרתה.

האשה התפרצה לבית מישפחת חבה יחד עם שוטר. „זה הבן שלהם, יעקב, שחטף לי היום את השרשרת מהצוואר!" חזרה ואמרה צביה ערבה. היא סיפרה כי באותו היום, כאשר הלכה לביתה בשכונת־עזרא בתל־אביב, התקרב אליה יעקב חבה, ובמהירות־הבזק חטף מצווארה את שרשרת־הזהב היקרה שלה. „אני מכירה אותו, הוא חבר של הבת שלי, ומייד זיהיתי אותו," אמרה לאביו של יעקב.

תדהמת בני המישפחה היתה גדולה. יעקב, בנם, לא הסתבך מעולם בפלילים. הוא עובד למחייתו, והם לא האמינו כי הוא יעשה מעשה כזה. „זה לא הבן שלי, יעקב!" אמר אביו למתלוננת. „הוא נמצא כעת בעבודה, ולא ייתכן שהוא חטף את השרשרת שלך!"

אבל האשה התעקשה. השוטר הלך לדרכו, והאשה ישבה בבית מישפחת חבה וחזרה שוב ושוב על סיפור החטיפה. לבסוף אמר אביו של יעקב: „אם היה לי ילד שחוטף שרשרות, הייתי קונה לך שרשרת חדשה!"

בינתיים הסתכלה האשה על תמונות מישפחתיות והתקשתה בזיהויו של הבן. היא חיכתה בסבלנות עד שיעקב חזר מהעבודה, ביקשה ממנו לצעוד אחורה וקדימה ואמרה: „זה יעקב? זה הבן שלכם?" ואחרי ארבעה ימים הגישה תלונה למישטרה והאשימה את יעקב חבה בגניבת השרשרת.

במי ברק בעיניים. רק אחרי שנה וחצי הגיעה המישטרה לביתו של חבה כדי לחקור אותו על חטיפת השרשרת. הוא נלקח לתחנת המישטרה, והמתלוננת זיהתה אותו. החקירה הסתיימה והוגש כתב־אישום.

לפני השופט, ארי זיו־אב, סיפרה האשה כיצד חטף יעקב את השרשרת מצווארה: „ראיתי את יעקב בא כמו ברק בעיניים שלי, הוא חטף את השרשרת ונעלם." צביה ערבה העריכה את ערך השרשרת במיליון שקל.

גם חקירה נגדית מוחצת של עורכת־הדין נירה לידסקי, הסניגורית של חבה, לא הצליחה לערער את עדותה של המתלוננת. היא עמדה על דעתה כי היא מכירה את יעקב מהשכונה, והיא בטוחה כי הוא האיש שחטף ממנה את השרשרת.

יעקב עלה על דוכן־העדים וסיפר.

(המשך בעמוד 22)

המורה כותב מבית־הכלא

העונש של שתי שנות מאסר בפועל ושנתיים מאסר על־תנאי לא שבר את רוחו של המורה אריה ניב. הוא נכנס לבית־הכלא והחל עושה את חשבון־הנפש שלו. במיכתב שכתב להעולם הזה, הוא עושה את חשבונו עם העיתונות שהרגיזה אותו. הוא כואב את כאבם של תלמידיו ותלמידותיו, שנפגעו מהמישפט נגדו, ומודה לבית־המישפט ולסניגור על אורך־הרוח שגילו. להלן קטעים ממיכתבו (כפי שתורגם מאנגלית):

התנגדתי באופן מפורש לכך שסניגורי, אבי ארליך, יחקור את המתלוננת העיקרית. לא רציתי שהוא ינצל חומר מסויים נגד הילדה הזאת, שאחר־כך הפכה לעדה עויינת לתביעה. למרות שהיא היתה העדה המרכזית של התביעה, חשבתי כי אילו הייתי פועל אחרת, הייתי גורם לה נזק ללא תקנה וללא צורך.

(ניב מתכוון כאן לעדה שהיתה אהובתו תקופה ארוכה ואשר הוא הודה בבית־המישפט, כי הוא התאהב בה והיא התאהבה בו. אחרי שנפרדו טענה, כי אנס אותה. ניב זוכה מהאשמה זו, אחרי שהנערה הפכה עדה עויינת.)

במשך החודשים האחרונים, הירחיים שהיו איתי בקשר מיכתבים וביקורים, היו כמה מתלמידיי. ולא רק בנות: בכלא בארי־שבע, שם הייתי, זכאי עציר לביקור אחד של חצי שעה בשבוע. כל שבוע, ללא יוצא מן הכלל, היו באים לבקרני לפחות אחד או שניים מתלמידיי לשעבר.

לעיתים קרובות הם עשו את הדרך הארוכה מראשון־לציון עד בארי־שבע בטרמפים. כל זאת כדי לבקר אותי, להביא לי ספרים באנגלית ואפילו רדיו־טרנזיסטור. אבל מה שעזר לי בעיקר היה חיוכם, רוח־ההופש שלהם והלצותיהם.

תלמידיי אלה גם ביקרו בכל אחת מהישיבות של בית־המישפט. הם היו מספיק בוגרים כדי להתעלם מהכתבות הארסיות שהופיעו נגדי בעיתונות, ואשר חלק מהן היו שקרים סתם.

במשך החודש האחרון כתבו לי תלמידיי יותר מעשרים מיכתבים באנגלית. היתה כאן התנהגות אמיצה וחביבה של ישראלים יפים. הם ידידיי, מכיוון שהם רוצים להיות כאלה. ואני גא ומאושר להכירם.

ידידיי אלה הם בני גיל הטיפש־עשרה. גיל הנחשב, בדרך כלל, לחסר־התחשבות באחרים, רעשני ואגואיסטי. אבל כאשר משוחחים איתם, תחת לצעוק עליהם, מגלים עד כמה הם חביבים. אין צורך שאפרט את שמותיהם כאן, הם יודעים היטב כי אני מתכוון אליהם.

כל דור נוהג לגנות את גילאי העשרה שלו ולומר כמה הם איומים. כך עשו לנו לפנו 25 שנים. וכך עשו להורינו לפנינו. הגיע זמן להתעורר. בני גיל העשרה הם החכמים, הם העילית של החברה, הם האנשים היפים שלנו.

אריה ניב, המורה שהורשע במעשים מגונים (למעלה משמאל, על ספסל הנאשמים) מספר מדוע אסר על סניגורו לחקור את המתלוננת — ומגלה עד כמה חזקים קשריו עם התלמידים

בני הטיפש־עשרה הם החכמים!

(המשך מעמוד 21)

כי באותו יום היה כל היום בעבודה, ולא היה ברחוב בשעה שנחטפה השרשרת. הוא כפר באשמה. על רוכן־העדים עלה גם מעבידו, שסיפר כי ביום המיקרה היה הנאשם בעבודה ולא יצא כלל בשעה שנחטפה השרשרת.

עו־הגנה נוסף היה צעיר המתגורר בשכונה. הוא שמע במיקרה את תלונת האשה ברחוב ואמר: „אבל אני הייתי שם כשחטפו לך את השרשרת, וזה לא חבה."

אך השופט הרשיע את חבה. הוא פסק כי הוא מאמין למתלוננת. מוצא את חבה שקרן ואת העד שותף לעבירה.

המועד לגזר־הדין נדחה, כדי להביא תסקיר של קצין־מיבחן, מכיוון שיעקב הוא רק בן 23 ואין לו עבר פלילי. כאשר דחה השופט את המועד, רמז שכדאי כי חבה ינצל את הזמן עד לגזר־הדין ויפצה את המתלוננת על השרשרת שנגנבה ממנה. הדבר יועיל לחבה לקראת העונש הצפוי.

הליכה עד הסוף. בינתיים פנה מכר משותף למתלוננת וקבע לה פגישה עם חבה. כדי לגמור את עניין הפיצוי הכספי. יעקב הציע למסור לידיה סכום של 600 אלף שקל כפיצוי על הזהב שנגנב, והיא אמורה הייתה לחתום על קבלה שניסחה עורכת־הדין של חבה. בקבלה היה כתוב כי הגברת ערבה קיבלה מחבה את הכסף המגיע לה ואין לה כל תביעות נוספות נגדו.

נאשם חבה
רק כדי שיגיד

כאשר קראה ערבה את הכתוב בקבלה, החווירו לרגע פניה והיא הניחה את העט. היא דרשה כי חבה יחתום גם הוא על מיסמך — „אני, חבה יעקב. מצהיר בזה כי גם לי אין שום תביעה נגד צביה ערבה." הדבר נראה מוזר מאוד, אך יעקב חתם על המיסמך שביקשה האשה, והיא חתמה על המיסמך שניסחה עורכת־הדין.

חבה הושיט את הכסף לערבה ואמר: „תראי, גברת ערבה, אני נותן לך את הכסף ביד ואני נשבע לך בכל שבועה שאני לא חטפתי את השרשרת שלך." הביטה בו האשה ואמרה: „באמונה שלמה, אני יודעת שזה לא אתה, אבל הלכתי עד הסוף כי אתה יודעת מי עשה את זה ולא רצית להגיד לי."

„עוד לא עיכלתי מה שהיא אמרה ועניתי לה: ‚מספיק לי שאת יודעת שזה לא אני') סיפר יעקב חבה להעולם הזה. כהלום רעם הוא לקח את הקבלה והלך לעורכת־הדין שלו. כאשר סיפר לה את המיקרה, היא התעוררה מייד לחומרת דבריה של צביה ערבה.

אם אימנם ידעה כל הזמן שלא חבה הוא הגנב, הרי שעדותה במישטרה ובבית־המישפט היתה עדות־שקר. היא העלילה על חבה עלילה והביאה להרשעתו בנימוקי־שקר.

חבה מיהר לאנשים שהיו ערים לדבריה של ערבה, והחתים אותם על תצהירים המאשרים כי שמעו את דבריה. הוא ביקש מהשופט את דחיית גזר־הדין, כדי להביא ראיות חדשות ולבטל את הרשעתו.

„זה הכל היה טעות של אבא שלי. הוא לא היה צריך להגיד לה בפגישה הראשונה שהוא מוכן לשלם עבור הגניבה של הבן שלו. אחרי שהיא שמעה את זה, היא לא רצתה לעזוב אותנו, והיא רצתה שאנחנו נעזור לה לגלות את הפושעים האמיתיים." סיפר חבה.

כעת נמצאת הפרשה המוזרה לפני השופט זיו־אב, שיחליט כיצד לסיימה.

הוא יצא למילואים והיא הריקה את הארונות, השאירה אוכל לכלבים ולקחה את שני הבנים לאוסטרליה

אשתי חטפה את ילדי!

מושבניק שוורין
„אני משוגע על הבנים שלי!"

עומרי ואורי (באמצע למעלה) במסיבה
מיזוודה מלאה ציורים ומעטפה מלאה מיכתבים

ב**ריחתה של** קרן מן הארץ לא לגמרי הפתיעה אותי," סיפר גיל שוורץ. „היתה בינינו מרירות כבר כמעט שנה. קרן רצתה לחזור לארץ הולדתה, אוסטרליה, ואני נסעתי לשם לפני שנה, כדי לברר את האפשרויות להסתדר שם. אבל מייד הבנתי שזה בלתי־אפשרי. זה לא יהיה טוב לשני הילדים שלנו. טילפנתי לקרן שאני חוזר ארצה ולא חושב לרדת לאוסטרליה. היא נורא כעסה עליי ואפילו לא באה לקחת אותי מנמל־התעופה."

מאז היו חיי־המישפחה של הזוג שוורץ גרועים. קרן כמעט שלא ריברה עם בעלה והיחסים הידרדרו.

במשך השנה האחרונה חשש גיל מפעם לפעם שקרן תפתיע אותו ותיסע לאוסטרליה. אבל הוא לא האמין כי היא תיקח איתה את הילדים. „היא ידעה שהם כל חיי. אני משוגע על הבנים שלי, לא האמנתי שהיא תיקח אותם!" אמר גיל.

לכן לא הוציא צו־עיכוב יציאה מן הארץ נגד אשתו. „לא רציתי להחריף את המתח ביננו וגם, למען האמת, קצת חששתי מקרן. היא היתה כל־כך צעקנית לאחרונה, שלא היה לי כוח להיכנס איתה למריבות," הסביר.

בינואר השנה יצא גיל לשרות־מילואים. אחרי יום אחד בצבא קיבל חופשה בלתי־מתוכננת וחזר הביתה. המחזה שקיבל את פניו היה מרהים. הדירה היתה סגורה, ארונות־הילדים היו ריקים. קרן לקחה אתה את כל בגדי־הקיץ של הילדים ושלה, כי באוסטרליה קיץ כעת. היא לקחה אתה גם את כל אלבומי־המישפחה. היא השאירה על השולחן את תעודות־היו־חסין של הכלבים ועירמות של בונזו בפינות החדרים. היא ראגה שהכלבים לא יגוועו ברעב עד שיחזור גיל מהמילואים.

גיל הבין כי קרן, כנראה, עזבה את הארץ או עומדת לעזוב אותה עם שני בניו, עומרי בן ה־10 ואורי בן ה־5. הוא התקשר מייד לעורכת־הדין נורית פיש, כדי שהיא תוציא צו־עיכוב־יציאה מהארץ נגד האשה והילדים.

עוד באותו ערב הגיעו השניים לשופט התורן, עמוס זמיר, וקיבלו את הצווים המבוקשים. גיל נסע לנמל־התעופה בן־גוריון ומסר את הצווים לשוטרים, אך כבר היה מאוחר. האשה ושני הילדים עזבו את הארץ בבוקר.

סרקליטה פיש
באוסטרליה צריכים שתי חתימות

רק אחרי היעלמם של קרן והילדים מצא גיל כי את כרטיסי־הטיסה קנתה במישרד־נסיעות בנתניה. הוא גילה את המקום על פי מכוניתה של קרן, שחנתה בחזית המשרד. יחד עם עורכת־דינו מצא גיל מישרד עורכי־דין באוסטרליה שהתחיל לפעול לאיתורם של קרן והילדים.

סיפורי חייל אוסטרלי

ל**גיל לא** היה מושג לאן נסעו קרן והילדים. הוא שיער, כי היא נסעה לאוסטרליה, מכיוון שזו ארץ־מולדתה.

קרן היא גיורת שעלתה לישראל מאוסטרליה לפני 15 שנה. אביה של קרולין, שקראה לעצמה בישראל קרן, היה חייל בצבא האוסטרלי. במילחמת־העולם השניה שירת בארץ ואהב אותה מאוד. הוא היה מספר לבתו סיפורים על ארץ־ישראל, והיא החליטה לבוא לרי־אות את הארץ.

בשנת 1971 נפגשו המושבניק גיל והגיורת קרן והתאהבו אהבת־בוק. הם נישאו אחרי כמה שבועות. גיל הוא מושבניק המתגורר בבית השייך למישפחה ברמות־השבים. הם גידלו כלבים. טיפחו גינה וחיו חיים יפים. גיל, איש חברת־מחשבים גדולה, הרוויח יפה ולא מנע מקרן דבר. אולם היא סבלה ממצבי־רוח ופעמיים אף אושפזה. בינתיים נולדו שני הילדים הבלונדיים, וגיל היה מטורף אחריהם.

למרות המצב הכלכלי הטוב. התחילה קרן להרהר בחזרה לאוסטרליה. לפני שנה שלחה את גיל לברר את אפשרות ההגירה לשם, וכאשר חזר וסירוב בפיו — הפכה מרירה וזועמת.

היילדים — הם הקורבנות

כ**עם אחת** טילפנה אליו קרן מאוסטרליה. היא אמרה לו כי אינה מרשה לו לשוחח עם הילדים והיא מתכוונת למנוע ממנו קשר איתם. עורכי־הדין האוסטרליים ביררו כי קרן הגישה תביעה באוסטרליה, כדי לקבל את החזקה על הילדים. היא התלוננה בתביעתה זו על תנאי־חייה בישראל. טענה כי בעלה איננו משתכר מספיק, כי הם גרים בבית ישן ורעוע. וכי מצבם של הילדים יהיה טוב יותר באוסטרליה. היא גם טענה כי איננה יכולה לחזור לישראל. מכיוון שכאן מחכה לה עונש מאסר של 20 שנה בגלל חטיפת הילדים.

עורכי־הדין האוסטרליים של גיל הגישו כתב־הגנה וטענו, כי גיל משתכר סכום נכבד מאוד לחודש, כי הבית שבו גרים בני־הזוג הוא אומנם ישן אך איננו רעוע וניתן לשפצו. הם גם טענו כי הילדים היו מאושרים מאוד בישראל. על פי המצב המישפטי בישראל, לא ניתן להאשים את קרן בחטיפת ילדיה. אולם באוסטרליה נראה כי המצב שונה, וכי שם ניתן להאשים בחטיפה אדם המוציא את הילדים מהארץ ללא חתימתם של שני ההורים. על כן הגישו עורכי־הדין של גיל תלונה על חטיפה נגד קרן.

גיל לא הזניח את התביעה בישראל. הוא פנה לבית־המישפט וביקש להורות על החזרת הילדים לחזקתו. הדיון יתברר בקרוב.

השבוע קיבל גיל הודעה מעורכי־דינו באוסטרליה, כי יש סיכוי טוב שהדיון שם יסתיים תוך זמן קצר ויהיה צורך באדם שילווה את הילדים מאוסטרליה לישראל במטוס. הם ביקשו שגיל יבוא לשם מייד ויעזור להם לנסח את התצהירים הדרושים למישפט.

„אני יוצא מהארץ עם מיזוודה מלאה ציורים של חברים של אורי מהגן ומעטפה מלאה מיכתבים מילדי הכיתה של עומרי," אמר גיל. „הורדתי עשרה קילו ממישקלי מאז שזה קרה. אני נוסע לאוסטרליה, ואני מקווה לחזור מהר עם הילדים. את קרן אני לא אחזיר איתי. היא אדם חופשי ואנחנו כבר לא נחיה יחד אף פעם. אם אתגרש ממנה אינני יודע עדיין. אני עובר כל גשר כאשר אני מגיע אליו. אני כרגע נמצא במילחמה להצלת ילדיי מאברון והשפעתה ההרסנית של אמם."

במילחמה הזו, הנערכת בין בני־הזוג בבתי־המישפט של ישראל ואוסטרליה, יהיו רק מפסידים. כל אחד מהצדדים יסבול מהפרשה ומהפירוד, והילדים יהיו בוודאי הקורבנות העיקריים. „אני רוצה רק שהם ידעו שאני לא אוותר עליהם לעולם. אני אלחם, כי הם העתיד שלי," אמר גיל לפני עלותו למטוס.

אילנה אלין ■

MONFORT

לְאֵנִינֵי הַיַּיִן

מהפכת ענק

רב-פרס חדש בא למדינה: רב-פרס מצטבר

מפעל הפיס צועד צעד ענק לקראת הארנק. שם המשחק: רב־פרס מצטבר וזה אומר, שמהיום תכניס הרבה יותר מיליונים לכיס. למשל, בעזרת המזל, 210 מיליוני שקלים בשבוע הרביעי לצבירה. כבר מיום חמישי הקרוב תיהפך הגרלת רב־פרס להגרלה מצטברת. רב־פרס מצטבר שומר על עקרונות הכרטיס הקודם בשינוי מהפכני אחד, מהיום אתה משחק על 2 פרסי ענק!

כדור המזל: כשהכדור עובר הפרס מצטבר

ברב־פרס מצטבר אתה מוצא את כל ההגרלות שהיו קיימות עד היום (ההגרלה הראשית – פרס ראשון 50 מיליון שקל, הדו־ספרתית והתלת־ספרתית), לבד מהגרלת הצבע שתבוטל. בנוסף להגרלות אלה, יוגרל פרס שני ענק – פרס כדור המזל. זהו פרס מצטבר בן עשרות מיליוני שקלים שעשוי להגדיל את עצמו, פי שניים, פי שלושה ופי ארבעה.

הפרס המצטבר יתווסף לפרס הראשון של ההגרלה הראשית, במידה שיעלה בגורל. כיצד יוגרל הפרס המצטבר? כדור המזל יוכנס למכונת־ההגרלה יחד עם 4 כדורים זהים, אך שונים ממנו בצבעם.

אם יעלה בגורל, יצורף סכום הזכיה לסכום הפרס הראשון. והיה וכדור המזל לא עלה אותו שבוע בגורל, יחולק הפרס הראשון כרגיל (50 מיליון שקל מהיום, לזוכה אחד בלי שותפים) והפרס המצטבר – 40 מיליון שקל – יועבר לשבוע השני, בדומה לפרס המצטבר בלוטו, וכך הלאה.

אתה מכוים עד 210 מיליון שקל לכיס

להמחשת המהפכה, בוא נדבר בשפת המספרים, שפה שאתה והארנק שלך מבינים מצויין. כבר בשבוע הראשון להגרלה אתה עשוי להכניס 90 מיליון שקל לכיס וזו רק ההתחלה כפי שמדגימה טבלת הצבירה הבאה:

לטובת הארנק

שבוע ראשון – 50 מיליון שקל + 40 מיליון שקל צבירה = 90 מיליון שקל.
שבוע שני – 50 מיליון שקל + 80 מיליון שקל צבירה = 130 מיליון שקל.
שבוע שלישי – 50 מיליון שקל + 120 מיליון שקל צבירה = 170 מיליון שקל.
שבוע רביעי – 50 מיליון שקל + 160 מיליון שקל צבירה = 210 מיליון שקל.

אם גם בשבוע הרביעי לא יעלה כדור המזל בגורל, יתחלק הסכום המצטבר – 160 מיליון שקל, כדלקמן:
160,000 פרסים בסך 600 שקל כ"א, יועברו להגרלה הרגילה (2 ספרות אחרונות), ואילו הסכום הנותר – 64 מיליון שקל, יתווסף לפרס הראשון שיעמוד באותו שבוע על 114 מיליון שקל.
מספר הפרסים הכולל בשבוע החמישי – 418,598, המהווים 52.32% מכמות הכרטיסים של ההנפקה השבועית.
במקרה זה, סיכויי הזכיה הם ללא תקדים – 1:1,9.

רב-פרס מצטבר – גם לחברי תכנית המנויים

לכם חברי תכנית המנויים יש במיוחד סיבה למסיבה.
לא רק שאתם אוטומטית כלולים במשחק החדש, גם סיכויי הזכיה שלכם גדולים יותר, הפרסים שיפלו לכיסכם שמנים יותר והנוחיות שבהחזקת כרטיס המנוי, משתלמת יותר. כמובן שאותו מספר קבוע שמשחק עבורכם מדי שבוע, ממשיך לייצג אתכם נאמנה בהגרלת רב־פרס מצטבר, בלי להחמיץ שום הגרלה וזכיה.

רב פרס מצטבר*

הכרטיס שמכניס מיליונים לכיס

*כמו בלוטו.

עובדי כור קראו נכון את המפה

עם הרבה חזון וכוח רצון, התחילו עובדי כור, בזמן הנכון, לנהל את "מלחמות הכפתורים" במירוץ המיחשוב והתיחכום העולמי.

עובדי כור הקימו מערך ייצור מסועף של מוצרים מתוחכמים ממוצרים לשימוש ביתי ועד למערכות טלקומוניקציה ואלקטרו־אופטיקה משוכללות.

חלק ניכר של מוצרים אלו (ובשווי 600 מיליון דולר) מהווה 16% מכלל היצוא התעשייתי של מדינת ישראל.

על ההישג הזה גאוות עובדי כור. מסירותם, מאמציהם ודבקותם במטרה מניבים פירות.

הודות לכך נהנים עובדי כור משכר הוגן, מתנאים סוציאליים מועדפים, מבטחון בעבודה, מקידום מקצועי ועתידם — מובטח.

נמנים על חברת העובדים של ההסתדרות הכללית.

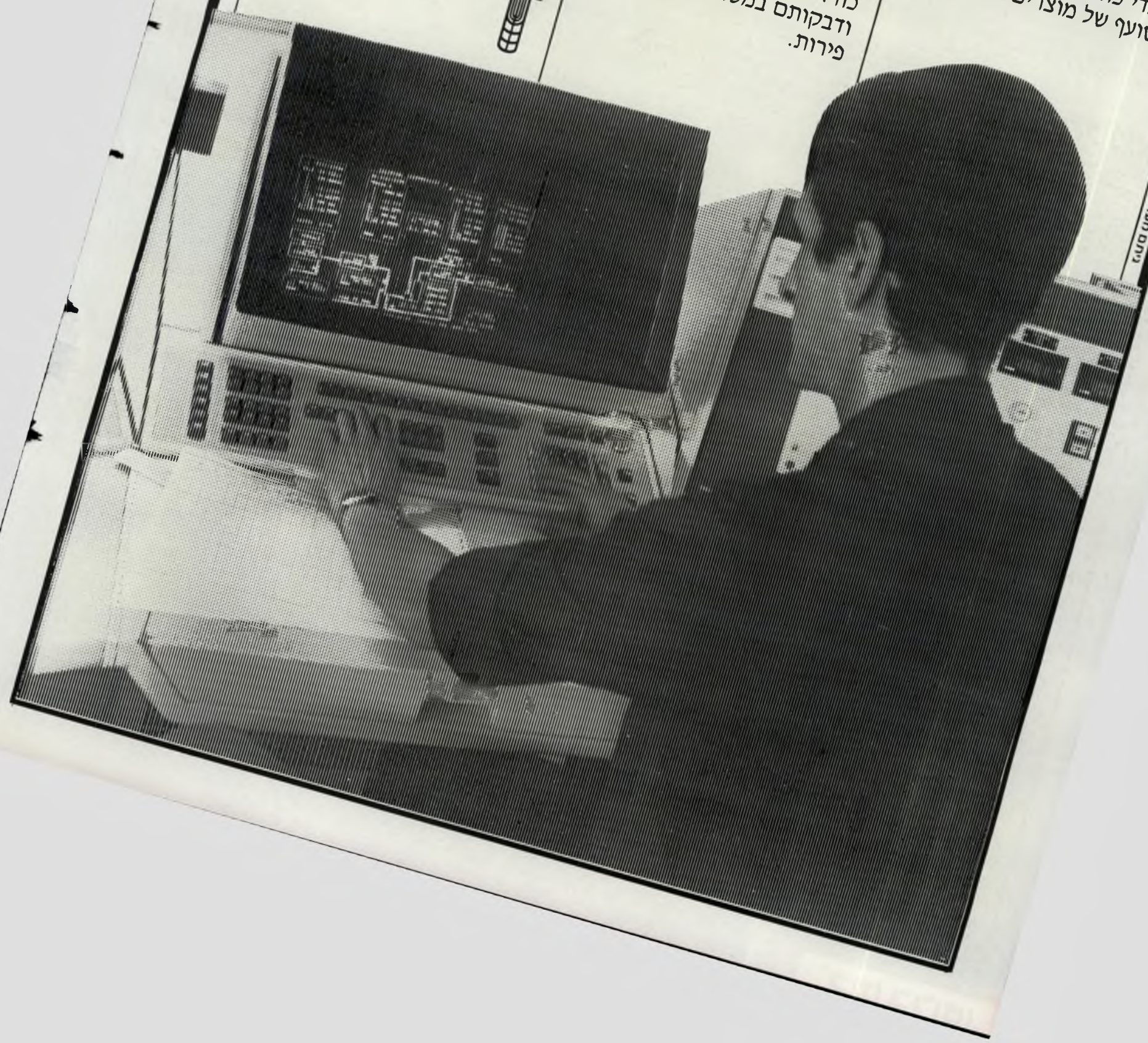

אמן אורח ואופה

תשימו לב שזה נכתב בדיוק שבועיים לפני שכל חבילות־הקמח נעלמות מן המדפים בסופרמרקט.

אחר־כך תבינו למה זה ככה.

ובכן, חברה הציגה אותו לפניי ואמרה שהוא אוף העולם נפאיים – מין מאפה כזה טוב שהוא ארוחה שלמה (אקדמיה, תיגשו לעבודה!)

אז רוברט צוקרמן, יליד ניו־יורק, 10 שנים בארץ, התחיל את חייו כמו כל ילד יהודי בניו־יורק. וכמו הרבה מהם הגיע לאקדמיה לאמנות, כדי ללמוד ציור. קנה בדים וצבעים והתחיל למרוח, מתוך כוונה שיום אחד יתלו את המריחות שלו באיזה מוסיאון. אז בדיוק התחילו באמריקה כל ההפנינגים האמנותיים, והאדון צוקרמן השתתף בהם וחשב שהוא מצא את מקומו בעולם. ואז הגיע לאקדמיה לאמנות מורה מיוחד במינו. הוא הזיז להם הצידה את כל הבדים והצבעים, והסביר להם שאמנות זה לא רק למרוח צבעים על בדים. נתן להם שיעורי־ריקמה, למשל, והכריח אותם

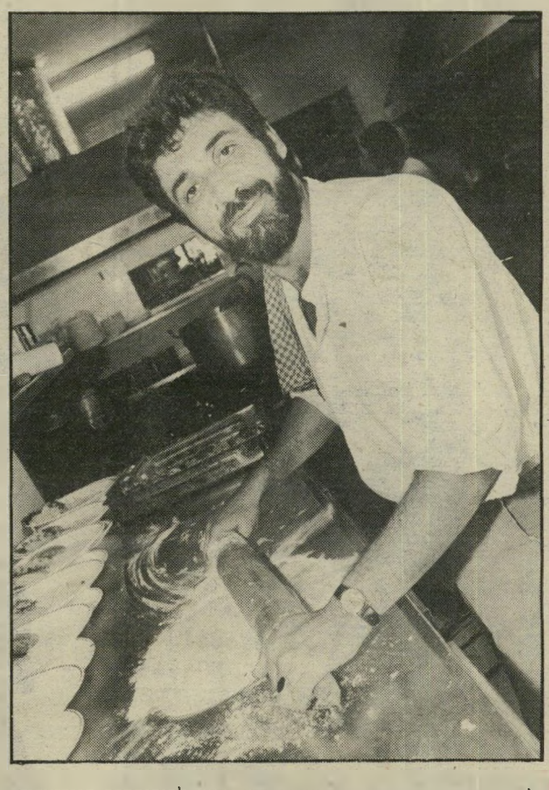

לרקום במשך שעות. יותר מאוחר הוא הביא לבית־הספר תנור־אפיה, ובמיסגרת שיעור באסתטיקה הוא לימד אותה לאפות סוגים שונים ויפים של דברי־מאפה.

בדיוק בשלב הזה עשה ידידנו רוברט צוקרמן „רגע חושבים", והגיע למסקנה שאמנות בעיניו זה רק משהו שכולם משתמשים בו ותלויים בו. לא התמונות האלה, התלויות במוסיאון והרבה אנשים לא יודעים בכלל מה רוצים מהם באותו עניין. מישהו עושה ציור, חושב שהוא עושה אמנות כדי שמישהו אחר, רצוי עשיר, יגיד לו „איזה יופי!". רוברט צוקרמן החליט להעביר את כל נטיותיו האמנותיות לאזור המיטבח.

בהתחלה הוא אפה רק לחמים וחילק אותם בין חבריו. ראה כי טוב. והציע את עצמו כאופה מיקצועי במיסעדה. כשהרוויח די כסף, פתח מיסעדה משלו במרינת פנסילבניה, ובמשך שמונה שנים השתולל מאפה למאפה.

ואז, באמצע אכילת פאי טעים במיוחד, החליטו הוא ואביו, רופא־השיניים, שהפרוייקט הבא שלהם זה לעלות לישראל ולהאכיל את היהודים. התחנה הראשונה שלהם היתה קיבוץ אפיקים. רוברט נכנס

למיטבח ואבא הלך לרפא את השיניים של החברים. אחרי שנה עזב רוברט את המשק, כי בחרר־האוכל הקיבוצי הוא לא יכול היה להתפתח. ובאמנות. כידוע, צריך ללכת הלאה כל הזמן. מאז הוא תר את הארץ. ירושלים, אילת, חיפה ועכשיו תל־אביב. בכל עיר חדשה שהוא מגיע אליה הוא עושה סיבוב, מוצא מיסעדה שמוצאת חן בעיניו, נכנס ושואל אם הם רוצים אופה־מומחה. תמיד אומרים לו: בבקשה.

לפני שבועיים הוא הגיע לתל־אביב, עשה סיבוב, ראה את תל־אביב הקטנה. נכנס ואמר להם שהוא אופה נהדר. אמרו לו: תכנס ותאפה משהו. הוא נכנס, ואחרי שעה יצא מהמיטבח עם חמישה פאים נהדרים. אמרו לו: אי־קיי, אתה נשאר.

כרגע הוא עושה ששה סוגים. פאי־צמחוני, פאי־ביף־סטרוגנוף, פאי־עוף בקארי, פאי־ברוקולי עם גבינה ושקדים ועוד משהו. טעמתי שלושה מהם. אמריקה, מה יש לדבר.

טוב, אני יודעת שאין לכם זמן עכשיו ללכת למיסעדות, כשכל העם מתחיל בנקיון הכללי. אז תשמעו טוב איך עושים פאי־ברוקולי ותזכרו שאפשר להקפיא אותו ולהוציא מהפריזר דווקא בשמונת הימים ההם.

קודם כל הבצק:

חצי קילו קמח רגיל, חבילה וחצי מרגרינה עם מלח, גביע וחצי לבן. או אשל, או שמנת. מערבבים הכל ביחד, לשים ביד ומכניסים את הבצק למקרר לשעתיים־שלוש. מכמות הבצק שיצאה אפשר לעשות שישה־שיבעה פאיים אישיים.

עכשיו ניגש למילוי:

מבשלים ברוקולי (הכמות לפי מיספר המנות שאתם בוחרים לעשות) במשך חמש רקות. שולפים אותו מהמים הרותחים ומייד זורקים למי־קרח, כדי לשמור על הצבע הירוק. בינתיים עושים רוטב לבן, של חמאה. כף קמח, חלב, מלח, אגוז מוסקט (אני לא מפרטת, כי כל אחד יודע איך עושים רוטב לבן). כשהוא מוכן, מוסיפים לו מנה נדיבה של גבינת קשקבל מגוררת. מוסיפים לרוטב את חתיכות הברוקולי וגם כמה שקדים קלויים.

עכשיו ניגשים לבצק. לוקחים 150־200 גרם של הבצק ומרדדים בעזרת מערוך לעלה בגודל של צלחת למנה ראשונה. כשהעלה שוכב על הצלחת ומכסה אותה, ממלאים אותו במילוי הברוקולי וסוגרים את השוליים כלפי פנים. צריך להשאיר את האמצע לא מכוסה, כדי לאפשר לרוטב לבעבע. התנור צריך להיות חם וזמן האפייה יהיה 15 דקות בערך, או עד שהבצק יקבל גוון צהבהב חום.

בקשה מיוחדת

אסור לעשות הכללות. אסור לעשות הכללות. אסור לעשות הכללות. עכשיו אחרי שאמרתי את זה ארבע פעמים, אין לי בעיה להצהיר שלעם ישראל יש תרבות ויכוח של השבטים הכי־פרימיטיביים בעולם, ואני מאוד מקווה שאינני מעליבה כאן את השבטים הנ"ל.

בכל פעם שמשוררת בטלוויזיה התוכנית מיפגשים. אני דוחה יציאה מהבית. ובשעה היעודה, עם כוס־קפה, סיגריה וחצי קילו ממתקים אני מתיישבת, כדי להשכיל. בדרך־כלל מופיעים בתוכנית אנשים משני מחנות יריבים, ובהנחייתו של דן מרגלית הם מספרים לנו את דיעותיהם. ער כאן, ממש יופי. יש תוכנית, יש ויכוח, יש השכלה ויש ממתקים. הבעיה היא שמבחינתי התוכנית נגמרת אחרי ארבע דקות. כלומר, התמונות ממשיכות להיות משודרות על האקרן וגם קולות נשמעים, אלה שהם נשמעים בין 2 ל־4 ביחד. ועבור בן־אדם עם שתי אוזניים ממוצעות זו משימה בלתי־אפשרית להבין מי אומר מה.

הצעתי היא: או שתשלחו לכל משלמי האגרה, יומיים לפני שידור התוכנית, את התמלילים שבהם ישתמש כל מרואיין, או, אם זה בלתי־אפשרי: אנא התחילו להביא לתוכנית הזאת אנשים מאנגליה. כך גם נשמע כל אחד לחוד, גם נלמד אנגלית וגם נדע מי צודק, האנגלים או האירים.

פינת הקמצן

או־טו־טו פסח ועם ישראל קונה יין לשכנים. יין לדודים, יין לחברים, יין לליל־הסדר וקצת גם לאליהו הנביא.

גם אני הלכתי לסופרמרקט (מרכול, בעברית) והתעניינתי לדעת מה המחירים. ראיתי שבקבוק אחד עולה 1,900 שקל. הלכתי מייד לבעל הסופרמרקט שלי, שהוא בחור סימפטי וידען, ושאלתי אותו אם 1,900 שקל לבקבוק־יין זה בזול או ביוקר. ההוא כבר רגיל לשאלות הטיפשיות שלי, ובדרך־כלל הוא רק מחייך בסלחנות ולא עונה. הפעם הוא אמר שיש לו משהו מיוחד לקמצנים. הלך והביא לי חבילת־יין והסביר שבחבילה יש 3 ליטר יין, כלומר כמו ב־4 בקבוקים. והמחיר לחבילה שלמה הוא 2,947 שקל.

לא נראה לי הגיוני שזה כל־כך בזול, אבל אני כבר מזמן הפסקתי לחפש הגיון בארץ־ישראל, אז קניתי מהר חבילה אחת וברחתי מהחנות. לפני שהוא יספיק להתחרט. אם הוא לא טעה ובאמת זה המחיר — תדעו לכם שלפי החישוב שעשיתי בעזרת המחשב של בעלי, זו ממש מציאה.

לחיים!

פינת בן־יהודה

זוכרים שכתבתי לכם על הפאולים שמחלקת חברת קודאק לילדים?

ובכן, האקדמיה ללשון העברית הודיעה לי שקודאק לא מחלקת שום פאולים. המילה העברית לפאול היא תצרף (מלשון לצרף).

עכשיו תיכנסו לחנות־צעצועים ותבקשו מהמוכר תצרף לילדים. אם הוא לא יודע מה זה תצרף, תלמדו אותו ורק אם הוא יסכים ללמוד, תקנו אצלו.

חן־חן.

תענוג

בואו ונדבר קצת על אמבטיה, אחד התענוגות הנפלאים ביותר שהמציא האדם.

ולא סתם אמבטיה, אלא כזאת שרק ההכנות בשבילה לוקחים חצי שעה, שלא לדבר על זמן הטבילה. חצי שעה זה הזמן שלוקח כדי לשכנע את בן/בת־הזוג שאתה לא נתוץ לו, אחר כך לחפש טרנזיסטור בבית, לבחור תחנה עם מוסיקה טובה, להכין כוס־קפה, לבחור ספר טוב, להביא את המאפרה, להכין מגבת רכה. כשכל זה נמצא בטווח־יד, אפשר להשקיע את הגוף והרגליים בתוך המים החמים. פעם היו המים החמים שיא־הכיף. אחר־כך המציאו את הקצף שרומם אותנו לשיאי־תענוג חדשים. בסוף המציאו את שמן־האמבטיה, שלדעתי אפילו אלוהים בעצמו מתרגש ממנו.

אבל! ידעתם שיהיה אבל? שמן־אמבטיה הוא לוכסוס שבלוכסוס, ולכן הוא עולה בהתאם.

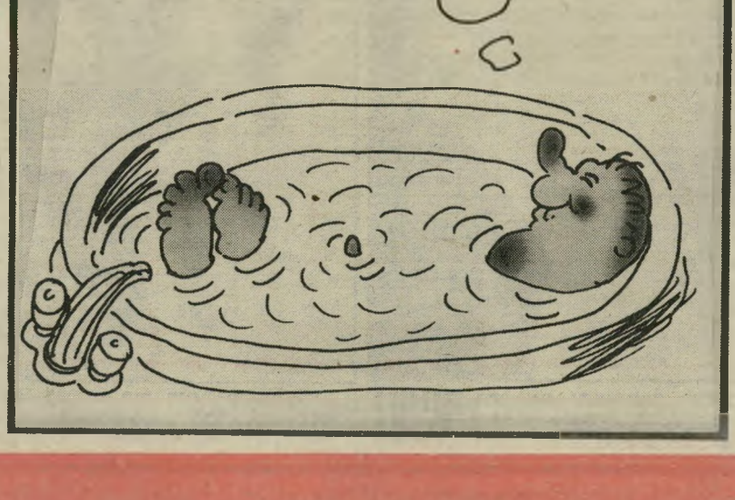

שכירים כמוני, שיש להם ידיים רועדות, ותמיד נשפך להם חצי בקבוק לתוך המים, ממש לא יכולים להרשות לעצמם תענוג כזה פעמיים בשבוע.

החידוש האחרון הגיע מאחת מחברותיי הקמצניות, ובצוק־העיתים נוסה על־ידי והפך לבו־ביתי קבוע בביתנו.

ובכן, שופכים לתוך האמבטיה כרבע כוס שמן־זית וכף אחת של בושם טוב. מערבבים את שני החומרים ביד, ועליהם שופכים כוס מים חמים. רק אז אפשר לפתוח את הברזים של האמבטיה עצמה ולהשתקע בה לשעה־שעתיים.

במשך שבוע לא צריכים שום מישחות־גוף. הגוף נהיה כמו טוסיק של תינוק, לשימחת־לב כל הנוגעים בדבר, בלי שום ריחות של שמן־זית או תבלינים אחרים.

תנסו ותשלחו לי נשיקה באוויר.

להיות בסדר בליל הסדר

פליסה פאריסאי – בד החוזר לאופנה. המבליט חמוקים ומחמיא לבעלות גוף חטוב. הדגם עשוי משי סינתטי, בגוון שמנת. הוא מזכיר את הסאטן. האורך – מתחת לברך, אך מעל לקרסול.

חג הפסח, חג האביב, חג־הריאטה (חושבים שמצות לא משמינות), ליל הסדר. כל אחד חוגג — עם בני־המישפחה, בסעודה חגיגית, אצל חברים או בבית־מלון מפואר. מה נלבש בערב החג? משהו חגיגי, כבר לא כל־כך חורפי. שימלה? חליפה? אוברול? גם זה אפשרי.

ליתר בטחון נותנים מעצבי־האופנה את הדעת לכל חג, ומעצבים קולקציות חדשות. גם בפאריס. שבה מעצבי־האופנה הגדולים הם לא בדיוק יהודים, מקשטים את חלונות־הראווה בדגמים חדשים — לקראת אחיו התאום של חג־הפסח, הפסחא הנוצרי.

כמו סירה. חדשות פאריס האחרונות בביגדי־ערב מהודרים הן כד הפליסה החוזר לאופנה. פליסה רקיק, המבליט חמוקיים והמחמיא לבעלות

גוף חטוב. הפליסה עשוי מבדים שונים, כולל משי סינתטי בוהק, המזכיר את בד הסאטן. הדוגמות בסיגנון חלק ופשוט: חצאית צרה וארוכה, שאורכה עדיין מעל לקרסול, החולצה בגזרת סירה, השרוולים קצרים ואימרת־החולצה מסתיימת בעיגול.

להדגשת המותניים הגזורה מבד תואם וכסיות ארוכות־ארוכות, המשוות לכניסה מראה דראמתי.

מכיוון שלאירופים כבר חם באפריל, לא נראה להם מוזר ללבוש בעונה זו שימלת־ערב חושפנית. המגלה זוג כתפיים חלקות ולבנות. הבד ז'ורז'ט בהיר. הסיגנון אלכסוני, כתף אחת חשופה והשניה מכוסה בשרוול, המגלה זרוע ארוכה. חלקה התחתון של השימלה קלוש ורחב, ואת המותניים מדגישה חגורת פאיטים וחרוזים רחבה.

לאוהבות בדי כסף, זהב ונוצצים למיניהם — בגדים אלה תמיד יפים לאירועים נוצצים, ואפשר גם ללבוש אותם בערב־פסח במלון מפואר. שימלה מבד־זהב בוהק, בסיגנון הספרדי, צווארון־תחרה נוקשה, מלמלות־תחרה בחצאית הרחבה או בשימלה המסתיימת מתחת לברך באיזה מקום.

שימלה כזאת מתאימה במיוחד לבנות־העשרה לאירועים מיוחדים.

תמיד בול. עודד פרובייזור הוא מעצב ביגדי־עילית, שאצלו הסטייל הוא סטייל, הבדים מהמשובחים ביותר והגיזרה תמיד בול. הוא עיצב שימלת־ערב מהודרת, המתאימה ללילי־סדר במלון חמישה כוכבים, ומאוחר יותר אפשר לחתן בה גם את הבן.

מרכיבי שימלה זאת הם בד־קטיפה שחור משולב בטאפט אדום ובוואלן בצד הבגד ובאימרתו. ואם לא מזמינים שימלה כזאת אצל פרובייזור, אפשר לפחות לישאוב השראה ורעיונות מדגמיו. התוצאה אולי לא תהיה זהה, אבל אם יש חצאית צרה מבד טוב, ואפילו קטיפה, אפשר להוסיף לה ואלן בצד ובאימרה ולזכות במודל חדש.

כלל חשוב: סוג הבדים חייב להתאים זה לזה.

גם אשפית. גם יהודית גוטפריד מגוטקס אוהבת קטיפה כהה ועשירה, ולכן עיצבה דגם אוריגינלי — שימלת־טוניקה העשויה שתי וערב מקטיפה כחולה, שמתחתיה מבצבץ בד סאטן צהוב, המעשיר את מראה הדגם, ומתחת חצאית ארוכה מקטיפה.

את החלק העליון קשה לתפור לבד. גם אם משתדלים. אבל אפשר לקנותו ולהתאים לו חצאית הנמצאת כבר במלתחה, או מיכנסי קטיפה או סאטן בגוון צהוב.

התכונה המיוחדת של בד־הקטיפה היא כי גם פיסה קטנה ממנו הופכת כל בגד למהודר. את זאת מוכיחה מעצבת־האופנה הוותיקה (כבר סבתא לנכד) רחל אהרונוביץ, אשר עיצבה שימלת־

קטיפה בסיגנון שתי וערב לערב חגיגי, בעיצוב יהודית גוטפריד מגוטקס. שימלת־טוניקה מקטיפה כחולה על בד סאטן צהוב ומתחתיה חצאית ארוכה מקטיפה תואמת. משמאל: שימלת ערב מהודרת, בעיצובו של עודד פרוביזור. אופנת עילית מבד עילית – קטיפה שחורה, ואלנים מטאפט.

חושפני לבעלות חזה חגיגי: מחשוף נדיב, המסתיים במותן. הכל אכסטרווגנטי – השרוולים תפוחים, חגורת־בד במותניים וכפפות.

חושף כתף וגם זרוע: הבד ז'ורז'ט בהיר. הסיגנון אלכסוני. חלקה התחתון של השימלה – קלוש. חגורת פאיטים וחרוזים רחבה.

אורגנזה ממשי דקיק ועדין, שבה שזורים חוטי־כסף וקטיפה שחורה. בעיצובה של רחל אהרונביץ. שימלת־ערב מהודרת.

משי סינתטי, שימלה לכל עת, בעיצובו של רז קרן. המאמין שמשי סינתטי הוא בד אידיאלי, עמיד בכביסות רבות־רבות ואינו מתבלה.

זהב או כסף, נוצץ או כל בד בוהק, יחמיא ללובשת הצעירה ובעלת הסיגנון. ואלנים רומנטיים ועדינים מדגישים את יופי השימלה, בעיצובו של ז'אן־לואי שרר, אופנאי־הצמרת הפאריסאי.

שחור לבן או לבן־שחור, בעיצובו של רז קרן, החייל בן ה־20. שמלות דו־צבע אלו הן חגיגיות ביותר ומתאימות לכל אירוע, כולל ליל־סדר מישפחתי. דגם אידיאלי ולא חושפני, המתאים גם לנשים דתיות. השרוול הוא באורך ¾ ואימרת־השימלה בגובה הקרסול.

ערב יפהפיה מבד אורגנזה משי אפור, שזור בחוטי־כסף וקטיפה שחורה.

אהרונוביץ, אחת המעצבות הראשונות בתל־אביב, שהחלה בעיצוב בגדים בקווים קלאסיים ונשארה נאמנה לקו הזה, למרות תהפוכות האופנה, מעצבת ותופרת תפירת־עילית איכותית לכל כיס: חולצות־משי, שמלות, חליפות ומעילים. הכל מבדים טובים, יקרים ומקוריים.

אגב, אהרונוביץ הצנועה, המתרחקת מזרקורי־הפירסומת, היא גם ציירת ואשפית־מיטבח מעולה, שהספיקה כבר לכתוב ספר־בישול אחד והשני בדרך.

שחור ולבן. גם למעצב־האופנה הצעיר והמוכשר רז קרן יש ותק רב. למרות גילו הצעיר — הוא חייל בשרות חובה בצה"ל. כי כבר בילדותו היה רז מצייר ומעצב בגדים לבובות. וכשגדל החליט להפוך את תחביבו למיקצוע ריווחי. בעזרת אמו, רות קרן, המנהלת את עסקיו, הוא פתח סטודיו קנה בדים משובחים, צייר והסביר לתופרות מה וכיצד לעשות. כדי לקבל את התוצאות המרהיבות.

אלה הן שמלות חגיגיות בשחור־לבן מבד משי סינתטי, העמידות בכביסות רבות, אינן מתבלות וגם מוזילות את הדגם. האורך האהוב על קרן הוא מידי ומקסי. קרן משחק בשני הצבעים, שחור ולבן, בצווארון, באימרת־השרוולים, בכפתורים ובאימרת־השימלה. שחור ולבן הם הצבעים האהובים עליו — כל אחד לחוד ושניהם ביחד. זה שילוב של צבעים שלא נס ליחו, ואיתם אפשר להיות ולהרגיש בסדר גמור בליל־הסדר.

קלאסי אפשרות נוספת: שימלת־ערב קלאסית, בעיצוב רנאטו באלסטרה.

אפשר גם לקנות בגדים חדשים או לשפץ את הבגדים הישנים

קולנוע

סרטים

ביקור הגברת הזקנה

תגלית בת 78

ובכלל, לעולם לא מאוחר

המעבר להזדו הוא מועמד ללא פחות מאשר 11 פירסי אוסקר אפשריים (ראה: יומן אישי.) אבל התגלית האמיתית של הסרט אינה השחקנית האוסטרלית המוכשרת ג'ודי דייוויס (גול־דה הצעירה, בסידרה הזכורה לרע) גם לא השחקן ההודי, האלמוני כמעט במערב, ויקטור באנג'רי.

דיים פגי אשקרופט
הבן הוא נאד נפוח

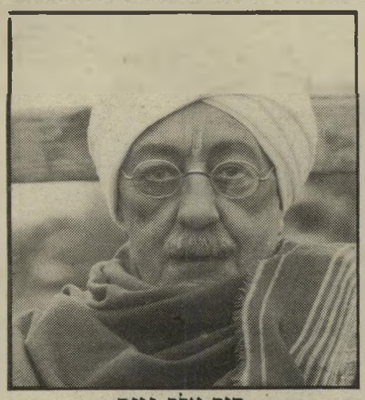

סיר אלק גינס
הפרופסור הוא פילוסוף גרגרן

התגלית האמיתית, הרעננה, הפיקחית, התוססת והמפתיעה היא דווקא שחקנית בת 78, שכבר זכתה לתואר אצולה במולדתה — הלא היא דיים פגי אשקרופט.

הבימאי, דייוויד לין, טען שאשקרופט היתה הליהוק הטיבעי והיחיד שנראה בעיניו לתפ־קידה של גברת מור, אותה ליידי אנגליה למו־רת־נסיון, בעלת אופקים רחבים ואינטואיציה מפותחת הרבה יותר מאשר כל האנשים המקפים אותה, ויותר מכל—האשה היחידה המבינה באמת את המשמעות האמיתית של פערים תרבותיים והכבוד ההדדי, שאדם חייב לרחוש לאדם אחר, שציבעו או עוניו אינו עושה אותו לנחות ממנו. אותה גברת מור, הבאה להודו כדי להיווכח שבנה, נציג המערכת המישפטית הבריטית בהודו, אינו אלא נאד נפוח.

יהלום הכתר. אשקרופט עשתה את הופעתה הבימתית הראשונה בגיל 18, ומאז לא פסחה על אף תפקיד דרמאתי יוקרתי. היא היתה גם אופליה, גם אלקטרה, גם קליאופטרה ואף דסדמונה, טיטאניה, קורדליה, ויוליה.

גם הודו אינה זרה לאשקרופט. בשנת 1977 באה לשם, כדי להופיע בסרט הולאבאלו. וחמש שנים אחר־כך חזרה לשם להסרטת סידרת הטלוויזיה יהלומי הכתר.

העיניים הכחולות. קשיש אחר הגונב את ההצגה בהמעבר להודו הוא סיר אלק גינס, בתפקיד הפילוסוף הגרגרן, פרופסור גורבולי.

גינס לא הסכים מיד לגלם את התפקיד בסרט האחרון. הוא טען שעיניו הכחולות יהיו בעוכריו, ושאינו יודע לשיר. אבל הבימאי חשב אחרת: ברהמיני מקאשמיר יכול להיות בעל עיניים כחולות, הוא טען. אשר לשירה — גינס טען תמיד כי אינו יודע לרקוד, לשיר ולרכוב על סוסים, אבל בסופו של דבר הוא מפזם בסרט, ואף למד לרכוב. ובאשר לריקוד — לעולם לא מאוחר.

בעייתי

לומד ללכת

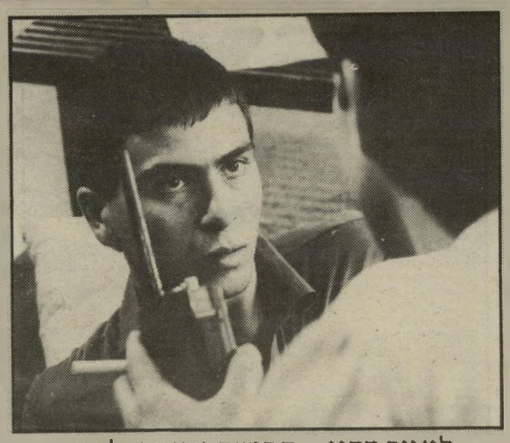

ליאור דדון – תחושת יאוש ועלבון

קוקו בן 19 (אורלי, תל־אביב, ישראל) – קוקו הוא בן שכונת־עוני ירושלמית, המנ־סה לפלס לעצמו דרך בעולם־הפופ. כששיר מוצלח משלו נגנב על־ידי אחר, הוא מתפתה להצטרף למעשה שוד, מתוך אמונה שהממון יעזור לקדם אותו ואת להקתו בשטח־המוסיקה. אולם תחת לזכות בממון, נכנס קוקו, יחד עם חבריו, למעגל של הסתבכויות שאין מהן מוצא, ובסופו נופל עליהם חשד בביצוע פשע חמור הרבה יותר, שכלל לא היה להם יד בו.

העלילה בסרט הזה דלילה וסכימתית, הדמויות חיוורות והמוסיקה נשענת בעיקר על המיזמון הנושא את שם הסרט, והמושמע השכם והערב מעל גלי־האתר. ברור מייד שזהו סרט ראשון ושהבימאי, דני ורטה, אינו בטוח עדיין בעצמו, בשימוש במצלמה ובדרך שבה הוא מדריך את השחקנים. תחושה זאת אינה מרפה לכל אורך הסרט. הדיאלוגים המשתמשים באוצר־המילים המצומצם ביותר שבהם התפאר סרט עברי בשנים האחרונות, נשמעים לעיתים כמעט כפארודיה על דרך־הדיבור של בני עדות־המיזרח משכונות־העוני – עד כדי כך גדול המאמץ להגביל את כושר־הביטוי שלהם לאפס.

עם זאת, יש לומר לזכות הסרט, שהוא מעביר תחושה של יאוש ועלבון, שבה חיים הגיבורים, תחושה המלווה במנה אדירה של חשדנות כלפי מה שעשוי להיראות, ולוא במקצת, כחלק מן המימסד. כך צריך להבין את התהום הפעורה, בסופו של דבר, בין קוקו לבין חברתו ומישפחתה. כי היא הרי אשכנזית, בת של עיתונאי בעל כוונות טובות, אולם שייכת לעולם שונה. יש גם נסיון למחאה פוליטית, בצורת מישפחה השובתת באמצע הרחוב נגד פינויה מן השכונה להתנחלות בגדה, אולם המחאה הזאת קצת כפויה, כי אין לה שום קשר של ממש לעלילה של הסרט.

אהבה

סרט כחול דהוי

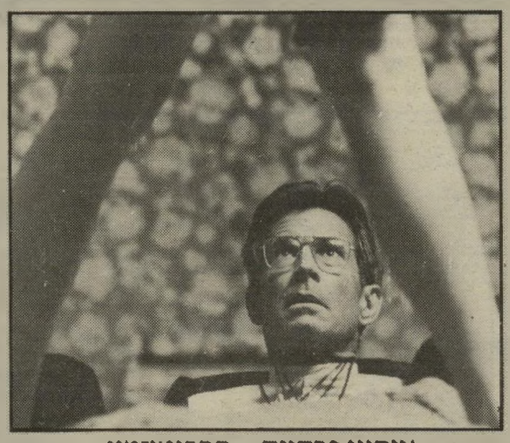

אנתוני פרקינס – תחריטי־מין

למות בעד תשוקה (פאר, תל־אביב, ארצות־הברית) – ראשית, אזהרה: כל מי שמ־אמין עדיין במושגים מיו־שנים כמו צניעות, מוטב לו להיזהר. זהו הדבר הקרוב ביותר לסרטים כחולים שהוצג אצלנו במיסגרת מיסחרית רגילה. הבימאי קן ראסל, שלא נמנה אף פעם עם הצדקנים הגדולים, מפליא כאן בהצגת אוסף שלם של התעלסויות מכל הסוגים, שיגרתיות ואחרות. הוא כמעט שמנסה להפוך את תחריטי־המין היפאניים ואת ציוריו האירוטיים של אוברי ברדסלי, שבהם הוא משתמש בשפע, לתמונות חיות בהשתתפות בני־אדם, בשר ודם.

כל זה כדי להציג כמה תיאוריות פרוידיסטיות בסיסיות. מצד אחד, יש כאן מעצבת אופנה סכיזופרנית, שמדי לילה לובשת דמות של זונה שאינה נרתעת ממאומה, ובדרך זו היא מסתתרת מפני כמיהתה העמוקה לאהבה, ומן הסכנה שאהבה כזאת תפגע בה עמוקות. מצד שני, יש כאן גבר, בחור טוב וחביב, שאשתו מסרבת לקיים עמו יחסים.

בעצם, קצת קשה לתאר את עלילת הסרט הזה בהגיון של ממש, כי גם לראסל זה כנראה לא כל־כך איכפת. חשוב לו יותר להפגין יכולת וירטואוזית בשימוש שהוא עושה בקולנוע. עד כדי כך שצורת הצילום, העיצוב הפנימי, או מעמדים נפרדים – הופכים להיות מטרה בפני עצמה. הסיפור עצמו, ללא ההגזמות המטורפות של ראסל, היה נראה בוודאי כשיא הבנאליות.

בתחילת הסרט ובסופו יש סצינות של תירמיה קבוצתית, הרומזות בבירור שכוונתו של ראסל היא לטעון לאיזה עומק פסיכולוגי. תרגילי פיצול־האישיות (המטיף צריך להיות התגלמות השטן שבאשה), הפנגת האומללות שביחסי־מין ללא אהבה, ולחילופין, העליבות של אהבה בלי יחסי־מין – כל אלה מוצגים ביומרה רבה כתגליות של הבימאי, אבל בסופו של דבר אינם אלא תרגילים בהמחשת תיאוריות ישנות.

הומור

הו, מוסר כפול

אודוורוש ובזרדי – זילזול מוזר

הו, חיים ארורים (מוסי־און, תל־אביב, הונגריה) – זמרת־אופרטות מגורשת מן העיר אל הכפר, יחד עם כל שאר בני האצולה והבורגנות, במיסגרת מיבצע לחינוך מחדש של בני המעמדות המנצלים, שנערך בהונגריה אחרי השתלטות הקומוניזם שם. הזמרת, שהיא גרושתו של רוזן אבל אינה רואה עצמה כבת לשיכבה החברתית של בעלה לשעבר, עושה את כל המאמצים כדי לשוב לבירה ולבימת התיאטרון, ואין לה שום רתיעה מפני שימוש בשוחד מיני, אם יש בו כדי לקדם את ענייניה.

לכאורה, סאטירה קלילה על תקופה מחרידה, המציגה בקריצה את הסטאליניזם ההונגרי. הסרט היה אחד הלהיטים הקולנועיים הגדולים בהונגריה בשנה שעברה, ואפשר להבין את רצונם של הצופים שם להתבדר על חשבון תקופה קשה זו, שהיא כבר נחלת־העבר. עם זאת, יש בסרט משהו מרגיז מאוד מבחינה מוסרית. הסרט תוקף לכאורה את הסטאליניזם, ועם זאת טוען שקורבנותיו קיבלו בדיוק את מה שמגיע להם. הוא מצביע על השרירותיות של הגליית בני העיר אל הכפר, ועם זאת מציג את הגלות כמחנה קיץ – קצת לא נוח אולי, אבל כלל לא נורא.

עוד יותר מוזר היחס של הסרט לשתי טראגדיות של ממש המוצגות בו – התאבדות ומוות בתאונה. אשה תולה את עצמה והסרט עובר על כך לסדר היום. אולי משום שאותה האשה הוצגה כבר כדמות נלעגת. אולי משום שזה עשוי לקלקל את מצב־הרוח של הצופים. אשר לתאונה, המתרחשת בסוף הסרט: אולי היא צריכה לומר משהו חשוב מבחינה רעיונית, בנוסח „סופם של הטובים להיכחד", אבל הזילזול בגורם האנושי במיקרה זה, כאשר מחסלים את אחת הדמויות ומתייחסים אליה כאילו דרכו בטעות על איזו נמלה – זו סאטירה מסוג משונה מאוד.

הפגנות

בוקר בשטחים הכבושים

מותר ליסול בלבנון אסור להסגין ברמאללה

באחד הבקרים, לפני כמה ימים, התייצבו שניים מול פתח בניין המימשל הצבאי ברמאללה. הם נשאו בידיהם שלטים, בעברית ובאנגלית: „אל המושל הצבאי — כמה מישפחות תתוספנה למישפחת־השכול עקב מדיניות־הדיכוי וסגירת־האוניברסיטות?"

השניים היו אהוד שפיגל, אחיו של יואב שפיגל, שנפל במילחמת־לבנון, ושבתאי לוי.

לא עבר זמן רב ושלושה חיילים ניגשו אליהם, אמרו להם שכדאי להם להתפנות מן המקום מרצונם, אחרת ייעצרו.

השניים לא זזו. בתום דקות ספורות הופיע ג'יפ ובתוכו קציו בדרגת סגן־מישנה. הקציו התחיל לשאול את השניים שאלות על השתייכותם הפוליטית. הוא שאל אם מילחמת־לבנון קשורה לאוניברסיטת ביר־זית שנסגרה.

לבסוף דיווח הקציו במכשיר־הקשר

מפגין שפיגל
איפה הוא למד

אליף־פיקוד שחק
לא מובן מאליו

לממונים עליו והודיע לשניים שאם לא יתפנו מרצון, ייאלצו לפנות אותם בכוח.

השניים סירבו לעזוב והקציו הכריז על המקום כעל שטח צבאי סגור. בתוך זמן קצר הגיעה ניידת־מישטרה ובעיקבותיה צוות של הטלוויזיה הגרמנית. הם ביקשו לצלם את ההפגנה, אך החיילים מנעו זאת מהם, כשהם שולחים את ידיהם לעבר המצלמה.

בינתיים ניגשו השוטרים לשניים, הודיעו להם שהם עצורים וביקשו אותם להתלוות אליהם לתחנת־המישטרה ברמאללה.

זבל! מניאק! על מה שארע לאחר מכן סיפר שפיגל: „אמרנו להם שהמעצר הוא בלתי־חוקי, ואז הם התחילו לצעוק ולקלל אותנו. הסברתי

(המשך בעמוד 32)

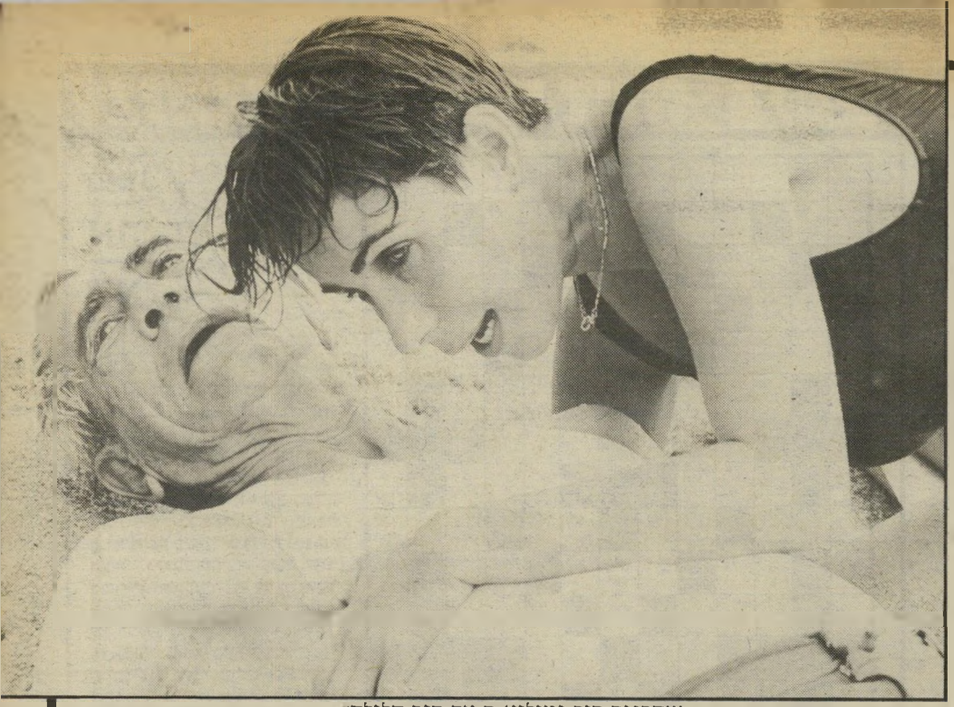

שחקנים ריק ומילוא ב„עד סוף הלילה"
הבנים מנסים להחזיר את האם לחיק האב

אסי דיין מנהל בר, אמו נפרדה מאבין, וזה מצא נחומים בחיק הנצרות

„אני מתחיל לעשות סרט כשאני מכניס את הדף הראשון למכונת־הכתיבה. כששואלים אותי מתי אני עושה סרט, אני עונה שהסרט כבר בעשיה, מכיוון שהוא כבר בשלב של כתיבה," אומר איתן גרין.

תעשיית הסרטים בארץ התקדמה בשנים האחרונות בצעדי ענק, אך עדיין הפקת המוצר הסופי אל מסך הקולנוע הוא מסע ארוך ומייגע של השגת תקציבים, יש מאין.

איתן גרין (32) סיים בימים אלה את עריכתו של הסרט השני שלו, עד סוף הלילה.

הסרט מספר על גבר צעיר, יוצא יחידה קרבית, נשוי ואב לבת, שהוא הבעלים של בר בתל־אביב. הוא מבלה את חייו בעיקר בלילות, בשתיה בלי סוף, מנהל רומן עם האשה העובדת איתו מאחורי הבר.

בשלב מסויים מגיע אביו של הגיבור, מביתו בנהריה. הוא מספר לבנו שנפרד מאימו, מכיוון שהיא התאהבה באחר. בהמשך הסרט מתגלה כי האב הוא נוצרי, לא דתי, שבגלל צערו על הפרידה מאשתו, מתקרב לאט־לאט אל חיק הכנסיה והדת.

הגיבור אינו משלים עם פרידת הוריו ועם התקרבותו של אביו לכנסיה, כשהתסריט בידם, בין משקיעים פר־טנציאליים שונים, כדי להשיג מימון נוסף לסרט. רבים דחו אותם, חלקם הסכימו. היחס בערך 10:1.

„כשאני מדבר עם משקיעים, אני מדבר בעיקר דרך התסריט. שיקראו קודם. שיידעו במה הם מתבקשים להשקיע. אני לא מספר להם ניסים ונפלאות ולא מנסה לשכנע אותם שזו היה נתון לגבי, בערך כמו שנתונה העובדה שאני כותב בית שמאל.

„אחרי הצבא הלכתי ישר לאוניברסיטה, ללמוד קולנוע. היה לי ברור שאני אעשה סרטים ארוכים. ידעתי בדיוק למה אני מתכוון — דראמות עלילתיות, סרטים באורך מלא. זה סוג הקולנוע שמעניין אותי לעשות וגם לראות."

הצלב של אבא

בימאי גרין, צלם סלומון ומפיק שרפשטיין
שלא על מנת לקבל פרס

ובין שתיית כוסית וודקה אחת לשניה הוא מנסה, ביחד עם אחיו הצעיר, העובד איתו בבר, להחזיר את אמו לחיק אביו, ללא הצלחה.

בהמשך העלילה מסתבך הגיבור עם דמויות עברייניות מן העולם התחתון, חיי המישפחה שלו עצמו נהרסים, עד שבסוף מגיע הפיצוץ.

שלוש פעמים תסריט

„הסיפור המרכזי היה קיים מזמן," אומר איתן גרין, שגם כתב את התסריט. „גם העובדה שהאב הוא נוצרי היתה לי כל הזמן בראש. זה עניין אותי ומעניין אותי עד עכשיו."

גרין עשה תחקיר קטן על החלק הנוצרי שבתסריט. הוא קיבל הסבר מפורט מכומר בלגי החי בארץ, ביפו, כבר 25 שנים.

„לא רציתי שהחלק הנוצרי בסרט יהיה משהו קוריוזי וסנסציוני. הסרט אינו על איש שהופך להיות נוצרי, אלא על נוצרי שהופך ליותר מאמין. רציתי לכופף את הנושא הזה לתוך עלילה תל־אביבית. זו לא העובדה המרכזית, אלא רק אחת משאר העובדות המשפיעה על היחסים בתוך המישפחה."

את התסריט כתב איתן לפני שנה. עד התחלת הצילומים כתב אותו שוב פעמיים נוספות.

אחרי שהיה התקציר (סינופסיס) של התסריט מוכן, הגיש אותו איתן לקרן לעידוד סרטי איכות, ובמקביל לכל מיני משקיעים פרטיים. „הקרן נענתה, ובאותו רגע הייתי שווה 90 אלף דולר."

את הכסף עצמו מקבל מפיק הסרט רק אחרי שהגיש תסריט, עם תקציב משוער, אחרי שאושר התסריט ואחרי שהראה שיש לו כסף גם ממקורות אחרים.

הצעת התקציב היתה 376 אלף דולר.

במשך ארבעה חודשים התרוצצו גרין ומיכה שרפשטיין, המפיק, השקעה כלכלית מצויינת. התסריט צריך לשכנע אותם.

„היה משקיע אחד שהצטרף אחרי שראה חיתוך גס של הסרט, וזה מה ששיכנע אותו. היו כאלה שאהבו את התסריט אבל לא היה להם גרוש, בגלל המצב הכלכלי, אז מה יש לדבר איתם? נתתי להם 10 לירות וזהו.

„בסך הכל לא היו לי קשיים מיוחדים בגיוס הכסף. ידעתי שאסי דיין ישחק, ואת זה אמרתי למשקיעים."

אחרי שמשיגים את הכסף ניגשים להפקה, לבחירת אתרים, לבחירת שחקנים וצוות. הצילומים הם השלב האחרון.

שאלתי אותו אם התרגש כשידע שהוא עומד סוף־סוף לצלם סרט?

„ההתרגשות הגדולה נפרטת לבעיות של עבודה, לכל מיני דברים קטנים שצריכים להיעשות. ההתרגשות נכנסת לתוך לחץ עבודה שמפורר אותה. „כשאני רואה את התוצר הסופי, זה בהחלט מרגש. זה משהו שמתחיל על מכונת־הכתיבה, ופיתאום אתה יושב על כורסא ורואה סרט שקרעת בשבילו רק כשיש נתון שהוא תסריט באורך מלא. שאני כתבתי ושאני רוצה לעשות אותו. אני לא בימאי מיקצועי. הרעש של המצלמה באזון לא עושה לי חם במוח.

„בשבילי בימאי זה רק לעשות סרט על תסריט שאני כתבתי. לעשות סרט סתם זו לא מטרה בחיים שלי. לעשות סרט לפי תסריט שלי, זו המטרה.

„אין לי מיקצוע, אני אדם בלי מיקצוע. להיות בימאי זה לא המיקצוע שלי."

אהבה לשני חדרים

כבר בגיל 12 התחיל איתן גרין לכתוב סיפורים קצרים. „בגיל 16 חשבתי שצריך לעשות עם זה משהו והחלטתי לעשות קולנוע. מאותה החלטה התחלתי לעבוד על עצמי. לראות הרבה סרטים ולקרוא חומר. אז כבר ידעתי מה אני רוצה להיות כשאהיה גדול, והכל היה מכוון לזה.

„לא היו לי התלבטויות בדרך. זה לפרנסתו עוסק גרין בהוראה בבית־הספר בבית־צבי. בעבר לימד גם באוניברסיטה. עד לפני כמה חודשים עסק בביקורת־קולנוע בעיתונים שונים, ואז הפסיק.

„הפסקתי להיות מבקר־קולנוע מסיבות אתיות. עד שהסרט לא יגמור את ההקרנה, אני לא אוכל לחזור לכתוב. אחר־כך כן, כי אני אוהב להתעסק בביקורת. ביקורת סרטים ועשיית סרטים הם שני חדרים שונים הנמצאים באותו בית שקוראים לו קולנוע, ואני אוהב את שני החדרים.

„אני משער שיש יחסי־גומלין בין שני הדברים האלה. עשיית סרט היא בהכרח צורה שלך ליישם דברים שאתה אוהב כמבקר, וביקורת זו הצורה שלך להתלהב מדברים שעשית. או שהיית רוצה לעשות.

„בביקורת אני משתדל לא לכתוב על סרטים ישראליים, כי אני בעצמי באותו מסלול־מירוץ. ואם אני כותב, אז רק על סרטים שמוצאים חן בעיניי.

„האם סיבסוד ממשלתי לסרטים זה מותרות? סרטים זה תרבות. אני לא חושב ששרטים זה מותרות, אני חושב שיהודה ושומרון זה מותרות."

אבל גרין לא עושה — לפי הגדרתו, לפחות — סרטים פוליטיים. „אני לא מבין את ההגדרה. סרטים פוליטיים זו לא מטרה, זו תוצאה. אם אתה אדם רלוונטי, אתה עושה סרטים רלוונטיים ובתור שכזה הסרטים שלך מתעסקים במדינת־ישראל, בבעיות שלה, בדברים שסביבך."

האוסקר אינו משאת נפשו של גרין. „סרט טוב זו משאת נפשי, לא האוסקר. המשמעות של הפרס מעוררת קנאה בגלל האפשרויות הטמונות בה. בעיקבות הפירסום, אתה יכול לעשות עוד ועוד סרטים לפי רצונך.

„משאת נפשי היא להמשיך ולעשות סרטים שאני רוצה לעשות. האוסקר לא נמצא בראש של בימאי רציני, שהולך לעשות סרט."

ענת סרגוסטי ■

תשבץ העולם הזה 2482

מאת אביגיל ינאי

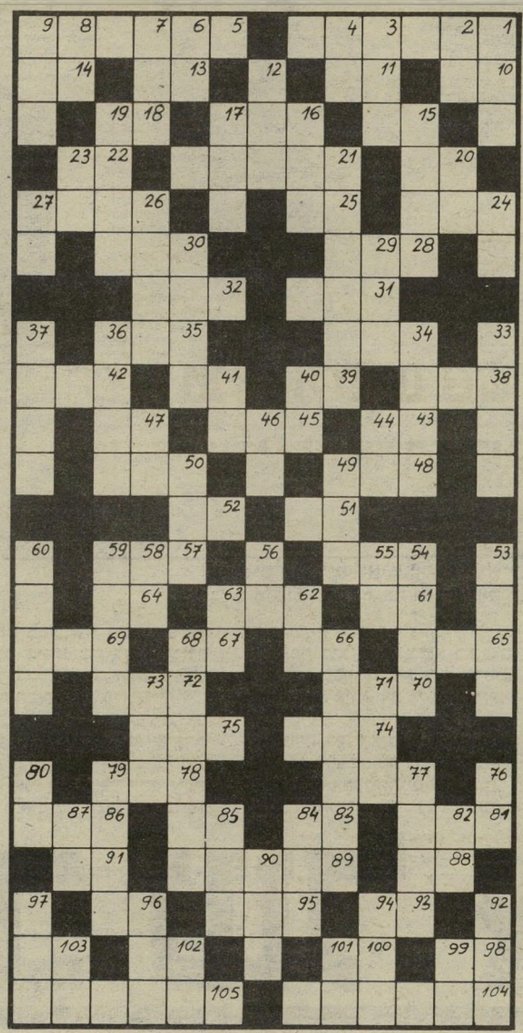

מאוזן:

1) מקום מושבו של הסובייט העליון; 5) „מצא אשה...“; 10) אציל (ח); 11) רוח רעה; 13) אם הפנינה; 14) נהר בררום אפריקה; 15) אויב; 16) בחילה; 18) אבי הבעל; 20) גבבה; 21) ישוב בגולן; 22) אות הנצחון; 24) מאכל בני־ישראל במדבר; 25) ילדים; 26) דופי; חלול־הקודש; 28) עיר בסוריה; 30) נגד; 31) בן זוגו של קסידי; 32) האל הראשון במעלה של הכנענים; 34) ערערו; 35)נמוק; 38) מאפה שתסס בעזרת שאור; 39) תוית; 41) צעיר עזים; 42) מוכר בכורתו; 43) קומפוזיטור גרמני פורה; 45) גללים; 47) מכסה הבניין, 48) בהשאלה — מניעה, בלימה; 50) צבור, קהל; 51) משורר עברי (ש"מ); 52) שניים; 54) גדר; 57) מוסף; 61) רסיסי לילה; 62) ערוד; 64) תוך; 65) פזרו, הפיצו; 66) הב; 67) נשלם; 69) שיח־בר קטן; 70) שם עץ שנזכר בתנ"ך (שמואל ב' ה'); 72) מחשבת רשע; 74) חמסין; 75) קחו; 77) גרעין של חרוב; 78) רעיה; 81) עיר־נמל בארץ; 83) מלך פרס; 85) נהר באיטליה; 86) השתחוות; 88) סייר; 89) כינוי לפסוקי הנביאים הנקראים אחרי פרשת־השבוע; 91) רחף; 93) עליון; 95) לביא; 96) לאום; 98) מכשף; 100) תואר הולנדי; 102) בן־בקר; 103 חימה; 104) לשון עם לועז; 105) ערב־רב.

★ ★ ★

מאונך:

1) חלק ממעגל, בהנדסה; 2) ידיד; 3) מאבני החושן; 4) עמוד־זכרון; 6) עבר; 7) דרך; 8) אנקול; 9) נשחת מרוב שמוש; 12) קומפוזיטור גרמני (הזמנה ל־מחול); 15) אכזרי; 16) בועות אויר; 17) קוץ; 19) מכניס בברית; 20) אחד הדגשים; 21) קיצוניות; 23) מכללה אמריקאית; 24) במקום אחר; 26) צבע ארוס; 27) בת־קול; 29) שעור; 30) כיסוי; 33) ירוד; 34) אקומולטור; 36) חרג; 37) תבואת קיץ; 40) דר; 41) תשורה; 44) מושב של כבוד; 45) ענן; 47) נחשול; 49) דטונטור; 50) עוף־לילה; 53) רוח השיר; 54) כרות; 55) מין מנעול; 56) ערבה; 58) פרי־בוסר; 59) תנועה; 60) שדה־תבואה; 62) שמא; 63) כלי־עבודה; 66) מלה המתארת שם־עצם (3,3); 68) חודש סיון בהורוסקופ (3,3); 71) יכולת; 73) פחדן; 76) אחד השוואים; 77) סוחב אחריו; 79) גזל, שדד; 80) קיטור; 82) חבורה; 84) דרור; 85) בעל־חיים, מן היונקים; 87) חסר עירנות; 90) רטיבות; 92) גלגולו הקודם של השרת; 94) בננה; 96) קיפד ראשו; 97) סוג של דגי־מים מתוקים; 99) אבר־תנועה; 101) כינוי מקוצר לברכת מאורי־האש; 102) קו; 103) מילה ברירה.

המכון הישראלי לספרות נשים קוסמטיקה ופדיקור

הצלחה מובטחת

קורסים מקצועיים ברמה גבוהה ל:

- ספרות נשים • קוסמטיקה ואפור • פדיקור • מניקור
- אפילציה (הוצאת שיער לצמיתות)
- מכון ליופי וסלון תסרוקות חדישים ל:

תסרוקות, תספורות, החלקות, סלסול, צביעות, פסים, טיפול פנים, איפור, הוצאת שיער לצמיתות ובשעות.

תעודות למסיימים והכנה לבחינות

הסמכה ממשרד העבודה

30 שנות נסיון והישגים בהדרכה מקצועית!

השתלמויות באירופה

דיאנה

3 שנים ברציפות בטעוך בתי ספר לספרות נשים

1984

ת"א, דיזנגוף 190 (יחדת 4) 226066, 229388

תן טרמפ לחייל

במדינה

(המשך מעמוד 31)

להם שאני אז שכול, ובתור כזה מגיע לי יחס יותר אנושי. בתגובה פנה אליי אחד השוטרים בגסות ואמר לי: „אתה, בכלל, זבל!“

בהמשך לקחו השוטרים את השל־טים מידי המפגינים וקרעו אותם. הם שוב ביקשו אותם להתפנות, אך ה־שניים שוב סירבו. אז לקחו השוטרים את לוי לתוך הניידת.

„בשלב הזה,“ נזכר שפיגל, „התר־גזתי ואיבדתי את השליטה על המילים וצעקתי לשוטר: ‚מניאקי!‘ אחר־כך נרגעתי וביקשתי ממנו סליחה.“

השוטרים הובילו את שפיגל ולוי אל תחנת־המישטרה ושם, במחלקת־החקירות, הודיעו להם שוב שההפגנה בשטחים הכבושים אסורה, ושאלו אותם אם יש בידיהם רשיון. השניים ענו בשלילה, אך שאלו אם לרב משה לווינגר, שהפגין במשך חודשים מול מחנה־הפליטים דהיישה היה רשיון להפגין. תשובת השוטרים: ללווינגר היה רשיון.

שאלה פרובוקטיבית. וכך זה נמשך. שפיגל הסביר כי הם לא יוותרו על זכותם להפגין, והשוטרים השיבו כי זה שטח צבאי סגור ואם הם מתעקשים להביע את דעתם — הם יכולים לעשות זאת בירושלים.

לבסוף נטלו מן השניים את תעודות־הזהות שלהם, כדי שלא יוכלו להסתלק מהמקום, והודיעו להם שיישארו בתחנה. השוטרים גם הסבירו שאין להם זכות לקבל אוכל, אם הם עצורים במקום פחות משש שעות.

ציורת כהן
בלילה, בלי טלפונים

ואסרו עליהם להתקשר עם עורך־דין, עד שתיגמר החקירה וגבירת העדויות. אחרי חצי שעה גבו מהם עדויות, מילאו דוח וגם לא מנעו מעצמם שאלה פרובוקטיבית: איפה למד שפיגל על הסיכסוך הישראלי־ערבי.

אחרי שלוש שעות, נלקחו מן השניים טביעות־אצבעות והם שוחררו בערבות עצמית של 25 אלף שקל. ההחלטה אם לפתוח נגדם תיק, הועברה לידיו של המושל הצבאי.

אבל עוד לפני שהעניין הספיק להתגלגל הלאה, הודיע אלוף פיקוד־המרכז, אמנון שחק־ליפקין, בהקשר אחר, כי הגדה המערבית היא שטח צבאי ולכן „הזכויות המדיניות הבסיסיות, ובהן... הזכות להפגין, אינם דבר מובן מאליו, לא לתושבים מקו־מיים ולא לאזרחי המדינה השלטת בשטחים (קרי: ישראלים).“

דרכי החיים
כוהנת הצינורות

היא כהן, הוא לוי
הוא מתופף, היא ציירת

רוני כהן, דקת־גו, בהירת־שיער וירוקת־עיניים, היא ילידת תל־אביב. מצד אביה, יליד צפת, היא דור שביעי בארץ. בשלושים־פלוס שנותיה הספי־קה כהן להיות מורה לציור ולמלאכת־יד, צלמת־עיתונות (עבור עיתונים שווייציים) וגרפיקאית. בשבע השנים האחרונות היא מתרכזת בציור.

בסוף החודש היא עומדת להציג, ביפו העתיקה, את תערוכתה השישית, כשהנושא הוא צינורות בחללים תעשייתיים.

השבן מן הדלת. כהן, שהיתה נשואה בעבר, חיה מזה חמש שנים עם איקי לוי, המתופף של להקת ברוש. הלהקה הקבועה של תוכנית־הטל־וויזיה זהו זה. איקי, 29, היה שכן שלה, דלת־מול־דלת. במשך חצי שנה הם בקושי אמרו שלום בחדר־המדרגות, אבל כאשר הוא הזמין אותה להופעה שלו והיא הזמינה אותו לראות את ציוריה — התחילו העניינים לזוז.

בדירתם ברמת־גן יש ללוי חדר אטום־קירות, שם הוא יכול לתופף בכל שעה ולעשות חזרות עם להקתו, ולכהן יש חדר המשמש כסטודיו, עם חלונות גדולים והרבה אור. הטעם שלהם —

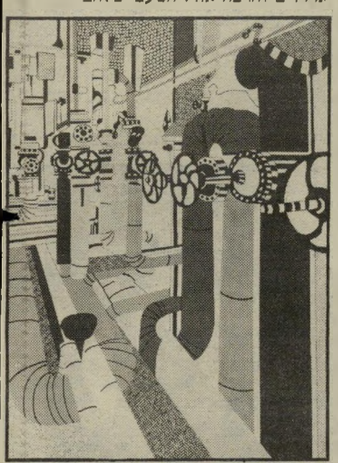

„חדר מכונות“
חשוף זה אסתטי

רהיטים בסיגנון עתיק, הרבה צימחיה ירוקה ושטיחים ותמונות על הקירות. התמונות הן של רוני, וגם של מנשה קדישמן — אותם קיבלה ממנו במתנה, כאשר שימשה כאסיסטנטית שלו. שניהם אוהבים חיות, ומגדלים כלב זאב לבן ופודלית שחורה.

הם רואים עצמם כווג נשוי לכל דבר, מבחינת הקשר והאחריות, ולא מייחסים חשיבות לטקס הרישמי. כאשר יחליטו להביא ילדים לעולם — יתחתנו. פער הגילים ביניהם הוא, לדעתם, נושא חסר־משמעות, שלא שווה אפילו התייחסות.

הקן מן החלל. רוני מעדיפה לצייר בשעות הלילה, בלי טלפונים והפרעות. אז היא מגיעה לריכוז מושלם. כך גם הגיעה לציור הצינורות. מה שעורר בה את הרעיון היה המישפט „עם הפנים לתעשיה,“ שזימום לה בראש. גירוי נוסף היה ביקורה במוסיאון פומפידו בפאריס:

„זה המקום הראשון שחשף צינורות, שבדרך־כלל מוסתרים מאחורי קירות או במרתפים,“ אומרת רוני, „צנרת המים, הגאז, ההשמל, מיזוג־האוויר. וכדי להבדיל בין התיפקודים השונים של הצינורות, הם צבועים בתכלת, אפור, כסף — כך שמתקבלת תנועה ציבעונית. זה מראה אסתטי ומושך.“

המסקנה: „צינורות הם פונקציה המפעילה את התוך של הבניינים.“ כהן חשבה על בניינים גדולים, כמו בתי־חרושת, בתי־חולים, מוסדות־לימוד ועניין אותה מה קורה בחללים תע־שייתיים.

היא מצאה בעולם התיפקוד המודרני עולם מלא צבע ותנועה. התוצאה היא שהצינורות שבציוריה נתחמים בקירות. כל הצינורות והקווים נמשכים לתוך חלל אינסופי. אולם הם, בכל זאת, צבעוניים יותר מאשר במצי־אות: כהן בחרה בכחול, צהוב, ירוק ואדום על רקע רישום בשחור־לבן.

מרים בנימיני

מזל החודש:

טלה

ההתאמה בין הורים לילדים

האסוציאציה הראשונה המתעוררת כשמדברים על התאמת המזלות, היא תמיד בכיוון אחד: בני זוג. ההתאמה של בני־זוג האחד לשני חשובה וקובעת, אולם אסור לשכוח שהחיים משותפים לא רק לשניים. יש גם מישפחה. להלן ננסה לראות מה קורה בין הורים לילדיהם.

לעיתים קורה, שהורה נהנה מיחסים טובים עם ילד אחד ואת השני הוא בקושי יכול לסבול. חשוב שמזל ההורים יתאים למזל של הילדים. למעשה, יש כאן סתירה, הילדים הרי מוכרחים לדמות להוריהם ואינם חלק נפרד. אך חוסר התאמה מתרחש בעיקר כשהילד דומה לצד אחד, שבין כה וכה אינו מתאים ואפילו מנוגד לצד השני.

ילד, שחוסר־ההתאמה בינו לבין הוריו ממרר את חיי־המישפחה, מעיד בדרך כלל על חוסר־התאמה בין ההורים. לא תמצא הרמוניה במפות האסטרולוגיות של ההורים.

כאן תינתן סקירה על מזל השמש. אם זה אינו מתאים למציאות, כדאי לקחת בחשבון שיש גורמים נוספים כגון שעת הלידה, ומיקום הירח. במיסגרת זו אפשר רק להתייחס בצורה כללית. אם כן השאלה היא, באיזה חדשים כדאי להורים בני מזל טלה להביא ילדים לעולם? או – ועם איזה ילדים מסתדרים בקלות הורים טליים?

טלה עם טלה

זהו קשר שיכול להיות נפלא ברגע אחד ואומלל ברגע אחר. אחת התכונות הבולטות

אצל הטליים זו האימפולסיביות. חוסר־סבלנות וצורך להשיג מה שרוצים באותו הרגע. אלה הן תכונות של ילדים. אבל כשהן מופיעות גם אצל ההורים, מתעוררת בעיה. מי מנצח במאבקים אלה אי־אפשר לדעת. בדרך כלל זה שמחזיק מעמד ומתעקש על רצונו יותר זמן.

כשאין מילחמות, היחסים הם נפלאים. הורים טליים נהנים ממישחקים, טיולים ובילויים האהובים על הילדים, ומבחינה זו ההתאמה מושלמת. אלא, שכאמור, יציבות אי־אפשר למצוא כאן, ולעיתים הילדים עלולים לחוש חוסר־ביטחון בגלל חוסר־הקביעות וההפתעות הנופלות עליהם חדשים לבקרים.

הורים טלה עם ילד שור

לא אידיאלי. ילד שור הוא איטי, שקט ומחפש את הקביעות והיציבות, ומתנגד לכל שינוי. הורה טלה לרוב אינו ניחן בתכונות אלה, ויצטרך לנער את השור הקטן בכל פעם מחדש. השקט השלווה והשיגרה – זה לא בשביל הטלה.

ילד שור יתעקש ולא יסכים בכל פעם למהפכות שמכינים לו. חוסר־הסבלנות של הטלה לא יועיל ליחסים. מה שיכול לעזור במיקרים כאלה זו השפעה של שור במפת הלידה של הטלה וההיפך.

הורים טלה עם ילד תאומים

התאמה מצויינת. זריזות, עירנות פעילות בלתי־פוסקת ומירוץ מתמיד אחר החדש והמסעיר – כל אלה משותפים להם. ילד תאומים ישמח לשתף פעולה עם הורה טלה. השיעמום לא יאפיין את חייהם. הבית יהיה פתוח, ידידותי ומכניס אורחים.

כשהתאומים יתנהג בצורה בלתי־צפויה או כשיבצע אחד מתעלוליו, הטלה לא יתרגש. גם אם באותו רגע יכעס, תוך כמה דקות ישכח את העניין ויעבור לסדר היום.

הורים טלה עם ילד סרטן

בגיל צעיר עדיין תיתכן הרמוניה ביניהם. אבל כל שנה נוספת תעלה על פני השטח את ההבדלים באופיים ואישיותם. הילד הסרטן רך, עדין ורגיש ונוטה להיות תלותי. הקשר עם הוריו ומישפחתו נמצא בראש מעייניו. הטלה הפזיז וחוסר־הסבלנות, השונא כל צורה של תלות או מחוייבות, לא ייעצר

ילדים טליים נלחמים בהוריהם — והמנצח הוא זה שמגלה יותר עקשנות ★ תאומים ישתפו פעולה עם הוריהם ★ כל גערה תפגע בסרטן ★ האריות ההרפתקניים מסתדרים מצויין עם הוריהם הטליים

רצונותיו, כשנפתח מאבק ממשיכים בו עד שאחד הצדדים מנצח. למרות שתלטנותו של האריה, הטלה בדרך כלל ינצח – פשוט לא ייתכן שיעשה משהו שאינו רוצה.

כעס, רוגז ומילחמות מתחילים לפתע, נפסקים באותה פיתאומיות ונשכחים מייד. האריה, המצטיין לרוב בספורט, דראמה ואמנות בכלל, יקבל את מלוא העזרה והסיוע מהטלה, שיהיה גאה בהצלחותיו של הילד. מילד אריה לא תישלל זכותו לעצמאות, כל זמן שזה לא מפריע לסדר־היום של הטלה.

(המשך בעמוד 34)

השבוע עדיין תרגישו בחוסר־מנוחה וצורך חזק לצאת מהשיגרה בכל דרך שהיא. הלחץ שבו אתם נתונים עלול לגרום להחלטות נמ־הרות ולהתפרצויות של תוקפנות כלפי הסביבה. ה־27 וה־28 יתאימו מאוד לנסיעות וטיולים, או אפילו סתם ביקור אצל ידידים. תאריכים אלה מצ־ביעים על פגישת היכ־רות חדשה, אך זו תת־אים לתיכנון נסיעה משותפת, או פרוייקט חדש. הזמן פחות מתאים לקשר רומנטי.

עלה

21 במרס – 20 באפריל

* * *

מצב־הרוח, ההרגשה הכללית ואפילו ה־בריאות – כל אלה אינם טובים בתקופה זו. אתם חשים די מותשים ועייפים. למעשה, כל מה שהייתם רוצים, זה להתרחק קצת מהכל ו־לנוח. ה־27 או ה־28 יפתיעו אתכם לטובה מבחינה כספית. גם ב־שטח העבודה עשויים אז להציע לכם הצעה מעניינת. אל תמהרו לד־חות דבר. המתינו ובקשו שהות של שבועיים־שלושה עד למתן תשובה סופית. ה־1 וה־2 באפריל יהיו די קשים.

שור

21 באפריל – 20 במאי

* * *

ה־27 וה־28 בחודש יהיו מפתיעים, אולם לא כל ההפתעות יהיו טובות במיוחד. רצוי לא לתכנן דבר ולהתאים את עצמכם למה ש־קורה. ה־29 וה־30 ב־חודש יהיו מוקדשים לבעיות של הורים או קרובים מבוגרים. נסי־עה שאתם מתכננים ל־1 או ל־2 באפריל עדיף לדחות ל־3 ב־חודש או מאוחר יותר. ימים אלה די מסוכנים. גם אם לא קורה דבר, אתם עלולים לשכוח פתאום תעודות או מיסמכים חשובים.

עניינים מיקצועיים מטרידים אתכם מאוד בזמן האחרון. כמה אפשרויות נראות ב־אופק. אנשים מציעים לכם הצעות שונות ו־מפתות, וקשה להחליט מה לבחור. הזמן אינו מתאים לשינויים ב־תחום הקאריירה. כל מה שאתם לוקחים על עצמכם יתגלה מאוחר יותר כמעמסה כבדה מדי. המתינו לפחות שלושה שבועות לפני ש־אתם מחליטים על שינוי. ה־27 וה־28 בחודש יהיו מעייפים. לעומתם ה־29 וה־30 נעימים.

סרטן

21 ביוני – 20 ביולי

* * *

בימים אלה אתם מרגישים בצורך חזק לבצע שינויים לטווח ארוך. אם זה לא מתאפשר, תוכלו לפחות ליהנות מתיכנון ואירגון של נסיעה לחו"ל, ואולי אף לימודים בשטח חשוב. היכול לקדם אתכם מהבחינה ה־מיקצועית. יש נטיה לראות הכל באור יותר מדי אופטימי, ויותר גרוע מכך – מישהו שעליו אתם סומכים, עלול להשפיע עליכם להחליט החלטה נמהרת מדי. נסו למתן את ההתלהבות.

אריה

21 ביולי – 21 באוגוסט

* * *

התקופה העוברת עליכם אינה קלה. מצב הבריאות שלכם אינו טוב, אתם אינכם משגיחים על עצמכם ודואגים יותר לידידים או בני־מישפחה, שגם הם סובלים ממחלות. כל הכוונות הטובות והרצון לעזור מסבכים אתכם. בכל זאת, ב־יחסים עם האנשים הקרובים אליכם ב־יותר, רצוי שתשמרו את הביקורת לעצמכם. כל הערה קטנה יכולה לגרום לריב מנופח ומוגזם, ובעיקר – מדיר־שינה מהעיניים.

בתולה

22 באוגוסט – 22 בספטמבר

בתקופה זו נדמה שכל יום אתם זקוקים לאיזה ניעור רציני. אתם נוטים לחלום או לשפוט את הדברים בצורה לא כל־כך מצי־אותית. הסכנה העיק־רית היא בקשרים חדשים המתחילים ב־ימים אלה. כל קשר או שותפות שמתחילים כעת עלולים לגרום לאכזבה. ה־27 וה־28 בחודש יפתיעו לטובה, אתם עשויים לקבל מיכתב או שיחת־טלפון מחו"ל, אלה ילהיבו וישמחו אתכם. פגישה מיקרית תפתיע.

מאזנים

23 בספטמבר – 22 באוקטובר

* * *

התקופה האחרונה מכבידה מאוד. נדמה שאינכם מוצאים רגע פנוי כדי לנשום ולהיות קצת עם עצמכם. אתם מוקפים בחברת אנשים, ובאים אליכם בדרישות ובקשות, שכרגע אין לכם אפשרות להיענות להן. תצטרכו להוריד מעצמכם חלק מה־אחריות והעומס ש־קיבלתם על עצמכם. מצב־חברי‌אות – אינו טוב כל־כך, ואתם עלו־לים לחלות. ה־27 וה־28 שוב קשים לאותם שסובלים מדי פעם מבעיות של נשימה.

עקרב

24 באוקטובר – 22 בנובמבר

* * *

בימים אלה אתם מרגישים צורך לשנות את מקום־העבודה, להחליף חברה ולהתרחק מכל מה שמוכר וקבוע מדי. קשרים עם בני־הזוג מתחילים לעצבן ולהעיק עליכם. יש רצון לנתק ולסיים את ה־קשר. פגישה מיקרית יכולה לגרום לצעד כזה, מומלץ לא לשנות דבר ברגע זה. ה־27 וה־28 בחודש יהיו יותר נעימים, אולם ב־1 וב־2 באפריל אתם עלולים להסתבך עם החוק. הקפידו בעיקר לא לבצע עבירות־תנועה.

קשת

23 בנובמבר – 20 בדצמבר

בתקופה זו אתם עסוקים מאוד בכל מה שקשור למקום המגורים. יש רצון לשנות, לרכוש חפצים חדשים ולשפר את תנאי ה־מגורים. עדיף להימנע מלהיכנס להוצאות גדו־לות. ברגע זה השיפוט אינו טוב במיוחד, ואתם עלולים לבצע שגיאות, שבטווח הרחוק יסבכו אתכם. האווירה בקרב המישפחה אינה קלה. אתם עלולים להסתכ־סך או להיפגע בגלל בעיות מישפחתיות. אותם העוסקים באמנות ייהנו מהצלחות.

גדי

21 בדצמבר – 19 בינואר

* * *

שבוע מאוד מוזר מצפה לכם – ידידים חדשים עומדים לתפוס מקום חשוב ולהשפיע לטווח רחוק על חייכם. ה־27 וה־28 בחודש יהיו די מב־טיחים מבחינה זו. ה־29 וה־30 יעיקו וילחיצו. עדיף לצאת לטיולים, לחופשה ובעיקר – להתרחק מבני־הזוג ש־עימם עלול להתפתח עימות בלתי־נעים. ה־1 וה־2 באפריל יהיו קשים מאוד – אתם עלולים להיתקל במיכשולים על כל צעד במקום־העבודה.

דלי

20 בינואר – 18 בפברואר

* * *

השבוע עליכם להיות זהירים מאוד בכל הקשור לכספים. אל תחתמו על שום מיסמך חשוב. היזהרו מלבקש הלוואה ואל תכנסו להוצאות כספיות ש־אינן הכרחיות. יש נטיה לסכן את כספכם ו־למצוא את עצמכם בסיבוך שלא קל יהיה לצאת ממנו. במקום שבו אתם עובדים לוחצים עליכם לקבל תפקיד שאינו מושך אתכם במיוחד. חשוב שתעמדו בסירובכם. ה־29 וה־30 בחודש יהיו מאוד נעימים.

דגים

19 בפברואר – 20 במרס

מיכתבים לרותי

הטעם לחיים

כותבת (1013/85): „אני בת 30, גרושה. נאה. אין תלונות בעניין הזה. מחפשת את השילוב המיוחד של רצינות, עומק ואיזון אל מול הספונטאניות וה'טירופים' הקטנים, הנותנים את הטעם לחיים. מסתבר שער כה מצאתי או את זה או את זה, או את שניהם, אבל לא בפרופורציות הנכונות, עם קצוות מאוד גדולים...

„רגישה וכנה, ולכן מצפה לרגישות ואמת מבן־הזוג. אוהבת מוסיקה על כל סוגיה וגווניה, אבל בעיקר קלאסית. אוהבת לטייל, ובכלל את הטבע, בגלל שלמותו, תיפקודו הנכון ויופיו. קורא: הרבה ומגוון. כותבת בעיקר לעצמי ולמגירה. מציירת כאשר הזמן ומצב־הרוח המתאים פוגשים זה את זה.

„אשמח לשמוע ממך ועליך, אם אתה לא מרובע, בעל ראש פתוח הופעה נאה, לא נמוך — כי אני 1.68 מטר, ולא מוותרת על נעלי־עקב, מדי פעם. כן, נזכרתי, הגיל. משהו בסביבות 30 עד 40."

★ ★ ★

אני מכירה בחורים שהחליטו לא להתחתן עד גיל 30. מכירה גם נערות שהחליטו לא להיות בגיל 30 עד שיתחתנו.

★ ★ ★

מיברק

הוא תימצת את עצמו ואת רצונותיו ב־13 מילים (ספרתי!). אני מבינה שכותבים בסיגנון מיברקי כשכל מילה עולה כסף, אבל למה לעשות את זה אצלי?! נו, נגמור כבר עם המיטרד הזה: אקדמאי, מעניין, רגיש ופתוח, 28/174, נאה וחטובה, בעלת חוש־הומור ופתיחות לקשר רציני. ת"ד 48029, תל־אביב 61480.

★ ★ ★

אשת העולם

„אני בת 26, ילידת ספרד, ומזה שלוש שנים מתגוררת באי מטריף במחיצת הספרדים, הם עם של אנשים נחמדים, אוהבי חיים ובילויים. אני עובדת כמדריכת־תיירים, ובשעותיי הפנויות מלמדת ולומדת אירובי. יכולה להגדיר את עצמי כ'אשת העולם', בגלל נסיעות רבות בעולם וניסיון־החיים שלי." אם היא מוצאת חן בעיניך, ואתה חושב שיש סיכויים שתמצא חן בעיניה, ובנוסף לזה אתה גם מתכנן נסיעה לכיוון ההוא, אתה יודע מה לעשות.

★ ★ ★

קוראים לה רקפת

„אני גרושה בת 36, אם לשלושה בנים, שהקטן ביניהם בן 6." כותבת מישהי, המכנה את עצמה רקפת, „מחפשת גבר שהמצב הזה יהיה בשבילו יתרון ולא חסרון. אני אקדמאית, עובדת בחברה פינאנסית סולידית ואין לי בעיה כלכלית. ההופעה שלי יכולה בהחלט להיות מוגדרת כנאה, וגובהי לגמרי שווה לכל נפש — 166 ס"מ." תמצא אותה בת"ד 48021, תל־אביב.

נשיקות עם טופול

נא להכיר — ליאורה גרוסמן, 29, בלונדית, דקת־גו, 1.70 מטר גובה. עדיין לא מוכרת, אבל היא עשויה להיות — כאשר יוקרן הסרט עירית ואירית, של אסי דיין ונפתלי אלטר, שבו היא מככבת. היא מופיעה שם בתפקיד עורכת־דין, בחליפת־פסים ועניבה גברית, וזה בהחלט מתאים לה, כי היא יפה־חכמה כזאת.

ליאורה, ילידת פרדס־חנה, מורה לריקוד ובעלת סטודיו משלה, כוגרת החוג לתיאטרון באוניברסיטה. לפני הסרט הזה היה לה תפקידון בסרט רומן בהמשכים של עודד קוטלה. אבל איזה תפקידון! ליאורה היתה סטודנטית הלוקחת טרמפ במכוניתו של חיים טופול. בסרט הזה הוא עורך־דין. הוא מוצא־חן בעיניה, והיא נותנת לו להבין את זה. „למה את נוסעת בטרמפים?" הוא שואל אותה, והיא אומרת שזה הכיף שלה, ושהיא לא נכנסת לכל מכונית, רק כשהנהג נחמד. אחר־כך הם מתנשקים.

היא אומרת שזה היה „פשוט שיגעון," ושטופול נהדר גם בתור פארטנר למישחק וגם בתור בנאדם. היה לה קשה לחשוף את החזה, כי היא בחורה צנועה מטיבעה, והוא הקל עליה עד כמה שאפשר. „הוא היה האחרון שהסתכל עליי," היא מספרת, „כל־כך הוא רצה לעזור לי. רק כשהיה מוכרח, הסתכל, והחמיא לי. נתן לי הרגשה טובה."

ליאורה גרוסמן
למה את נוסעת בטרמפים?

שירה עם ירדנה

הוא לא רק נראה טוב, גם נשמע טוב. אני יודעת. הוא חיבר אותי לווקמן קטן והשמיע לי שיר מוקלט שלו. קול טנור נעים. מרגש. הזכיר לי את אושיק לוי, המכבכב כבר הרבה שנים בצמרת מיצעד־הזמרים הפרטי שלי.

אהרון פררה, 23, זמר בן זמר. אביו, אברהם פררה, נפטר לפני חצי שנה, בגיל 50, מהתקף־לב פתאומי. פררה־ג'וניור הוא גבוה (1.82 מטר), וגם כשחילקו קסם אישי, לא שכחו אותו.

הוא ירושלמי השרוף על העיר שלו. אוהב את מזג־האוויר, את הרגשת השייכות. אבל הוא רציני במיקצועו, ויהיה חייב לעזוב אותה בקרוב לטובת תל־אביב. „כשאני לא בירושלים, אני מתגעגע אליה כמו אל חברה טובה," הוא אומר.

הוא אוהב כדורסל וחולה־מכוניות. עבד שנה שלמה כזמר במועדונים ובמיסעדות רק כדי לקנות דייהטסו קטנה. מהטלוויזיה הוא לא מתלהב, ולא מבזבז את זמנו על צפיה. מכסימום רואה סידרת אנגלית טובה. השבוע אפשר יהיה לראות אותו על המירקע, כאחד מזמרי־הליווי של ירדנה ארזי בקדם־אירוויזיון. אם ירדנה תזכה במקום הראשון, יסע פררה בפעם הראשונה בחייו לחו"ל.

אהרן פררה
אולי יסע פעם ראשונה לחו"ל

שנקרא טנריף. זה אי חלומי, הנמצא בקבוצת האיים הקאנאריים השייכים לספרד," כותבת (1014/85), ונותנת באותה הזדמנות שיעור קצר בגיאוגרפיה. „מרגישה כמו דג במים *דני סנדרסון מספר: „איזה יום נהדר היה לי. בחורה נאה עצרה אותי על הבוקר. התעניינה בי, שאלה שאלות. ביקשה את הרישיונות..."*

אדם חי

הצעירים יכולים לדלג על המכתב הזה: „אני גרושה בת 55, נראית צעירה יותר, אבל הגיל בכל זאת עושה את שלו," כותבת (1015/85), „גבוהה ורזה, עיניים כחולות, שיער בלונדי, אומרים שאני יפה. ילידת רומניה, ואני גאה בזה. לא חיה בפנטזיות, חיה עם שתי הרגליים על האדמה.

„מעוניינת להכיר אדם בעל הופעה נאה, לב חם, אוהב מישפחה. גבר שאפשר ללמוד ממנו, כי אני אוהבת ללמוד מאנשים, אבל לא אחד משכיל, שיהיה עסוק רק בענייניו וישכח ממני. שיהיה אדם חי, לא מת. ממת אני ברחתי. הגיל לא משנה — יש צעיר זקן ויש זקן צעיר."

★ ★ ★

לא ילדת רחוב

היא סטודנטית למישפטים. עיניים ירוקות, 1.70 מטר גובה, נאה, מטופחת, מלאה, אבל נראית טוב באופן כללי. אוהבת תיאטרון, באלט, מוסיקה — ג'ז, קלאסית, קלה. אוהבת לצאת למועדונים ומיסעדות. בקיצור — ליהנות מהחיים הקצרים, כדבריה.

אחרי שהיא סיפרה בקיצור על עצמה, היא עוברת אליך. „רוצה להכיר גבר בשל, בסביבות 30 עד 40," כותבת (1016/85), „אחד שאוהב ויודע לחיות, כן, אינטלקטואל שראה עולם, כמוני, לא אחד שיושב תמיד סגור בבית. שיהיה לי גם חבר וידיד. אני לא בדיוק ילדת־רחוב מבחינה כלכלית, והייתי שמחה אם גם הוא לא יהיה תפרן. ודבר אחרון — שיהיה גבוה ושייראה בסדר."

הורוסקופ

(המשך מעמוד 33)

הורים טלה עם ילד בתולה

אומנם שונים מאוד, אך קשר זה מוכיח את עצמו כחיובי ובונה. ילד בתולה נחשב לילד נוח. ממושמע ומסודר. הוא אינו בא בדרישות ואינו מתמרד. לרוב, כבר מגיל צעיר ינסה להקשיב ולהבין את ההורה הטלה. יווצרו ביניהם יחסים של הבנה וסלחנות הדדית.

הורים טלה עם ילד מאזניים

לעיתים קרובות להורים טלה יהיו ילדים מאזניים. הציר המשותף יוצר את הניגוד והשיתוף. טלה ידוע כלוחם, המסתכסך במהירות עם סביבתו. חם־מזג וחסר־מרגוע. המאזניים רודף שלום ושואף לשקט, שלווה וחיי־נועם. הניגוד כאן בולט – אולם דווקא קשר כזה עשוי להיות מוצלח.

ילד מאזניים, שלא ייצא להילחם בחבר או חברים שהתקיפו אותו, יהווה מקור שימחה להורה טלה. הוא שש אלי קרב, ילחם את מילחמותיו של הילד וילמד את הסביבה לקח ראוי לשמו.

הורה טלה עם ילד עקרב

חשדנות הדדית ועמידה על המשמר תאפיין את היחסים ביניהם. הם ירגישו שהם דומים ושונים מאוד. שניהם חזקים, חסרי־פשרות ומוכנים להגיע לקיצוניות ולהילחם עד הסוף, אם יתעורר צורך כזה. ובכל זאת, הילד העקרבי ישיג בדרכו־הוא את כל מאוויו, ויידע איך לתמרן את הטלה מבלי שהטלה יהיה מודע למה שקורה.

הורים טלה עם ילד קשת

אחד הקשרים המוצלחים ביותר. קשת וטלה פשוט מתאימים. ילד קשת ייהנה מכל מה שיש להורה הטלה להציע. בריחה מהשיגרה, חופש, טיולים, מסעות, ספורט וחיפוש אחר עניין חדש. כל אחד מהדברים האלה יענה על הצרכים והרצונות של הקשת.

הורים טלה עם ילד נדי

לילד כזה תהיה בעיה. זה לא קל לגדול אצל משיהו כל־כך שונה. הטלה אומנם יהיה מרוצה מהשגיו, שאיפותיו והצלחותיו של הגדי הצעיר. אולם הלה לא ירווה נחת מאופיו הנמהר, הפזיז, חסר־היציבות והקביעות של הטלה.

הורים טלה עם ילד דלי

קשר כזה בדרך־כלל חיובי, אינם דומים באישיותם, ובכל זאת ימצאו שיטחי התעניינות משותפים. החיפוש של הילד דלי אחר המצאות חדשות, ילדותו הסוערת והמעניינת, תגליותיו ופנייתו לנושאים שלא מן העולם הזה – כל אלה ימשכו את הטלה ויקרבו אתם האחד לשני.

הדלי דורש עצמאות, הוא מרדן ואינו מוכן לקבל עליו מרות. לרוב הטלה יבין גישה זו – אך אם הסרבנות, החוצפה, הדווקאיות יופנו כלפי אותו הורה, זה יגרום לחיכוך זמני. תוך זמן קצר יידע הילד הדלי להתמודד עם כל בעיה שנוצרת.

הורים טלה עם ילד דגים

לעתים רחוקות אפשר יהיה לומר על קשר זה שהוא חיובי. יתכן שהטלה יסתדר לא רע ביחסיו עם ילד דגים. אך הילד עצמו יצא די פגוע. רגישותו, הצורך בפינוק, אהבת הנוחיות – כל אלה זרים לו, לטלה. הדגים ינסה להשביע את רצון ההורה, אבל כשהוא יפתח באחת מהתקפות הנידנוד, זה יעצבן את הטלה ויביא להתפרצות, שתפחיד מאוד את הדגים. הוא עלול להיות אומלל מבלי להראות זאת.

מהר גבוה ורחוק

פרשיות ונקודות

51 נקודות בגליל ונקודה אחת בראשון

גילוי זיוף גיורו של כדורסלן ביתר תל־אביב, ג'ון אירווינג, והעובדה שרבים מן הכדורסלנים המתאוררחים מצויים בשלבי חקירה על־ידי מישרד־הפנים, ומעורבותו של אולסי פרי בהחזקת סמים קשים (ראה גם עמודים 38־39) — כל אלה הסעירו את הרחוב הספורטיבי ואת ענף הכדורסל בפרט.

נראה ששתי הפרשיות יהדהדו עוד חודשים רבים, ורק מישחקי הפלייאוף, שנכנסו השבוע להילוך גבוה, עלולים להסיט את תשומת־הלב מפרשיות אלה במידה מסויימת ולזמן קצר.

כדורסלן ג'מצי
רמת־גן בגליל

51 הנקודות של דורון ג'מצי ממכבי רמת־גן במישחק נגד הפועל הגליל העליון בגליל והסנוקרת שהעניק שחום־העור של הפועל חולון, דייזי בורמור, לחברו לקבוצה, מוטי דניאל, במהלך המישחק נגד מכבי חיפה, הוסיפו נופך למישחקים המרתקים.

תיקו והפתעה. הכדורגל חזר למסלול הליגה, כאשר שתי המובילות סיימו בתיקו. מכבי חיפה, בחוץ, נגד הכוח (2:2) וביתר ירושלים בימקא.

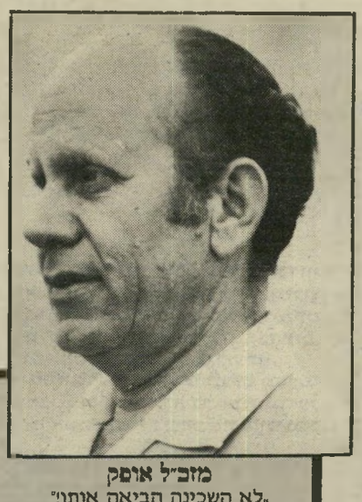

מזכ"ל אופק
"לא השכינה הביאה אותו!"

בחירתו של דויד הרניק, ברוב קולות (758 נגד 256), לתפקיד יו"ר איגוד־הטניס, הסעירה את המימסד הספורטיבי ואת הפועל, שהרניק היה נציגו באיגוד הטניס בשלוש הקדנציות הקודמות.

הרניק, שמרד במוסכמות, והעמיד עצמו לבחירה כנציג בלתי־תלוי, אחרי שהפועל בחר בנציג אחר כמועמד לכהונת היו"ר, זכה לבירכות "יישר כוח" מהרבה צדדים. אלה טענו: נפל דבר. כאשר האינטרס הספורטיבי גבר על האינטרס המיפלגתי־כיתתי והביס את המנגנון הביורוקרטי.

יצחק אופק, מזכ"ל הפועל, אינו מסכים לכך שנפל דבר בספורט. אומר אופק:

הפועל היה מאז ומתמיד במיעוט באיגוד־הטניס וגם כיום. מה שקרה הוא, שחבר שלנו, שהיה צריך להוביל את המחנה, עשה פעולת כלנתריזם. השכינה לא הביאה אותו אל הטניס. גם לא הכישורים שלו. הפועל הביא אותו לטניס.

אתה עסקן־ספורט הרבה שנים. וטוען שאתה רואה את טובת הספורט לנגד עיניך. מדוע אתה מתנגד למינוי שהוא לטובת הספורט ולטובת הטניס?

בהפועל יש חוק של רוטציה. כל הציבור טוען שצריך דם חדש, ודם חדש מביאים על־ידי רוטציה. או שיש חוק או שאין. אי־אפשר לחוקק חוקים לכל ענף בנפרד.

שליחים של הפועל יכולים להיות בתפקיד יצוגי לא יותר משש שנים ברציפות. אם הם באמת טובים, אז כעבור שנתיים יכולים להיבחר שוב.

דדי הרניק הצליח בתפקידו. אני לא מתכחש לכך. אמרתי לו: „תפנה את מקומך, תיתן למישהו אחר הזדמנות; אחר־כך תוכל להיבחר מחדש!"

אינני יודע מדוע סירב. או שלא האמין, או שחשש שהמועמד החדש יהיה מוכשר ממנו.

העניין פגע בך אישית?

זה לא עניין אישי. המרות היא של הפועל, לא שלי. הרניק הוא היחיד שניצל את העובדה שאנו במיעוט ועשה דין לעצמו.

אתה לא מרגיש שאתה שוחה נגד הזרם?

אני חושב שחלק גדול מהציבור אינו יודע במה המדובר. אמצעי־התיקשורת לא אוהבים את המימסד ומנסים לתקוף בכל הזדמנות.

לעניין אחר. השבוע הועלתה בעיית הגיורים והנישואים המיקוטיביים של כדורסלנים. אתה מרגיש אשם במה שמתחולל בשנים האחרונות בכדורסל?

אני הבאתי את ההחלטה על שיתוף זרים בליגה, אבל אני חושב שהיתה טעות להוסיף שחקן שקראו לו „מתאזרח". זה נתן פתח לכל הרמאויות.

מדוע, אם כן, אתה מתנגד להחליף מתאזרח בשחקן זר נוסף. כך שיוכלו לשחק שני זרים. כמו בכל הליגות הטובות באירופה?

קיימת כבר החלטה בהפועל שבשנה הבאה יוכל לשחק רק זר אחד. מדוע רק אחד? מפני שלקבוצות אין כסף לשלם לשניים.

ואם אנשי הכדורסל בהפועל יחליטו לשנות את ההחלטה, בעיקבות הגילויים שאולי ישאירו כמה קבוצות ללא מיטב השחקנים שלהן, גם אז תסכים?

אם יחליטו על שינוי ההחלטה, אקבל אותה.

כדורסל

33000 נקודות!

אחרי 16 עונות — הוא עשה את זה

הענק השחור הוא הסקורר הפורה ביותר בהיסטוריה של איגוד הכדורסל האמריקאי, המוכר יותר בראשי תיבות אנ־בי־איי („נאשיונאל בסקטבול אסוסיאיישן"). השבוע, חודש לפני יום־הולדתו ה־38, הוא קבע את שיא השיאים.

בעת מישחק מקומי בלוס־אנג'לס, קלע כרים עבד אל־ג'באר כדור לסל והמוני הצופים, שחיכו לרגע זה מהתחלת המישחק, קמו על רגליהם והפסיקו את המישחק בתרועותיהם. היתה זאת הנקודה ה־33 אלף שאותה קלע אל־ג'באר מאז היה לשחקן כדורסל, בשנת 1969.

ספורט השבוע

אמיגה: מעקל ומבקיע

לפני המישחק הוא מריק את הקופה, במהלך המישחק הוא מכנים שערים

מדי שבועיים, במישחקיה הביתיים של מכבי יפו, מגיע עורך־הדין בן־ציון באעייר, שעות ספורות לפני המישחק, מפקיד בידי הקופאי הראשי של מכבי את כרטיסי־המישחק, שקיבל יום קודם לכן מההתאחדות לכדורגל, מחתים אותו על התחייבות שבתום מכירת הכרטיסים יעביר לו הקופאי את הכסף ואת הכרטיסים הנותרים.

עורך־הדין באעייר איננו חבר הנהלת מכבי יפו. הוא דווקא יו"ר ועדת־הביקורת של קבוצת בני־יהודה. הקשר של באעייר למכבי יפו הוא חלוץ הקבוצה, דויד אמיגה. כבא כוחו של אמיגה מעקל באעייר בכל מישחקי־הבית של מכבי את ההכנסות ומעביר אותן לחשבון פת"ם של אמיגה, וזה בזכות צו־עיקול שניתן לו על־ידי בית־המישפט, בגין חוב של יותר מ־25 אלף דולר שחבה מכבי לאמיגה.

אך בעוד פרקליטו של אמיגה סותם את הברזים הכספיים של מכבי, מזרים אמיגה עצמו מנות־חמצן לקבוצה בצורה אחרת — שערים.

לפני 10 ימים הוא הבקיע, במיסגרת הגביע, נגד בני־יהודה (1:2). ביום השישי האחרון, במישחק המפתיע של המחזור האחרון, עשה זאת במיגרש מכבי נתניה והעניק למכבי יפו נצחון ראשון (0:2) לאחר שלושה חודשים ואמונה מחודשת להינצלות מירידה לליגה הארצית.

בומרנג של הצטיינות

אל כישוריו של אמיגה כמבקיע מחונן התוודעו במכבי יפו עוד בהיותו בן 15 וחצי, כאשר הועלה על־ידי היו"ר איינשטיין קאליש והמאמן דאז, שמואל לוי, לסגל הבוגר של הקבוצה. עד מהרה הפך אמיגה לשחקן מוכר וירוע בליגה הלאומית. אך הצטייניותו פגעה כבומרנג בקבוצת נעוריו. אמיגה החל דורש את המגיע לו מבחינה כספית, וכשמכבי יפו לא הצליחה לשלם לו את התחייבויותיה כלפיו, היא העבירה אותו למכבי תל־אביב.

אחרי עונה אחת בלבד, שבה לא התאקלם אמיגה בקבוצה התל־אביבית, חזר בשנה שעברה, ליפו, תוך שהוא חותם על חוזה דו־שנתי, שהבטיח לו דירה בשווי של 45 אלף דולר.

כאשר החלה, בתחילת העונה שעברה, תסיסה בקרב שחקני מכבי, בגלל סחבת בתשלומים, תמך אמיגה בחבריו, אך כשאלה החליטו לשבות, הוא שוכנע על־ידי ההנהלה להמשיך באימונים. ההנהלה טענה, שאם ישבות, יפר בכך את חוזהו. למרות שכונה על־ידי כמה מחבריו בוגד, הפר אמיגה, בלב כבד, את השביתה.

היום אמיגה לא מצטער על כך. אחרי שמכבי החלה מפגרת בתשלומיה, הוא פנה לעורך־דין. מכבי ניפנפה לו בחוזה החתום, והוא ניפנף בו בחזרה. וכך החל תובע, וגובה, את שלו, באמצעות החוק, כך כבר הצליח לגבות 10 אלפים דולר, והשבוע מקווה פרקליטו לעקל עוד 5000 דולר, מההכנסות הצפויות מהמישחק נגד בית"ר ירושלים.

שיחה של עידוד

בעוד העניין המישפטי מתגלגל, נפגש דויד אמיגה מההיבט הספורטיבי: „לפני שהגיע המאמן מוטל'ה שפיגלר, במחזור העשירי, ניסו לייאש אותי בכל מיני דרכים. רצו שאוותר על הכסף, לא נתנו לי לשחק, למרות שהתאמנתי כל השבוע.

„אך כשמצב הקבוצה היה קריטי, העלה אותי המאמן, צ'צ'קו לוי, במישחק נגד הפועל פתח־תיקווה, והרבה בזכותי זכתה מכבי בנצחון־ליגה ראשון, ואף הבקעתי שער. שבוע לאחר מכן, שיחקתי בכל המישחק נגד מכבי יבנה (שבו הפסידה יפו 4:0) וזהו. שוב לא נתנו לי לשחק.

„כשבא מוטל'ה, השתנו הדברים. הסברתי לו, בשיחה אישית, מה היתה מגמת הקבוצה. הוא העביר אותי קשה. שקלתי 80 קילו. מאז שהוא בא, הורדתי 10 קילו. אבל הבקעתי עוד חמישה שערים בליגה ושניים בגביע ובגביע הטוטו."

ועכשיו, חבריו של אמיגה מעודדים אותו. „אם אנחנו לא מקבלים כסף, לפחות אתה מקבל!" במכבי יפו יודעים ששער של אמיגה בכל מישחק, אולי יהווה קרש להינצלות.

גם אמיגה מאמין בכך: „ההגנה שלנו יציבה יותר, מקבלת פחות גולים, ואם אנו, החלוצים, נבקיע שער או שניים בכל מישחק, נוכל להשיג מספיק נצחונות שישאירו אותנו בליגה."

וכדי שאמיגה עצמו יישאר במצב טוב, הוא מנהל בכל יום חמישי שיחה עם פרקליטו, באעייר. הם מגדירים זאת כשיחת־עידוד. „אני הפסיכולוג שלו," טוען באעייר. למרות שאמיגה גרם לו לצרות, כאשר הבקיע את השער נגד בני־יהודה, הקבוצה שאותה באעייר אוהד ובה הוא פעיל.

שמו של אמיגה בן ה־24 וחצי היה בכותרות בפרשה נוספת, שאינה קשורה לכדורגל. אשתו, יעל, הגישה נגדו, בשעתו, תביעת־מזונות. היום הפרשה הזו שייכת לעבר ודויד ויעל בת ה־20 רק ממתינים לקבלת הכסף ממכבי, כדי לקנות לעצמם דירה. בינתיים הם גרים כל אחד לחוד, אצל הוריהם. **יאיר עמיקם** ■

כדורגלן אמיגה (משמאל) בפעולה
ההכנסות לפת"ם, החמצן לקבוצה

נגד הפועל פתח־תיקווה (1:1). מכבי פתח־תיקווה נצמדה לירושלים, אחרי נצחון יוקרתי על מכבי תל־אביב, 1:0.

משער של דורון רבינזון.

אך הפתעת השבוע היה נצחונה של מכבי יפו בנתניה (0:2), שהוא הנצחון המיי־ודע־כמה של מוטל'ה שפיגלר במיגרש שבו גדל.

בכדוריד, לעומת זאת, שמטה המובילה, מכבי ראשון־לציון, נקודת ליגה ראשונה נגד יריבתה המקומית, הפועל, וברחובות השכנה התחילו לדבר בשורות הפועל על האפשרות שהתואר יישאר אולי באמתחתם. בכל זאת.

אלי פסטמן:

„גם אנחנו וגם סי־בי־אס — צבועים!"

עשרות ישראלים עובדים כאנשי צוותי־טלוויזיה של תחנות זרות, המצלמות בארץ. יש להם אפילו איגוד מיקצועי. נזכרתי בהם אחרי שנודע על מותם הטראגי של שני אנשי צוות הסי־בי־אס בדרום־לבנון, שנהרגו על־ידי כוח של צה"ל, שפשט על כפר שיעי. פניתי לאחד הישראלים שבחבורה, אלי פסטמן (31), כיום צלם ברשת ויזיוז האנגלית. ולא במיקרה. פסטמן מצלם עבור האנגלים משנת 1981. לפני כן היה מקליט בסי־בי־אס. ויתרה מזאת – הוא צילם בעבר באיראן ובאפגאניסתאן. וכמובן, בגדה המערבית ובלבנון. הוא אפילו נפצע: באפריל 1982 הוא נורה בעת סיקור הפגנה פלסטינית ליד הר־הבית בירו־שלים. הכדור הבלתי־מזוהה שפגע בזרועו, כמעט שחדר לליבו.

שאלתי אותו מה מריץ אותו ואת חבריו לשדה הקרב – הסקופ? הממון? דחף פנימי?

אצל אחד זה עניין של עבודה, אצל אחר זה עניין של מעורבות, אצל שלישי זה עניין של אופי. יש מי ששואפים להישגים ורוצים להוכיח את עצמם. אז הם יסתכנו יותר. ויש מי שיסתכן פחות.

אני לא מאמין שמישהו יוצא לשטח בשביל עוד מאה דולר. לגביי, אני רוצה שיחמיאו לי על התמונות שהבאתי משדה־הקרב.

● **האם הצלם והמקליט חייבים להימצא בתוך שטח האש עצמו?**

לא. כי יש אמצעים טכניים לעמוד במרחק של כמה מאות מטרים מהאירוע ולצלם אותו בצורה מדוייקת לא פחות מאשר אם אתה נמצא במקום עצמו.

● **האם אנשי „סי־בי־אס" לא ידעו זאת?**

אין לי מושג מה בדיוק קרה שם. אבל היה להם מזל מחורבן. חוץ מזה, יש כאן צביעות כפולה. סי־בי־אס עושים מזה עניין, כאילו שהם לא יודעים שזה יכול לקרות במיקרה ולא במיקרה. וגם אנחנו צבועים, כי אנו חיים בספירה אחרת, וחושבים שצה"ל מחלק סוכריות בכפרים השיעיים.

● **מתי היית באחרונה בדרום־לבנון?**

בשבוע שעבר. הייתי בגיזרה המערבית, בצור, בקסמייה, ובכביש־החוף.

● **אתה לא חושש לחייך?**

הייתי לא אחת בסיטואציות מסוכנות, אבל יש לנו פריווילגיה לצלם אחרי הכוח המסתער או בצידו, ואפשר להשיג תוצאות צילומיות זהות. אתה שואל מה אני מרגישׁ? אני ניצלתי עשר פעמים והם חטפו את זה. זה יכול לקרות...

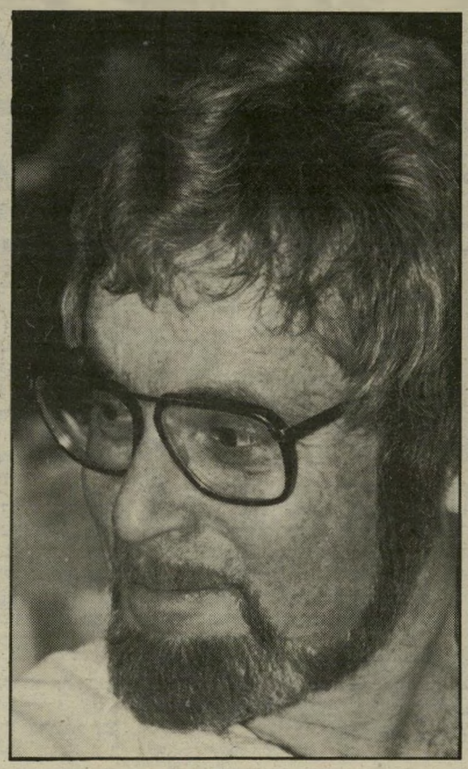

מיכה רייסר:

„אשלוף את פינקס החבר של שייקה לוי!"

עולם הבידור סוער. ביום השישי פורסמה במקומון התל־אביבי העיר ידיעה, שכללה את שמותיהם של כמה אמנים, ביניהם שייקה לוי מהגשש החיוור, צביקה פיק, ראש תא האמנים, הדוגמניות והספורטאים של הליכוד, טען שהם ניצבים מאחוריו. ביום הראשון בעיתון חדשות, הכחישו כולם בזעם את מה שנכתב עליהם, ואילו פיק עצמו הסתבך בלשונו בידיעות אחרונות.

פניתי לח"כ מיכה רייסר, שמינה את פיק לתפקידו, וביקשתי לדעת מי דובר אמת: פיק או האמנים המכחי־שים. רייסר הצהיר חד־משמעית:

כל שם שהופיע, הודהה איתנו בצורה זו או אחרת.

● **איך אתה יודע?**

מידיעה אישית.

● **אם כן, מדוע הם הכחישו?**

על כך מקונן הנביא. העובדה שהם מצאו לנכון להכחיש, חייבת להדליק אור אדום, שבאמת חופש־הביטוי בארץ נמצא בסכנה. זה שאומנים יחשבו שלא בריא להזדהות עם מיפלגה מסויימת. אבל כן להזדהות עם אחרת — מתאים למישטר טוטליטארי.

● **אתה חושב שרבים תומכים בכם, אבל רק בסתר?**

יש עוד כהנה וכהנה תומכי־ליכוד מבין המתעסקים בשו־ביזנס. הם גם הצביעו לימין ולא לשמאל.

● **אז על מה המחאה?**

תרשום, תרשום: איך זה שאיש לא הזדעזע מכך שצביקה פיק סיפר שהוא הוחרם על־ידי הקיבוצים? מי שחושש, בוודאי יודעים שיותר טוב להזדהות עם המערך!

● **מי שהסתיע אותי זה שייקה לוי.**

רצוי שהוא ימעט בהכחשות כי יש לו פינקס־חבר בחרות. ואני אשלוף אותו ואספר גם מי המליץ עליו. אבל אני מבין שאדם יכול לשנות את דעתו, ביחוד אם הוא מקבל צ'ק נכבד מהמערך!

● **מיכה, מה קרה אם כן עתה? פיק טעה?**

ייתכן שנעשתה שגיאה. בעבר נמנעתי מלפרסם שמות, ולא בכדי. ידעתי מה שאני עושה.

● **ומה לגבי המשך העסקתו של פיק?**

פיק נשאר בתפקיד. הוא עושה כמיטב יכולתו, ואחר מתפקידיו הוא לפרוץ את המעגל הזה, שאמן המזדהה עם תנועת החרות יתבייש לומר זאת.

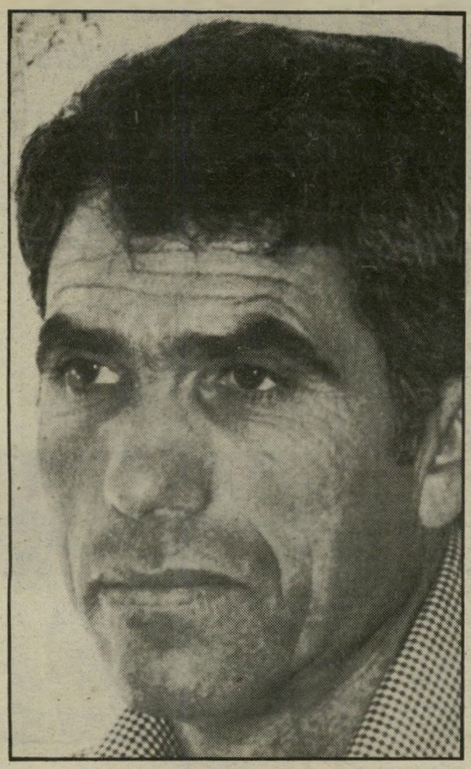

נורי אל־עוקבי:

„גלילי אינו גיבור. הוא פושע שפל!"

מפקד הסיירת הירוקה, אלון גלילי, ירה בשבת בבדווי שבו הוא חשד כי הוא מתכוון לפרוץ למכולת של קיבוץ שדה־בוקר שבנגב. הבדווי הנוסס העלה שוב לסדר היום הציבורי את מעשיהם של גלילי וחבריו נגד הבדווים. מעשים שברובם הגדול אינם מגיעים כלל לידיעתנו.

פניתי לאיש שאינו מניח לדעת־הקהל להתעלם ממעשי הסיירת – נורי אל־עוקבי, מזכיר האגודה לסיוע והגנה על זכויות הבדווים. שאלתי אותו אם הוא מכיר את גלילי ומה הוא יכול לומר עליו.

אני מכיר אותו, אבל אינני מדבר איתו. אני רואה אותו מקרוב בפעולות שהוא והסיירת עושים ברחוב הבדווי.

● **מדוע הם נטפלים אליכם?**

הסיירת לא מסתירה את שינאתה לבדווים. הם לא רוצים לראות אותנו בארץ הזו, ואין שום הבדל בינם ובין אנשי־כהנא. שר־החקלאות אמר היום על גלילי, שהוא גיבור לאומי. לדעתנו, הוא וחבריו הם אנשים שפלים, טרוריסטים. אין לי ספק, שאם תיערך חקירה מקיפה על פעולותיהם נגד הבדווים בשנים האחרונות, ימצאו שהם פושעים נגד האנושות.

● **על מה אתה מבסס את דבריך?**

הסיירת פועלת נגדנו יום־יום. הם שודדים את העדרים שלנו ומוכרים אותם בשוק בבאר־שבע. הם שודדים זקנים, בני שבטים שלנו. הם יורים בבעלי־החיים שלנו. הם עושים מה שהם רוצים, בטענה שהם שומרים על אדמות הלאום.

יש לנו חשד כבד שמישהו מהם הניח מוקשים בלב ישוב בדווי בנגב. אנו חסרי־אונים מול ההתעללות שלהם.

● **אתה מכיר את הבחור שנפצע בשדה־בוקר?**

אני מכיר את החמולה שלו. לא ביקרתי אותו בבית־חולים, כי מצבו מאוד קשה. אנחנו מחכים שיפקח את עיניו ויספר בדיוק מה קרה שם. כבר עכשיו יש כמה תמיהות. למשל: לא מצאו אצלו כלי־פריצה. נראה שגלילי חיכה לו וירה בו כדי להרוג.

הם אומרים... מה הן אומרות... מה הם אומרים... מה הן אומרות... מה הם

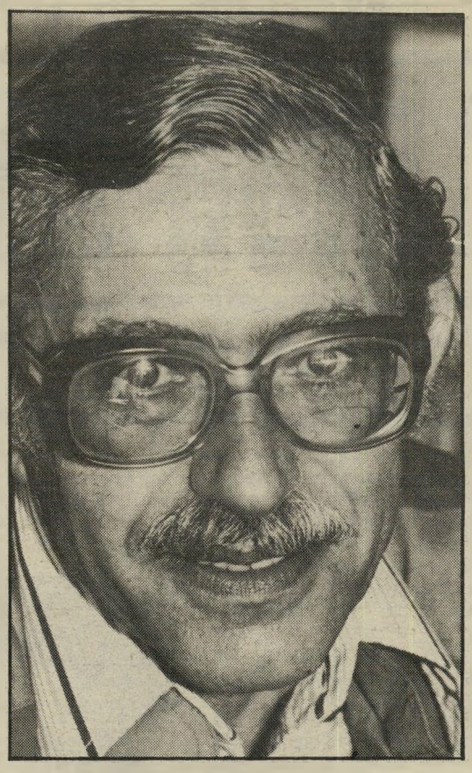

נתן דורסט:

„אפשר להוסיף שנות חיים להרבה ילדים!"

אחת המחלות הקטלניות ביותר היא התיסמונת של סיסטיק־פיברוזיס. זוהי מחלה הפוגעת בתיפקוד בלוטות־הריר, וכתוצאה מכך נסתמות דרכי־הנשימה ונפגעים גם איברים אחרים בגוף. לפני ימים אחדים התקיים נשף־ההתרמה השנתי של אגודת סי־אף, וכאן מצאתי הזדמנות לשאול את יו"ר האגודה הד"ר נתן דורסט, האם חלו שינויים לטובה בחקר המחלה ובמילחמה בה.

עד לפני כמה שנים הגיל המכסימאלי שאליו היה מגיע חולה בסיסטיק־פיברוזיס היה 14–15. היום, 60% מהחולים מגיעים לגיל 20, ואחדים מהם אף יותר מזה. אלא שלעולם אין לדעת לאיזה קבוצה שייך כל חולה וחולה. החולה הכי מבוגר שלנו הוא בן 32.

● **כמה חולים יש כיום בארץ?**

יש 150 שאנחנו יודעים עליהם. לפי הסטטיסטיקה נולדים בארץ כל שנה 35 ילדים הלוקים במחלה, אלא שרק עשרה מהם מגיעים אלינו.

● **מדוע מגיעים אליכם רק עשרה?**

היות שהמודעות למחלה היא נמוכה מאוד, גם בקרב הקהל וגם בקרב הרופאים. יש הרבה מקרים שפשוט לא מאובחנים כמיקרי סי־אף. זה, כמובן, מעציב מאוד, כי כמה שיותר מוקדם המחלה מתגלה, כך הטיפול הוא יעיל יותר וניתן להאריך את חייו של הילד.

● **האם הבדיקות לאיבחון הסי־אף הן מסובכות?**

זו בדיקת־יזיעה קלה שבקלות. אילו הרופאים היו עושים אותה בכל מקרה של שיעול ובעיות־נשימה, היו נוספות שנות־חיים להרבה מאוד ילדים.

● **איפה בארץ מטפלים במחלה?**

בהדסה ירושלים, ברמב"ם בחיפה ובמחלקה מיוחדת בבית־החולים שיבא.

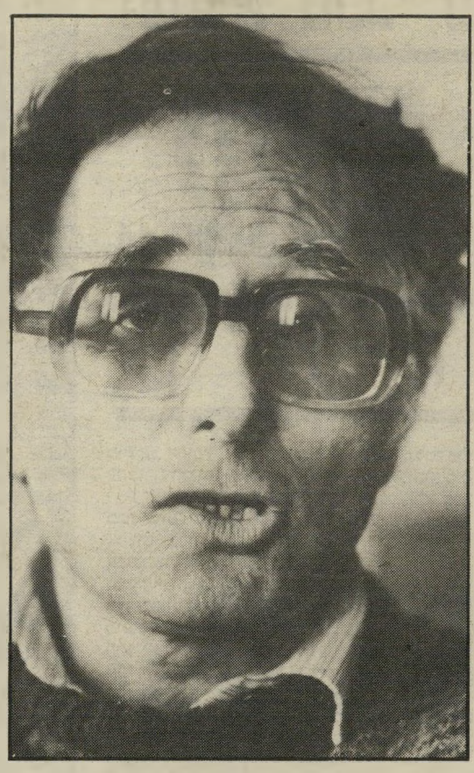

גרשון קניספל:

„יו"ר אגודת־הציירים קיבלה פיק־בירכיים!"

ההשתוללות של כהן־אבידוב בתערוכה בחיפה, העלתה גיחוך קל על פני אנשים רבים. לגבי הקהל הרחב, העניין נגמר. לא כך באגודת הציירים והפסלים בחיפה, שם רוגשות הרוחות. פניתי אל מזכיר האגודה, הפסל גרשון קניספל, ושאלתי מדוע הם מתייחסים לאדון אבידוב כל־כך ברצינות.

לאבידוב אנחנו לא מתייחסים בכלל. הוא בסך־הכל היה כלי בידי חברי אגודה מסויימים, שהתערוכה לא היתה לרוחם, אבל הם לא הצליחו לגרום לביטולה. ואז, בשבת, הם הכינו לנו את ההפתעה המכוערת, בדמותו של כהן־אבידוב.

● **יו"ר האגודה שלכם, הגברת שרה סופר, אמרה שבאשר ראתה את המוצגים עצמם, היא הבינה שטעתה ולכן התפטרה. האם אסור לאדם להודות שטעה בשיקוליו ולהתפטר?**

כמובן שמותר. העניין הוא שהיא ראתה את כל המוצגים בקטלוג ואישרה אותם, ולפני התפטרותה המוצגים עצמם בכלל לא הגיעו. כך, שלמעשה, היא לא ראתה שום דבר חדש. היא פשוט נכנעה לאיומים שהיינו נתונים להם לפני התערוכה. איומי־טלפון ואיומים פיסיים של אנשים אנונימיים ושל חברים באגודה. היא קיבלה פיק־בירכיים. כי היא היתה בטוחה שיש איום מצד המימסד ואולי יבטלו את ההקצבות.

● **אוקי. אז שלושה חברים באגודה התפטרו. מה הבעיה דיל?**

הביג דיל הוא, שבפעם הראשונה מאז שקמה האגודה, לפני 50 שנה, אנחנו עומדים בפני איומים פוליטיים מצד חברים שניזונים מכוחות מבחוץ, כדי להכתיב לאגודה מה כן ומה לא להציג.

אנחנו לא מעוניינים להפוך להאוס דר קונסט נוסח מינכן 1937, כשחשובי האמנים של גרמניה נדרשו להפסיק להציג. אסור לעבור על זה בשתיקה. היום זה אגודת הציירים והפסלים, מחר זו אגודת־העיתונאים ומחרתיים כל דבר אחר.

מירי בן־יוסף:

„11 פילים, 9 נמרים ו־4 שימפנזות ב־600000 שקל!"

חופשת־הפסח של הילדים מתחילה היום ואנחנו, ההורים, כבר נמצאים בעיצומו של חיפוש אחרי שעשועים לילדינו. עוד סרט ועוד הצגה, ובכל זאת – בפסח הזה משהו חדש. אחרי 20 שנה, חוזר אלינו קירקס מדרנו. הגדול בקירקסי אירופה. פניתי אל מירי בן־יוסף, אשת יחסי־הציבור, שפרשה את חסותה על הקירקס, ושאלתי אותה כמה יעלה לנו התענוג הזה.

הכרטיס הזול ביותר עולה 6000 שקל.

● **בלומר, למישפחה עם שני ילדים — מינימום 24 אלף. זה לא נראה מוגזם, דווקא עכשיו?**

הכל נראה מוגזם עכשיו. אבל כשכרטיס־קולנוע עולה 3000 שקל והצגת־ילדים ממוצעת 4500 שקל, אז 6000 שקל עבור ביקור בקירקס נראה כמעט חינם, בהתחשב בעובדה שהקירקס כולל 107 אנשים, 25 סוסים, 11 פילים, 9 נמרים, 4 שימפנזות, כרישים, זברות ומה לא.

● **ילדים ישראליים בעצם לא מכירים קירקס, אלא מהטלוויזיה. מדוע חיכה קירקס „מדרנו" 20 שנה כדי לשוב הנה?**

להביא קירקס כזה, שמגיע בשתי אוניות גדולות, זו השקעה של יותר מחצי מליון דולר. יכול להיות שאנשים חשבו שיש לנו די קירקס בארץ, ולא צריך להביא תוספת מהו"ל. עובדה, גם בוץ לא מייבאים הנה.

דניאלה שמי

הנהלת מכבי פקדה על אולסי פרי –

„סתום את הפה!"

אך זה היה מאוחר מדי

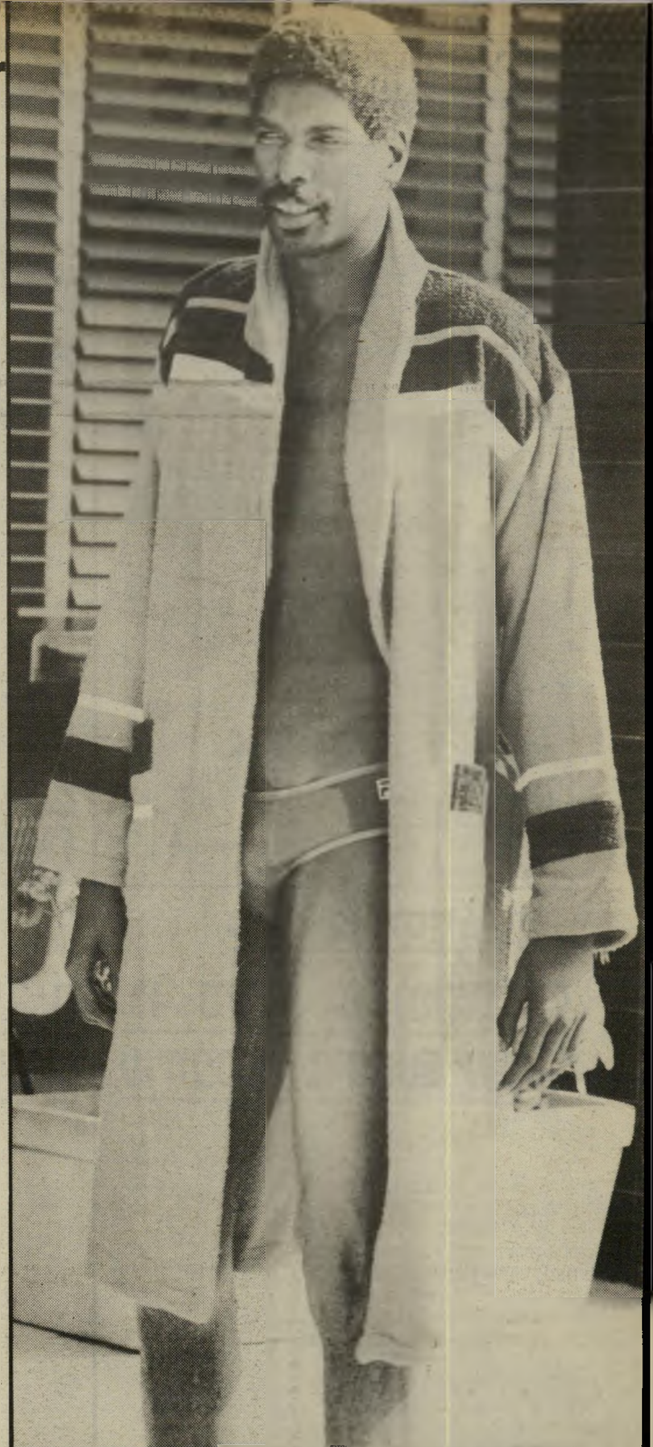

עוד עונה? האם הגיע אולסי בן ה־35 לסוף הדרך – אחרי שבע עונות במדי מכבי תל־אביב ונבחרת ישראל ושתי זכיות רצופות בגביע אירופה, שבהן היה לו חלק נכבד ביותר?

בביתה של תמי בן־עמי, ביום הראשון השבוע, לא ענה איש לצילצוליי בדלת. בחצר מצאתי את פייר פרי, בנו בן ה־10 של אולסי פרי, ששיחק עם חבר. כששאלתי איפוא אבא. הסביר לי פייר: „אבא איננו. אבל תמר בבית."

אי־אפשר היה לקבל את תגובתם של אולסי ותמי על מה שקרה. כי כשנודע להנהלת מכבי תל־אביב ביום הראשון לאיזה סבך מישפטי נקלע אחד משחקני־המפתח של הקבוצה, הם הורו לו לשתוק. מאז הסתגר אולסי בדירתו, הנמצאת מול ביתה החדש של תמי בתוכנית־למר שבצפון תל־אביב.

הבעיה היתה, שההוראה של מנהלי הקבוצה לשתוק הגיעה באיחור של שבועיים בדיוק.

ביום החמישי, ה־7 במרס, נקרא אולסי לראשונה לחקירה במישטרה. בחקירה, שהחלה בשעה שלוש אחרי־הצהריים, הוא התבקש להסביר מה מהות הקשר בינו לבין יצחק קוטלובסקי.

אולסי הסביר שהוא ביקש ממנו לעזור לו למכור את מכוניתו הישנה, מדגם רנו.

אחרי החקירה נסע אולסי בחזרה לביתו. באותו היום הוא נקרא לחקירה בשנית, בשעה שש וחצי בערב.

אולסי לא היה היחיד שנקרא לחקירה. יחד איתו נחקרו עוד שני אנשים: אילן אהרון, ממישפחת הרצל אביטן, המרצה עונש של מאסר־עולם על רצח רוני ניצן, ואדם נוסף בשם עמי בן־יהודה.

בחקירה השניה נשבר אולסי פרי. הוא סיפר לחוקריו פרטים מדוייקים על קשרים שהיו לו עם קוטלובסקי. הוא אמר להם שרכש ממנו בחודש פברואר שבע מנות של סם־המוות הרואין.

שתי מנות הוא רכש תמורת 12 אלף שקל. שלוש מנות נוספות הוא קיבל כתמורה לבובה שקנה בשוויץ, כשחזר מהמישחק בזאגרב. תמורת 92 פראנקים. שתי מנות נוספות הוא קנה במחיר 30 אלף שקל.

אולסי ייקרא להיות עד־התביעה מס' 13 במישפטו של קוטלובסקי.

כל בר־דעת וכל מתלמד במישפטים היה אומר לאולסי, שהוא התנהג בצורה הנאיבית ביותר.

ראשית, כי הוא הלך לחקירה מיש־טרתית מבלי להיוועץ בעורך־דין. מה גם שעורך־הדין של מכבי תל־אביב, שימעון מזרחי, הוא גם יו"ר מחלקת הכדורסל של הקבוצה.

שנית, אולסי נתן עדות למישטרה מרצונו החופשי, בלי שיטרח ויבקש בתמורה חסינות לעצמו.

עדות זאת תעלה לאולסי ביוקר רב. כבר ביום הראשון הוגש נגדו כתב־אישום בבית־מישפט השלום בתל־אביב, שבו הוא מואשם בהחזקת הרואין ובשימוש בסם. וזה על־פי עדותו בלבד, בלי שאולסי נתפס כשברשותו הסם. מישפטו של אולסי נקבע ל־19 במאי. הוא ייערך לפני השופט ארי זיו־אב, עוד לפני מישפטו של יצחק קוט־לובסקי, הנאשם כי סיפק את הסם.

קוטלובסקי מיוצג על ידי עורכת־הדין נירה לידסקי. הפרקליטה עומדת כנראה לטעון במישפט, בשם לקוחה: לא מורה. כי אין כל הוכחות נגד לקוחה, מלבד העדות המפלילה של אולסי.

„רכילות מרושעת!"

אין זו הפעם הראשונה ששמו של אולסי נקשר בשימוש בסמים.

לפני שלוש שנים עמד להיערך מישחק מכריע בין נבחרת ישראל לקבוצת ריאל־מדריד. אולם היכל הספורט בירד־אליהו המה מאדם, כשפרצו הכדורסלנים של הנבחרת למיגרש. מקומו של אולסי נפקר.

שמואל („שמלוק") מחרובסקי, מנהל הקבוצה, רץ לטלפון וניסה לאתר את אולסי בביתו. הוא לא נענה. רק מאוחר יותר הודיע מאמן הקבוצה, ראלף קליין, שאולסי פרי נאלץ להיעדר מהמשחק כי הוא סובל מחום גבוה, של 41 מעלות, ושרק עתה הוא הודיע על כך לחברו בקבוצה, ארל ויליאמס.

למחרת אותר אולסי בביתה של תמי על־ידי העיתונאים. הוא טען שהוא היה חלש ומטושטש, ושלא היה לו כוח לטלפן לקבוצה ולהודיע שהוא חולה. הוא סיפר שהוא היה חלש כל־כך עד כי לא צפה אפילו במישחק, שהטלוויזיה העבירה אותו בשידור חי, וכי הוא פשוט ישן במשך יומיים רצופים.

לא! לפני שנתיים הכחיש אולסי פרי נמרצות את השמועות שהוא משתמש בסמים.

עובדות מוזרות אלה חיזקו את השמועות שנפוצו אז בעיר, שאולסי היה מסומם.

כשהוא רואיין אז בהעולם הזה (2364), הוא טען: „לא הייתי מסומם, זאת היא רכילות מרושעת. מעולם לא לקחתי סמים!"

תמי נחלצה אז לעזרתו וסיפרה: „אני לא יודעת מאיפה השמועות שאולסי מסומם. על עצמי אני אומרת, שאין לי קשר עם אנשים שמעשנים סמים."

השבוע חזרה תמי וטענה: „אני לא ידעתי שאולסי מעשן, אני לא ראיתי אותו מעולם מעשן."

אין זאת הפעם הראשונה שהגורל האכזר רודף אחרי רוגמנית הצמרת מס' 1 של ישראל. בדיוק לפני שנתיים. ערב חג־הפסח, היא הופיעה בתצוגת־אופנה באילת. באותה שעה פרצה המישטרה לביתה, כדי לערוך חיפוש יסודי. שותפה לדירה, רונן שני־שגיא, נעצר כחשוד באחד ממיקרי־הרצח המפורסמים ביותר במדינה — רצח הברוקר יעקב אלטרוביץ.

במשך חודשים היתה תמי מזועזעת. היא פחדה לישון לבד בדירה. אך סירבה להכניס שותף חדש לדירתה. אולסי ישן מדי פעם בדירתה, עד שהם נפרדו סופית, כשהוא נסע לארצות־הברית, כדי לבקר את הוריו.

כשהתחילה עונת־הכדורסל של השנה, לא בא אולסי לאימונים. רק אחרי חודש הוא חזר לארץ, בחברתה של רוגמנית כושית יפהפיה, אניבה, שהקפידה לספר לעיתונאים שהם נישאו.

להשלמת התמונה האידילית נילוו לזוג שני ילדים: ילד של אניבה מנישואיה הקודמים, ובנו של אולסי, שהכדורסלן חלם במשך שנים להביאו לארץ. הילד גדל בארצות־הברית אצל סבתו, וגם הוא השתוקק להצטרף לאביו.

האידיליה לא נמשכה זמן רב. אניבה ניסתה לחתור תחת מעמדה של תמי. היא עלתה על מסלול־הרוגמנות, והעיתונות עשתה מזה מטעמים.

לא עבר זמן רב ואולסי הטיל פצצה: הוא נפרד מאניבה, והכריז כי לא היה נשוי לה כלל.

קדמה לידיעה המרעישה מריבה סוערת בין אניבה לתמי. כשאניבה התנפלה על תמי בצעקות: „אני אכה אותך, בת־זונה!"

אולסי חזר לתמי. אניבה ניסתה עוד במשך כמה חדשים לבנות את חייה

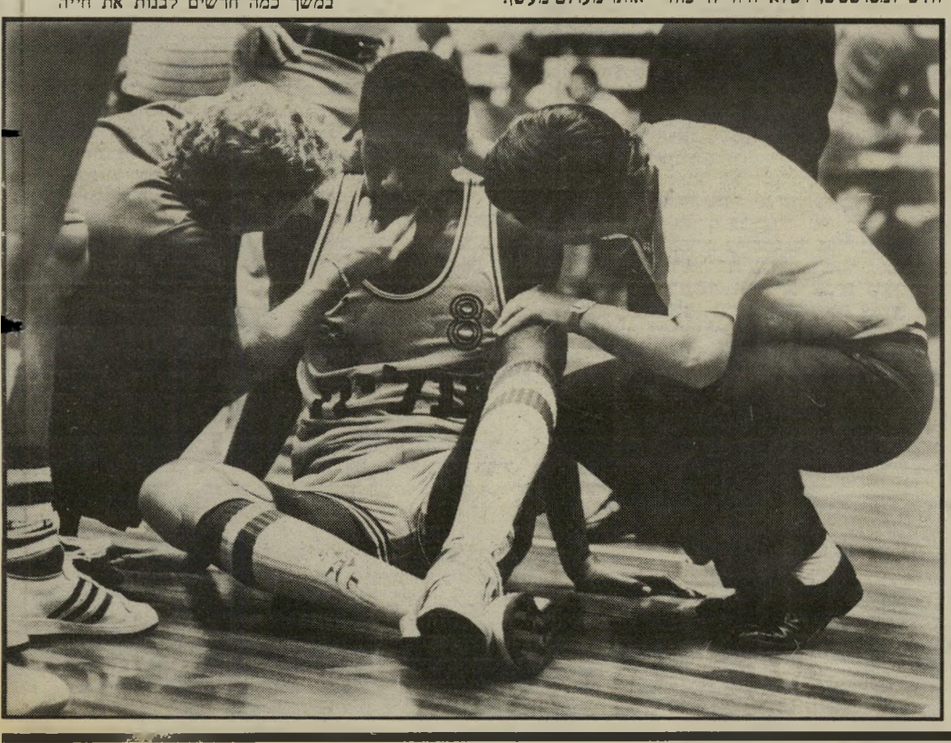

בארץ. אבל מהר מאוד היא נאלצה לעזוב ולחזור לארצות־הברית.
זמן קצר אחר־כך עבר אולסי לגור

בעבר הוא טען: „אינני מסומם, זאת רכילות מרושעת! מעולם לא לקחתי סמים בכלל!"

עם בנו בדירתה החדשה של תמי, שאותה היא רכשה במרחק כמה בתים מדירתו של אולסי. תמי רכשה את הדירה אחרי שנים של עבודה קשה כדוגמנית בארץ ובעולם.

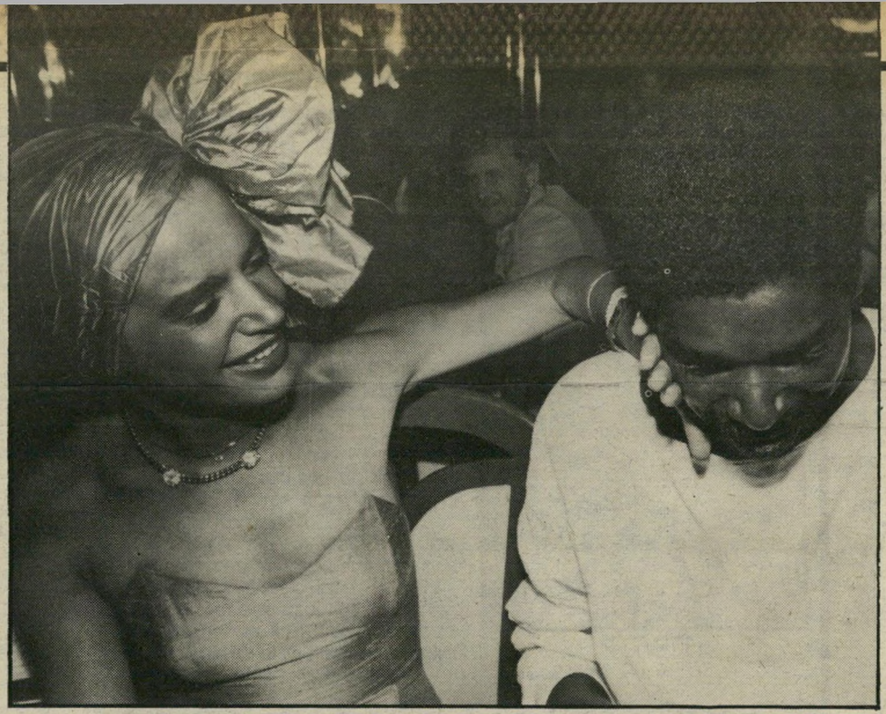

7 שנים של הצהרות־אהבה לוהטות של דוג־מנית הצמרת תמי בן־עמי (30), וגם עכשיו היא אומרת: „אולסי לא עשה רע בחיים שלו לאף בן־אדם! אנשים כמוהו אין בנמצא!" אך למרות זאת עד היום היא מסרבת להינשא לאולסי, למרות ההפצרות הבלתי־פוסקות של בני משפחתה.

„תמר למעלה!" פרי הבן, פייר, נר־אה משחק, ביום ה־ראשון השבוע, עם חבר, בחצר ביתם של תמי ואולסי. הוא דיווח: „תמר נמצאת למעלה!" אבל תמי הסתגרה בדירה והעדיפה שלא לענות לצילצולים בדלת. מימין: פרי האב מקבל טיפול בפגיעה בעת מישחק.

לפני חודש נערכה מסיבת פורים־מוקדמת בפנטאוז של רפי יעקובסון. מתכנן האופנה, שבה חגגה תמי את יום־הולדתה ה־30. תמי היתה לבושה ככלה, בשימלה לבנה. אולסי הופיע במיקטורן לבן. לכאורה היה נדמה, שהרומן הסוער, הנמשך ביניהם יותר משבע שנים, עומד להסתיים בחתונה.

ביום הראשון השבוע, כשהתפוצצה פרשת ההודאה של פרי במישטרה, כי הוא קנה שבע מנות הרואין, השתבשו שוב תוכניותיהם של בני־הזוג. אולסי הסתגר בדירתו הישנה, כשהוא ממלא פיו מים. תמי המזועזעת גם היא שותקת. כעת לא ברור אם עידודם של מנהלי קבוצת־הכדורסל, שנרתמו לעזור לכוכבים, ואהבת קהל אוהדי הכדורסל, יצליחו לחלץ את בני הזוג מן המשבר הקשה שאלץ נקלעו.

שולמית יריב ■

„נקמתה של עדנה פאר"

(המשך מעמוד 11)

התוכניות בגלי־צה"ל או בכל תפקיד ניהולי אחר בגלי צה"ל."

אך לבסוף הפסידו העוברים בעתי־רה. פאר, שקיבלה דרגת־ציוג של סגן־אלוף, נשארה בתחנה כמנהלת מח־לקת־התוכניות, על אפם וחמתם של העוברים.

היחסים בינה לבין העוברים בתחנה היו עכורים ורצופי־מריבות, לעיתים קולניות.

פאר ניסתה להתערב בלוח־המישדרים וניסתה להביע דעתה על תוכניות שונות, אך העוברים חסמו את דרכה והיא נאלצה להסתגר בחדרה, כשלפעמים עברו שעות רבות שבהן לא דיברה עם איש מעובדי התחנה.

במיקרים מסויימים, כשהיו העוב־דים עולבים בה יותר מכרגיל, היתה פאר מתקשרת, כך טענו העוברים, ללישכתו של הרמטכ"ל או לראש אכ"א ומתלוננת עליהם.

אחד העוברים הבכירים סיפר אז כי פאר קראה לו פעם לפגישה בארבע עיניים, כדי לנסות וליישר את הה־דורים. הוא הלך לפגישה ושם הודיע לה שאין לו מה לומר לה. הפצרותיה לא הועילו והוא עזב. יומיים אחר כך טילפן ראש אכ"א דאז, משה נתיב, לאותו עובד ומחה על התנהגותו כלפי עדנה פאר.

לבסוף לא יכלה פאר לסבול עוד את מצב היחסים. אחרי שאיימה פעמים רבות בפיטורין, מימשה יום אחד את האיום ועזבה את התחנה. היא חזרה אחר־כך למישרתה בקול ישראל, שממנה היתה בחופשה ללא תשלום.

זמן קצר אחרי שעזבה פאר את התחנה הצבאית נודע על כוונתו של הרמטכ"ל לסגור את מחלקת החדשות של גלי צה"ל. ההודעה הראשונה היתה בנובמבר מפיו של תא"ל יעקב אבן, דובר צה"ל הקודם, בתידרוך שנתן לכתבים צבאיים. וכך התגלגל כדור השלג ששיאו יהיה, כנראה, בשבוע הבא.

„יש לנו רושם שזהו חלק מניקמתה של עדנה פאר," אומרים העוברים המיואשים ומציינים גם את העובדה שפאר טלמה ליד מקום פיצוץ מכונית־התופת שמצפין למטולה לפני שלושה שבועות. בעוד כתבים אחרים ביניהם מנחם הורוביץ, כתב גלי־צה"ל בצפון — נעצרו על־ידי חיילי צה"ל במרחק רב מן האירוע, והורשו לגשת לשם רק אחרי שנגמר פינוי כל הנפגעים.

דובר צה"ל, בהתייחסו למיקרה, אישר שפאר היתה אותו יום בסיור בלבנון, ושהגיעה למקום הפיצוץ במסוק צה"לי, יחד עם מפקד האוגדה.

„בשעה שאני עמדתי וצפיתי במתרחש," כתב הורוביץ לרון בן־ישי, מפקד גלי־צה"ל, „הסתובבו בשטח עצמו שני עיתונאים. האחד שהגיע למקום ללא ליווי, ועיתונאית נוספת מקול ישראל, אשר היתה בלבנון בעת הפיגוע. כללי הזהירות ואמצעי הביטחון שננקטו סביב מנחם הורוביץ, שלא יעז להתקרב למקום, לא ננקטו כלפי אותה עיתונאית. מה שאסור לי, מותר לעיתונאים אחרים.

פאר עצמה, כשהתבקשה להגיב על דברים אלה, אמרה: „אני עובדת בקול ישראל כבר כמה חודשים ואהיה מוכנה להתראיין על עבודתי כאן, אם אקבל אישור מגידעון לב־ארי, מנהל־הרדיו."

לגבי השמועות על ניקמתה בגלי־צה"ל אמרה: „מישהו סיפר לי שיואל מרקוס, עיתונאי בהארץ, אמר: איזה מזל שעדנה פאר לא בגלי צה"ל, אחרת היו מאשימים אותה גם בפיצוץ מכונית התופת. חוץ מזה, שתקתי שנתיים וחצי. אני לא אתחיל לדבר עכשיו."

פאר גם הסבירה שהיתה בלבון בדיוק ביום שבו אירע פיצוץ מכונית־התופת ליד מטולה. היא הגיעה למקום לדבריה, זמן קצר אחרי הפיגוע, ביחד עם הצוותים הרפואיים, שעתיים לפני בואם של הקצינים הבכירים ושד־הביטחון, ורק אחר־כך שוחחה ביחד איתם, בזמן שנערך תדריך במקום.

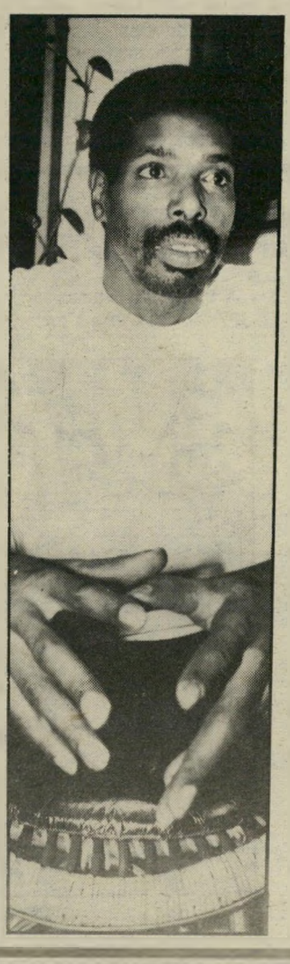

שידור

מאחורי המירקע

למרות שיש מנהל

למרות שמונה מנהל חדש לטלוויזיה, ממשיכים העניינים שם להתנהל כרגיל, לפחות בכל הנוגע למריבות ולסיכסוכים אישיים.

השבוע התמקד הסיכסוך בין **רפיק חלבי**, עורך־מישנה של מבט, לבין **מיכאל קרפין**, עורך מבט. השניים הטיחו דברים קשים האחד בשני בישיבת־בוקר של מחלקת־החדשות. שב־מהלכה אמר חלבי לקרפין: „צריך להעיף אותך. הרסת את המחלקה!"

קרפין לא נשאר חייב ואיים על חלבי: „אתה לא תהיה יותר עורך־מישנה!"

קרפין אפילו ניסה למנות את אחד הכתבים הבכירים במחלקה במקומו של רפיק חלבי, אך הכתב הלך לחלבי וסיפר לו על העניין, והנושא טורפד.

מסתבר שעכשיו, כשיש מנהל חדש, ידאג הוא לשיבוצים והוא, כפי שהתבטא באחד מעיתוני הבוקר, דווקא מאוד מרוצה מחלבי, ואף אמר שהוא נכס לטלוויזיה.

לא לעקוף את המנהל

במקומות רבין בבניין הטלוויזיה, ועל לוחות־המודעות שם, תלו חברי ועד־עיתונות־הפקה מיכתב אל העובדים ובו נאמר:

לפני ימים אחדים נבחר **יוסף בראל** *כמנהל בפועל של הטלוויזיה לשלושה חו־דשים, ואנו מאחלים לו הצלחה בתפקידו.*

למרות האיסור ממשיכים עובדים, במאים ומפיקים, ללכת למישרדי בניין **כלל**, *כשהם עוקפים את המנהלים.*

במיסמך דובר על שני נושאים, שהיו על הפרק בשבוע האחרון: השעייתו של **אלי ניסן**, בראל החליט לבטלה, ולהחזיר את ניסן לעריכת מבט לחדשות במוצאי־השבת) והתוכנית האומללה השבוע־יומן אירועים. שבוטלה בהחלטת הוועד־המנהל.

בראל הבטיח, בשיחה עם העובדים, לנסות ולהחזיר את יומן השבוע.

ובקשה נוספת של ועד־העובדים: לאור המצב הכלכלי אין לקבל עובדים חדשים לעבודה, בגלל חשש מפיטורים צפויים של עובדים קבועים ברשות.

עבודה בהתנדבות

בשקט־בשקט, במשך שבועיים, עובדים חלק מאנשי הטלוויזיה בהתנדבות על פרוייקט חדש. מצב בלתי־אפשרי זה של עבודה בהתנדבות התאפשר אחרי ש**אורי פורת**, מנכ"ל הרשות, שיכנע את העובדים להפוך חלל עקני ליד בניין־הטלוויזיה לאולפן נוסף.

זהו מיבנה ענק, המשמש בחלקו כנגריה, בחלקו כמחסן־תפאורות ובחלקו האחר כמחסן־אביזרים. רוב השטח אינו מנוצל והרעיון, ש־הועלה כבר לפני כמה שנים, התחיל עכשיו לקרום עור וגידים בעבודה מאומצת של ה־עובדים. הם פינו וסידרו את המחסנים השונים.

אורי פורת הבטיח להם סכום של 10 אלפים דולר לקניית אביזרים אלמנטריים, כדי שיוכלו לבנות במקום חדר־איפור, חדר־תילבושות, להר־כיב תאורה ובידוד לאולפן.

הכוונה היא לאפשר לצלם בו הפקות, ה־נשלחות בדרך כלל לאולפני־הרצליה, והעולות, לכן, כסף רב, שאפשר יהיה לחסוך אותו.

מאחורי המיקרופון

אין די חדשות

התוכנית שעתיים משתיים נפרדה מלוח מישדרי גלי צה"ל. לרגל המאורע ערכו מפיקי התוכנית, ששודרה במשך שש שנים, מסיבה, שאותה אירגנה **מירב הלפרין**, מפיקה בתחנה.

למסיבה הוזמנו חלק גדול מן האנשים שהיו בעלי פינות בתוכנית הפופולארית. (אי־אפשר היה להזמין את כל בעלי־הפינות, מכיוון שמיספרם נאמד בכמה מאות).

את ערב הפרידה הינחה **יצחק בן־נר**, שהיה הוגה רעיון התוכנית ומגישה הראשון. בן־נר התפטר יום קודם לכן מן התחנה,לאות מחאה על ההחלטה לבטל את מחלקת־החדשות, והוא הופיע באותו הערב לגמרי בהתנדבות.

למרות שנושא המסיבה היה ברור — פרידה מן התוכנית — התייחס רוב המשתתפים דווקא לנושא האקטואלי של סגירת מחלקת־החדשות.

בן־נר פתח ואמר: „רוצים לסגור לנו את מחלקת־החדשות בטענה שהחדשות בארץ אינן מספיקות לשתי תחנות!"

שלמה („צ'יץ") **להט**, ראש עיריית תל־אביב, שהיה בעל פינה בתוכנית, ובה סיפר על דברים המרגיזים אותו, בחר לפתוח את הפינה שלו באותו הערב בברכה. הוא סיפר על שני אחים קבצנים, שבאו לברון רוטשילד וביקשו ממנו שיתן לכל אחד מהם מענק שנתי, וכך לא יצטרכו לקבץ נדבות. רוטשילד הסכים, וכך היו באים אליו בתחילת כל שנה ומקבלים את המענק שלהם. לימים מת אחד הקבצנים, והברון נתן רק חצי מהסכום לקבצן שנותר. התרגז הקבצן, הלך לרוטשילד, ואמר לו: „לא די שאחי מת, אתה גם רוצה להתעשר על חשבון זה?"

חיים הרצוג, שהיה גם הוא בעל פינה בתוכנית, הוקלט בביתו, ודבריו הושמעו באולם. הרצוג דיבר, בן השאר, על המנהיג החדש של ברית־המועצות. בזמן שהושמעו דבריו, היה קצת רעש בקהל, ובן־נר אמר: „לא נורא, ברדיו לא ישמעו מילה ממה שדיברתם כאן."

גם **שימעון פרס**, ראש־הממשלה, השתתף בתוכנית. הוא היה תקופה מסויימת המבקר הסיפרותי שלה, ושלח מיכתב ברכה לכבוד המאורע.

התוכנית תשודר בגלי־צה"ל אחרי שתעבור עריכה.

אין שינוי

למרות קביעתו של הרמטכ"ל, **משה לוי**, כי מה־1 באפריל תיסגר מחלקת־החדשות של גלי־צה"ל, אין הדבר מתבטא בלוח־המישדרים ששלחו דוברי התחנה לעיתונאים.

בלוח־המישדרים לשבוע הבא מופיעות התוכניות בדיוק כמו בשבוע הזה, כשב־8 בבוקר משובץ יומן הבוקר וב־5 בערב יומן הערב.

למרות זאת מכינים מנהלי־המחלקות בתחנה תוכניות חליפיות, במיקרה שהחלטתו של ה־רמטכ"ל אכן תצא אל הפועל.

גם ביירדן ובמצריים

בתוכנית סיבה למסיבה ששודרה בערב חג־הפורים. הופיע **פליקס אביטל**. כוכב הקסטות החדש. הוא נתן בתוכנית קטע של ריקוד־ענינטו משגע, לצד הזמר הכוכב **ג'קי מקייטן**.

שפיק סלימן, עורך ומגיש בקול ישראל בערבית, השמיע באחד הימים את השיר הזמר ישוב, שאביטל ערך לו עיבוד חדש, לפי מנגינה של המלחין המצרי הנודע עבד־אל־חלים חאפט'.

סלימן ביקש בתוכנית מן המאזינים לכתוב אליו ולנסות לזהות את מקורה של המנגינה. הוא הופתע לגלות שאולפני הרדיו הוצפו במיכתבי־מאזינים, ועוד יותר הופתע לגלות שחלק מן המכתבים הגיעו ממצריים, ואפילו מירדן.

אביטל עצמו מתכוון להתכתב עם מי שניחשו נכונה, ואף לשלוח להם קלטת של שיריו בעברית.

המילחמה על הרדיו

גידעון לב־ארי, מנהל הרדיו, הודיע לפני שבועות אחדים כי הוא לא ימשיך בתפקידו במשך קדנציה נוספת. הוא הסביר למקורביו שהוא רוצה לחזור אל מאחורי המיקרופון, וכך יעשה.

בישיבת־המליאה, שהתקיימה ביום הראשון השבוע, אמר **אריה צימוקי**, חבר המליאה: „גידעון לב־ארי ניווט נהדר את ספינת הרדיו, ואני קורא לו להמשיך. גם בשם העובדים. כל זמן שהוא נמצא ברדיו, יש שם שקט תעשייתי."

צימוקי רמז לאי־השקט שהיה עד היום בטלוויזיה, כשלא היה מנהל.

בתוככי הרשות

פורת ממלא עוד מקום

רון נחמן, המישנה למנכ"ל רשות־השידור, יוצא בשבוע הבא לחופשה של חודש. זו אינה

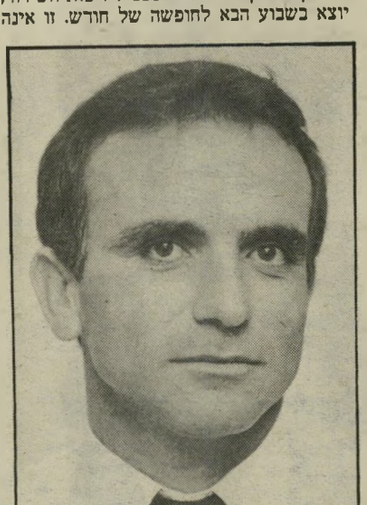

זמר אביטל
להתכתב עם כולם

חופשה שנתית רגילה. הוא יוצא כדי להכין את מערכת הבחירות המקומיות בעיירה אריאל שבגדה המערבית, שם הוא מתגורר (ראה עמוד 10).

לפני שבועיים נבחר נחמן ברוב קולות חברי סניף הליכוד במקום, להתמודד בשם התנועה לראשות מועצת אריאל.

אם יזכה נחמן בראשות המועצה בבחירות, שיתקיימו ב־30 באפריל, ייאלץ לפנות את כיסאו ברשות־השידור ואז יפתח מירוץ חדש על מישרה נוספת שתתפנה, ושתצטרף אל המישרות הפנויות הרבות הממתינות למיכרזים. (בין השאר: מנהל־הטלוויזיה, מנהל חטיבת־התוכניות, מנהל המחלקה הדרוקומנטרית — רשימה חלקית וזמנית).

את מקומו של נחמן בחודש הקרוב ימלא **אורי פורת**, מנכ"ל רשות־השידור, שהתרגל כבר למלא את מקומם של המנהלים החסרים.

בחזרה לחדשות

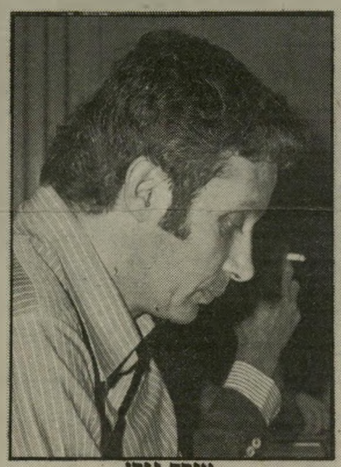

עורך גורן
רשימה שחורה

מחלקת־החדשות בקול ישראל רווחשת ובוחשת. השבוע נודע **שעמום גורן** חזר למחלקה כעורך מהדורות־חדשות.

גורן היה לפני קצת יותר מחמש שנים מנהל חטיבת־החדשות של קול ישראל. הכל היה טוב ויפה עד שנקשר שמו בשערוריה שלא היתה כמותה ברדיו ושהסעירה את כל הרשות.

דובר אז על פרשת „הרשימות השחורות". נודע שהוא, ביחד עם **אבי ברייוסף**, אז כתב, שלחו ל**אהרון פאפו**, אז חבר הוועד־המנהל, רשימה ובה שמות כל הכתבים במחלקת־החדשות המזוהים עם השמאל.

גורן, שסיפר בזמנו את הסיפור ל**רזי ברקאי**, אחד הכתבים במחלקה, הכחיש זאת אחר־כך. גם ברייוסף הכחיש את הסיפור. אהרון פאפו סירב להגיב.

אחרי שערוריה ארוכה, עזב גורן את ניהול חטיבת־החדשות, והיה במשך תקופה ארוכה עורך שקט במחלקת־הסיפורות.

בימים אלה נודע שהוא חוזר אל מחלקת־החדשות, והידיעה אינה משמחת את אנשי־המחלקה, במיוחד לא את המשתייכים לשמאל, שכונו בזמנו „המאפיה השמאלנית".

האדמה רעדה מתחת לרגליים

צוות של הטלוויזיה הישראלית, עם הכתב **משה שלונסקי**, יצא בשבוע שעבר לסקר פעולת־טיהור של צה"ל באחד מכפרי השיעים.

כתב צבאי שלונסקי
ולפתע – יריות

צה"ל, כידוע, מנסה לעשות כל שביכולתו כדי למנוע פגיעה באוכלוסיה האזרחית. אך לעתים קרובות, כאשר מחבלים מסתתרים בין האוכלוסיה, קשה מאוד להבחין בין מחבל לאזרח.

כך היה גם השבוע, כאשר יחידה של צנחנים נכנסה לכפר השיעי ג'בריחי, שבדרום־לבנון, כדי לחפש מחבלים ונשק.

הכפר נראה שומם ונטוש. כל תושביו ברחו, כנראה, מפחד הפצצות. רק כמה זקנים נשארו בבתיהם.

הצנחנים חיפשו בכל בית ובית, ולא מצאו דבר. לפתע נשמעו יריות מכיוון אחד הבתים. הצנחנים הגיבו באש, ופרצה קטטה קצרה. כאשר נכנסו הצנחנים לבית, מצאו שם שלושה מחבלים, שנהרגו בקטטה.

בבית נמצאו גם כמות גדולה של נשק, שהוכנה, כנראה, לקראת פעולת־טיהור.

הצנחנים חיפשו בכל הבתים, אך לא מצאו עוד מחבלים. הם חזרו לבסיס, ומשם הוטסו במסוקים לבסיס אחר, שבו נערכה פעולת־טיהור.

הפעם נכנסו הצנחנים לכפר שיעי אחר, בשם ג'בל־מכיוטן. הכפר נראה שומם ונטוש, כמו הכפר הקודם. גם הפעם נמצאו בבתים רק כמה זקנים.

הצנחנים חיפשו בכל הבתים, ולא מצאו דבר. לפתע נשמעו יריות מכיוון אחד הבתים. הצנחנים הגיבו באש, ופרצה קטטה קצרה. כאשר נכנסו הצנחנים לבית, מצאו שם שלושה מחבלים, שנהרגו בקטטה.

בבית נמצאו גם כמות גדולה של נשק, שהוכנה, כנראה, לקראת פעולת־טיהור.

הצנחנים חיפשו בכל הבתים, ול

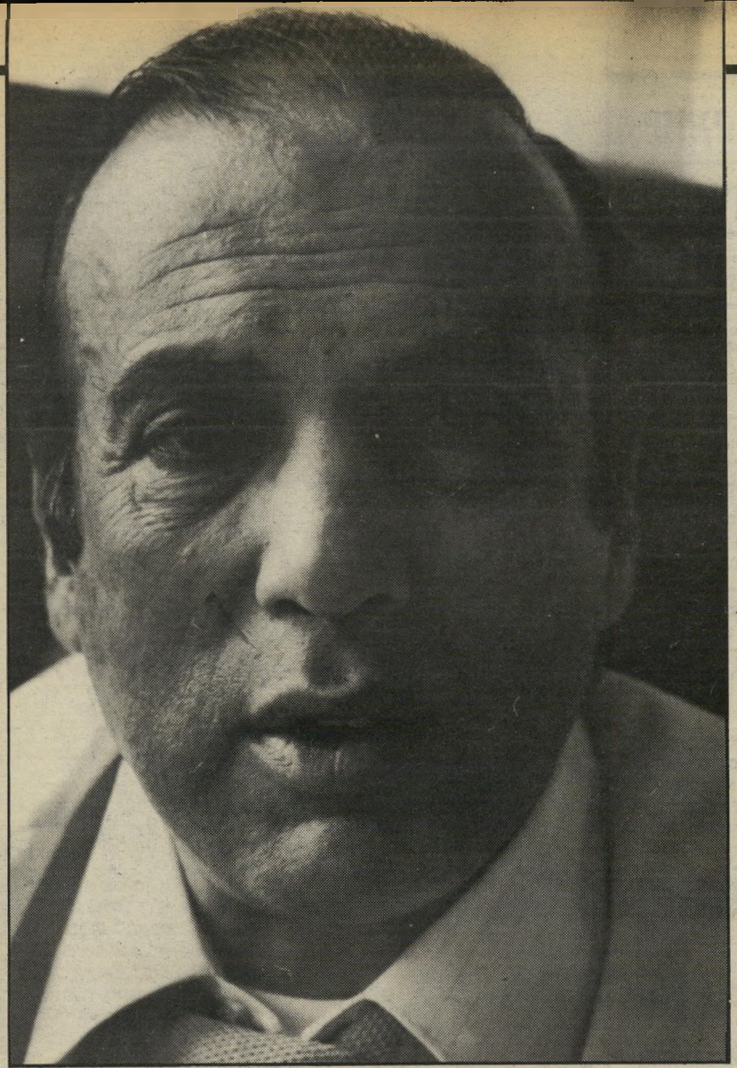

מנהל בראל
"הפלסטינים היו החברים הכי טובים שלי באוניברסיטת קאהיר..."

"הטלוויזיה דומה לצלחת של ספאגטי — לא ברור מי כפוף למי!"

"אני אעשה בשלושה חודשים מה שאחרים עושים בשלוש שנים!"

"לא יתכן שאדם אחד יקח את כל הטלוויזיות במדינה!"

בראל: לקפוץ לגיהינום

"רש בלאגן בטלוויזיה כי לא היתה עיקביות. כל מנהל התחיל הכל מההתחלה. חוץ מזה, הטלוויזיה הוקמה בלי לדעת במה מדובר," הסביר השבוע יוסף בראל.

"כשקוראים היום את הפרוטוקולים של ישיבות הממשלה, כשהחליטו על הקמת הטלוויזיה, נדהמים מן הבורות. על הפרק עמדה אז, למשל, השאלה אם לשדר בצבע או בשחור־לבן — שאלה חשובה שקבעה את קניית כל הציוד וכל הצרות שאנחנו נתקלים בהן היום כשרוצים להחליף אותו. אז הסתבר שההחלטה לשדר בשחור־לבן התקבלה, כי אחד השרים הבכירים בממשלה אמר לחבריו, שלפי המידע שיש בידיו אם ישדרו בצבע, כל בעלי המקלטים בארץ המחזיקים מקלטי שחור־לבן, לא יוכלו לקלוט את שידורי הצבע בכלל."

מי היה השר שנתפס לשטות המופרזת הזאת, ובכך גם למחדל שלא יכופר? בראל, המנהל בפועל של הטלוויזיה הישראלית, ממלא פיו מים. אין הוא רוצה לפגוע בכבודו של האיש.

על השלט המורה את הכיוון לחדרו של מנהל־הטלוויזיה יש חץ המופנה שמאלה. שם, בסוף המיסדרון של הקומה השלישית, קבוע שלט קטן ועליו כתוב: "אורי פורת, מנכ"ל הרשות."

מאחורי הדלת יש חדרון קטן, שבו יושבות שתי מזכירות נעימות־סבר, ירושה מטוביה סער, המנהל הקודם של הטלוויזיה.

יוסף בראל יושב מאחורי שולחן־טי, שעליו צינצנת של פרחים טריים, ערימת ניירות ומיכתבים לאישורו של המנהל. על הקיר מאחוריו תלוי תצלום גדול בשחור לבן של שכונת ימין־משה וטחנת־הרוח בירושלים.

על הקיר שממול יש תצלום־אוויר של ביירות, ומעליו בכתב־יד: "בהוקרה לאנשי הטלוויזיה הישראלית" מיחידה בצה"ל. גם הקיר השלישי בחדר מעוטר בתצלומים שונים, שניתנו במתנה מיחידות של צה"ל. מסוג התצלומים שאפשר למצוא גם בכל מישרד של מנהל המכבד את עצמו. גם בכל סטקיה ממוצעת בארץ.

בראל יושב מאחורי השולחן. בחולצה בהירה, עניבה אפורה. מיכנסיו אפורים גם הם. מיקטורן כחול מונח על הכיסא לידו. אחר־כך, כשהלך לישיבת מליאת רשות־השידור, לבש גם את המיקטורן.

אחרי חמש דקות של שיחה הרים בראל את שפופרת הטלפון והזכיר למזכירה שהוא ביקש לכבד את כל אורחיו בשתיה. התלונן מדוע אין מבצעים את בקשתו. המזכירה הסבירה מעבר לקו שהשתיה כבר הוזמנה והיא בדרך אליו. הוא חייך וסגר את הטלפון. כמה שניות אחר־כך נפתחה הדלת והופיע בחור מן המיזנון, כשהוא נושא מגש שעליו שני בקבוקי שתיה מישפחתיים וכוסות — שיהיה גם לאורחים הבאים.

איש־ביטחון מצרי

לפני שבועיים הגיע מצב הטלוויזיה הישראלית לשפל המדרגה. תוכניות רבות עמדו לפני דעיכה סופית, ומחלקת־החדשות כמעט שלא תיפקדה. מזה כמה חודשים, מאז שהתחילו ההליכים לבחירתו של מנהל־הטלוויזיה, לא היה מי שינהל את הבניין.

ואז, ביום החמישי לפני שבועיים, העלה מיכה ינון, יו"ר הוועד המנהל, את הרעיון להציע ליוסף בראל, מנהל הטלוויזיה בערבית, שיקבל על עצמו מינוי לנהל בפועל גם את הטלוויזיה בעברית, במשך שלושה חודשים לפחות.

"פורת אמר לי," סיפר השבוע בראל בטון שקט ורגוע, "שאם אני לא לוקח את הטלוויזיה, הוא סוגר אותה. ביקשתי זמן לחשוב, הלכתי לאשתי ושאלתי אותה אם היא מסכימה שאקפוץ לשלושה חודשים לתוך הגיהינום. ידעתי שאם אני לא לוקח את התפקיד על עצמי, אני אהיה אחראי ל־700 מישפחות של מובטלים, אחרי שיסגרו את הטלוויזיה — ואת זה לא הייתי מוכן לקחת על מצפוני. גם לא אשתי. אז הסכמתי."

עוד באותו היום קיבל בראל את כתב־המינוי, ועוד באותו היום ירד מחדרו, שבקומה החמישית בבניין הטלוויזיה ברוממה, אל הקומה השלישית, אל חדרו לשעבר של טוביה סער.

"ואני לא אוותר אפילו שעה אחת לפני ה־15 ביוני," הוא אומר בהחלטיות, כשהוא מתכוון לשלושת החודשים שניתנו לו. "אני אעשה הכל, אני אעלה עליהם ולא אוותר. אני אעשה בשלושה חודשים מה שאחר עושה בשלוש שנים של קדנציה."

ירידתו של בראל מן הקומה החמישית שהיתה בשנים האחרונות שקטה, אל הקומה השלישית, המשופעת בסערות, במריבות ובאינטריגות, גרמה הלם לעובדים של הטלוויזיה בעברית. הם לא ידעו איך לאכול אותו.

האנרכיה בבניין הגיעה לשיאים שלא היו כמותם, איש הישר בעיניו יעשה, ובעיקר — לא יעשה. היו שחששו מבואו של בראל, וכינו אותו "אריק שרון של הטלוויזיה." אמרו שהוא דיקטטור וישליט בבניין את שילטון־הכוח.

חלק מן האנשים קראו לו מייד "הראיס" (בערבית: המנהל, הבוס), ואמרו שהוא יכניס "סיגנון לבנטיני."

אחרים דווקא שמחו על בואו של איש חזק אל הטלוויזיה העברית. הם הרגישו שסוף־סוף יש להם אבא, המחליט ומכוון, והפותר בעיות. אמרו שדווקא במצב של אנרכיה דרוש דיקטטור שיחזיק את כולם קצר.

בראל נולד בקאהיר, למישפחה שהוא מתעקש לקרוא לה אמידה, אך במושגים ישראליים היא מישפחה עשירה. "היה הרבה כסף בבית. היו משרתים, היתה טבחית וכובסת."

בראל באיש־חברה (משמאל: שגריר ישראל בקאהיר, משה ששון)
"בבית היו משרתים, היתה טבחית. כובסת..."

המישפחה השתייכה לאסכולה הצרפתית של יהודי מצריים. בבית דיברו רק צרפתית והילדים למדו בבתי־ספר צרפתיים. בראל היה הבן הבכור.

כשהתחיל ללכת לבית־הספר, החליטו במישפחה הגדולה, בין הדודים והדודות, שאחד מבני־הדודים צריך ללכת ללמוד ערבית, מכיוון שאיש מבני־המישפחה לא ידע שפה זאת. הפור נפל על יוסף, והוא נשלח לבית־ספר שבו שפת־הלימוד היא הערבית.

"חוץ מבית־הספר, היו הוריי קונים לי בכל יום את העיתון אל־אהרם. שהם לא הבינו אותו, כדי שאתאמן בשפה." עד היום, כשהוא נוסע למצרים, חושבים אותו לאיש־ביטחון מצרי, בגלל השפה הרהוטה שלו ובגלל אופיו הסמכותי.

המישפחה היתה מסורתית, אבא היה מניח תפילין בכל בוקר, וכולם היו הולכים בכל שבת לבית־הכנסת הגדול בקאהיר. סבו של בראל מצד אביו היה במשך שנים רבות הרב הראשי של מצריים.

מישפחתה של אמו מוצאה מחאלב ("ארם־צובא" בפי בני הקהילה שם) שבסוריה, ואביה יסד בקאהיר ישיבה גדולה שנקראה אהבה ואחווה. "מישל עזרא ספרא. מן הסידרה בטלוויזיה, צריך להיות בן־דוד של אמא."

אביו עסק בחינוך וניהל את כל בתי־הספר היהודיים במצריים.

בשנות ילדותו הראשונות לא דיברו בבית על ציונות, הוא גם לא ידע מה זה. "זו לא היתה ציונות במובן מיליטנטי של חיפושי דגל או הימנון. זה היה בתקופה של טרום המדינה. היתה אז סולידריות של יהודים."

את המושג על הציונות קיבל, כמו יהודים רבים אחרים במצריים, מחוברות בצרפתית

(המשך בעמוד 46)

יוחאי כהן (מימין) היה נקי מכל עבר פלילי ★ הוא החאהב בצופנת ★ אביה התנגד ★ המישטרה עצרה אותו — והוא נמצא חסר־הכרה בחדר החקירות ונפטר ★ האם התאבד או מת ממכות?

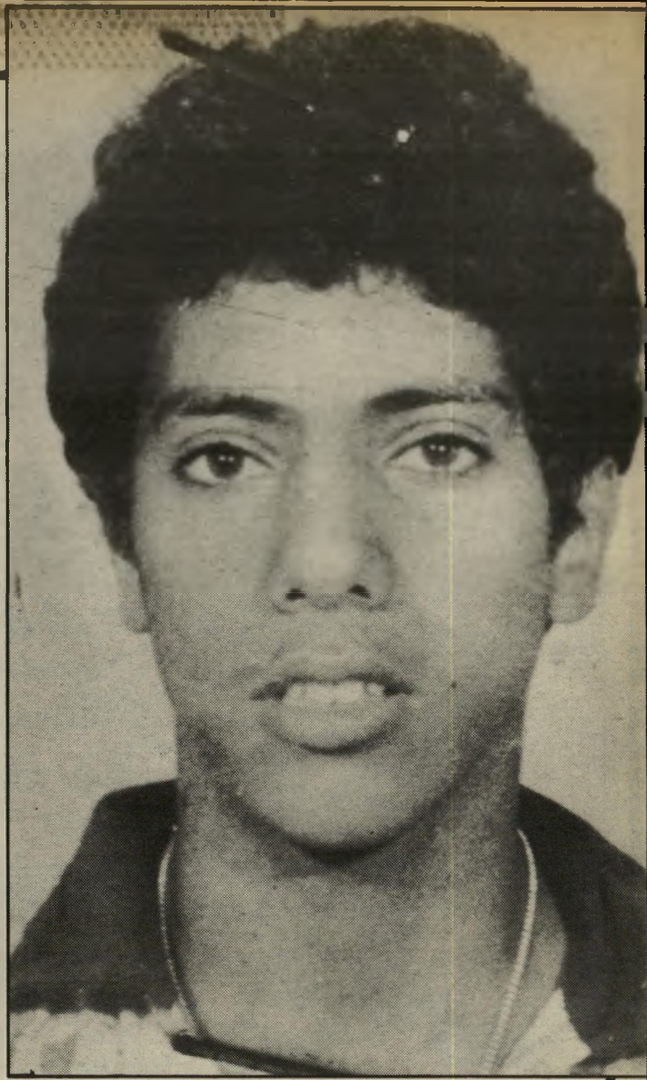

רומיאו מפתח־תיקווה

"ה **באתי לך** את ארוחת־המלך." היה יוחאי כהן אומר בכל־בוקר, כאשר הביא לאמו הנכה את ארוחת־הבוקר. בבוקר היה הולך למכון־לת השכונתית, קונה לחם ולקרקר ומכין לאמו את הארוחה.

יוחאי, בן־הזקונים במישפחה של ארבעה ילדים, היה היחיד שנותר עם אמו בבית בשכונת פג'ה בפתח־תיקווה. לפני כשמונה שנים נפגעה האם, ברכה, בעמוד־השידרה. מאז היא משותקת ומרותקת למיטה, והיא זקוקה לטיפול צמוד. האב מת באותה עת ומאז היה עול הטיפול כאם על שכמו של יוחאי.

הוא היה מסור לאמו מאוד, היה רוחץ אותה ומאכיל אותה. בלילות היה ישן איתה באותו החדר, והם היו משוחחים לעיתים עד אור הבוקר. האם סיפרה לו על נעוריה בתימן.

ביום שבו נפגע יוחאי, כאילו הרגישה האם בכך, למרות שאיש לא סיפר לה. היא בכתה ובכתה ואמרה לילדיה: "הרגו את יוחאי, הוא קיבל זעזוע־מוח." להלוויה לקחו אותה הבנים על כיסא־הגלגלים.

מאז שוכבת ברכה במיטה ובוכה. היא איננה מבינה מדוע וכיצד מת יוחאי.

קיוסק של פלאפל

ב ן 24 היה יוחאי במותו. גבר צעיר וחביב, כריא ושלם, שכל מכריו אהבוהו. "ליוחאי היה חיוך כזה סימפאטי, שהרבה בנות רצו אותו. אבל הוא היה קשור רק לצופנת," סיפר בן־דודו, יוסף כהן. אהבתו זו היא שהביאה את יוחאי אל מותו.

יוחאי הכיר את צופנת עודני השתחררות לפני כשש שנים. הוא היה בן 18 והיא רק בת 15. הם החלו יוצאים והיו זוג חביב.

בתחילה לא התנגדו הוריה של צופנת לקשריה עם יוחאי. הוא היה מבקר בביתם, ולעיתים אכל איתם את ארוחת־השבת.

גם כאשר התגייס יוחאי לצה"ל, נמשכו הקשרים עם צופנת. יוחאי שירת בצה"ל, בתותחנים וסיים שם את שרותו כנהג. הוא חזר הביתה והחל היו מבלים את הערב בתל־אביב. לעיתים היו הולכים לקולנוע ולעיתים היו מבקרים אצל אחיו של יוחאי, המתגורר בתל־אביב.

האב חשד כי צופנת ממרה את פיו ונפגשת בכל זאת עם יוחאי, והוא התחיל לחקור ולשאול היכן ועם מי בילתה. לעיתים קרובות נאלצה צופנת לבטל פגישות מחשש שאביה יתפוס אותם. היא היתה שולחת שליחים ומיכתבים בידי חברותיה, כדי לבטל פגישות ולקבוע חדשות.

ליוחאי!!!

לא תיארתי לעצמי שזה יקרה בכלל. אבל אמא שלי לא מרגישה טוב ואבא שלי משתולל איפה הייתי מהבוקר. ז"א שאני לא יכולה להגיע. אם תרצה לפגוש אותי, אז ביום שני אראה אותך ב־8.30. שלום. צפנת

כך אומר אחד ממיכתביה הרבים של צופנת, שנשארו בביתו של יוחאי, ואשר המישפחה ליקטה אחרי מותו ומסרה לעורכי־הדין מאיר זיו ודורית דרמר.

ומיכתב אחר:

ליוחאי שלום.

לא אוכל להגיע היום. אם זה כל־כך דחוף לך, אז ניפגש מחר באותה שעה ובאותו מקום.

צחוק מן המישטרה

מ ועקה החלה שוררת בפגישות בין השניים. צופנת היתה מלאת־אימה, וחלק גדול מהפגישות הפר למריבות. באחת הפעמים שבהם נפגשו השניים ברחוב, בפתח־תיקווה, גילתה צופנת כי אחיה מביט בהם מרחוק. היא חששה, כי הוא ילשין לאביה, ולכן קראה לו וביקשה ממנו שיסלק את יוחאי. בין השניים התפתחה קטטה, ואחרי שהפרידו ביניהם, עבר יוחאי ליד צופנת וסטר לה. המישפחה אילצה את צופנת לגשת למישטרה ולהתלונן.

היא סיפרה למישטרה, כי היתה חברה של יוחאי כשנתיים והם נפרדו: "סיפרתי שהיה מנדנד לי כל הזמן, זאת אומרת שהיה פוגע אותי ואומר לי: 'אני צריך לדבר איתך דחוף!' בקיצור, אמרתי, כל זה נמאס לי..." היא גם סיפרה על הסטירה שנתן לה יוחאי אחרי הקטטה עם אחיה. צופנת הוסיפה, כי למחרת בערב ראתה גבר עומד ליד דלת חדרה בבית: "קראתי לאלון, אחי הגדול, כמה קריאות, והבן־אדם יצא מהבית. אני חושבת שזה היה יוחאי."

המישטרה הזמינה את יוחאי לחקי־רה ואחרי שלא הופיע כמה פעמים, נעצר ליום אחד לחקירה. "השוטרים דווקא היו בסדר, הם אמרו לי שמכיוון שלא בא כמה פעמים לחקירה, הוא צריך להישאר עד הבוקר במעצר, ולמחרת שיחררו אותו," סיפר אחיו, אלי.

אחרי זמן קצר התחרטה צופנת על תלונתה וחזרה לתחנה כדי לבטלה. "אני, צפנת עודני, התלוננתי על יוחאי כהן שהרים עליי יד בערב, ובאותו יום נכנס מישהו לביתי, בסמוך לשעה 20.00, ואמרתי שאני חושדת בו שזה הוא נכנס."

"המתלוננת ביטלה את תלונתה," נרשם בידי השוטר. היא נשאלה מדוע היא רוצה לבטל את התלונה, ואמרה: "אני רוצה לבטל, כי השלמנו, וחוץ מזה לא ידעתי שזה יגיע למצב כזה. פשוט רציתי להזהיר אותו או להפחידו." השוטר אמר לה כי אין זה עניין כל־כך פשוט לעשות צחוק מהמישטרה.

"אמרתי לו שאני סולחת ליוחאי על הסטירה, וחוץ מזה יתר הדברים שאמרתי ביום שהגשתי את התלונה, אינם נכונים, או שהם לא מדוייקים, כי הייתי בלחץ נפשי ולא ידעתי מה אני אומרת." הסבירה הנערה.

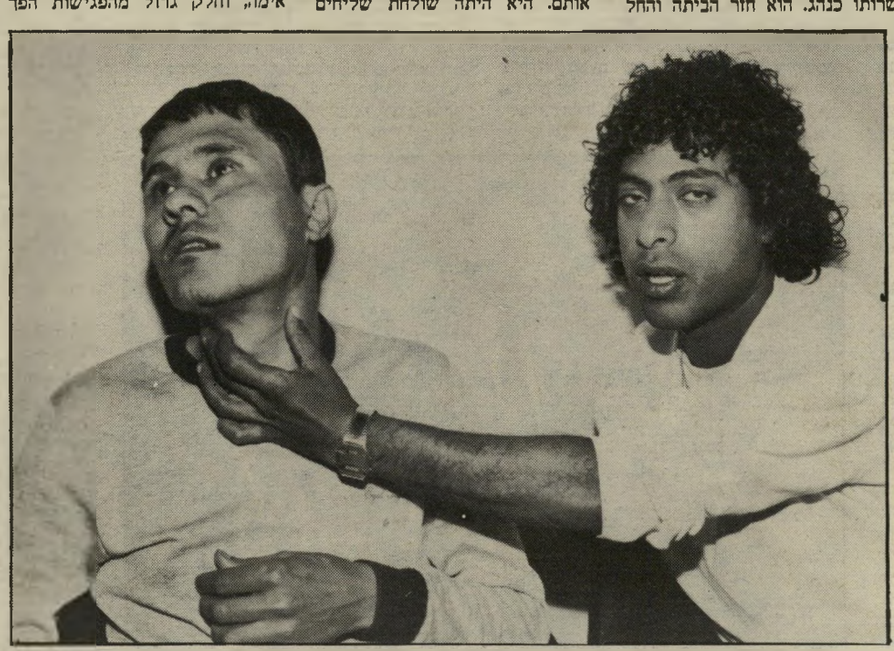

סימני חניקה אלי כהן, אחיו הבכור של יוחאי המנוח, מדגים על צווארו של בן־דודו, יוסף כהן, את סימני־החניקה שראה אצל אחיו. לדבריו, היו הסימנים מתאימים לטביעות־אצבע של אדם ולא לסימנים שהיו עשויים להישאר כתוצאה משימוש בווילון או בחבל־תליה.

שיר ליוחאי

שיר זה נכתב על־ידי צופנת עודני ונמצא אחר מותו של יוחאי כהן, בין ניירותיו:

נשמעה נקישה בדלת
וחיש יוחאי נכנס חרש
פניו היו אדומים
וכן גם כועסים

נכנסנו לחדר
ולבי היה כדבר
הוא החל בדיבור
שסופו היה בילבול

הוא קטל אותי במילים
שנכנסו לליבי כמו סכינים
היה זה ערב של כאב
שנכנס אצלי ישר ללב

אתה את שלך אמרת
ועליי גברת גם בדיבורים,
במכאובים ובמכות
שיגיעו בסופו של דבר...

(המילה האחרונה מחוקה — אולי נשיקות?)

הווי

1:3

חיפה התלונן איש־עסקים לפני נגר, כי אחת הרגליים של כיסא־המנהלים שהזמין אצל אותו נגר קצרה משלוש רעותיה, קיבל בתגובה, את ההסבר הבא: „אבל שלוש הרגליים האחרות הן בסדר גמור!"

★ ★ ★

ביצים כחולות

מישמר־העמק פתח מיפעל־הפלסטיק המקומי קו־ייצור חדש, מאחר שהתברר כי תרנגולות, המטילות בתאי־הטלה הצבועים כחול כהה, דוגרות פחות זמן, פוריות יותר, מטילות ביצים נקיות יותר וגם שוברות פחות מן הביצים שאותן הן מטילות.

★ ★ ★

שכנות טובה

ירושלים שמחה אוהבת־אמנות למישמע שפע ההצעות בפסטיבל הקרוב בתחומי התיאטרון, המחול, המוסיקה הקלאסית והג'ז, רכשה כרטיסים ל־40 מופעים. גילתה, כי בשנה שעברה, כאשר רכשה את אותה הכמות של כרטיסים, הספיקה ללכת רק ל־19 מופעים, חילקה את הכרטיסים בין שכניה.

★ ★ ★

ולבסוף: הנסיגה המהירה

תל־אביב הציעו שני סאטירי־קאים באחד המקומונים, כי אולי כדאי לצה"ל לעבור בלבנון, אם לא תצלח מדיניות היד הקשה, למדיניות הזרוע הנטויה, ולאחריה למדיניות הרגל הקרושה ולאחריה למדיניות הכבד הקצוץ.

★ ★ ★

אין עשן בלי אש

ירושלים עבר עיתונאי ליד לישכת שר־העבודה־והרווחה, גי־לה במקום תיבת־תלונות לאזרחים, שלא היתה בה אף תלונה אחת. אך לעומת זה היתה גדושה בניירות מעוכים, בשיירי־מזון ובבידלי־סיגר־יות.

★ ★ ★

ייצוא זוהל

לוד נעצרה בנמל־התעופה בן־גוריון נוסעת יוצאת כשבתיקה 70 שקיות, בהן הסתירה, בין השאר, חרדונים, חומטים, לטאות, ציפעונים ואפעים. הנחשבים כולם לערכי־טבע מוגנים. האסורים בייצוא מן הארץ; הסבירה להגנתה, כי היא התכוונה למוכרם תמורת דולארים בארצות־הברית.

★ ★ ★

וע"ח זה עולה חדש

רעננה החליט עולה חדש מארצות־הברית כי יש לשים קץ לאינגלוז השפה העברית, הציע שני פיתרונות ראשוניים: במקום פוסטר — רפקיר (גם רף על הקיר וגם דפוק על הקיר); במקום טרמפיסט — נב"ת (נוסע בלי תשלום).

★ ★ ★

להקת הרבנות הראשית

ירושלים פסק רב ראשי לשעבר כי מותר לחזן לשלב בתפילת השבת זמירות הלקוחות מלהיטיהם של אמני־בידור, מכיוון שבכך רק „מוסי־פים חול לקודש."

★ ★ ★

שיטות חיפאיות

תל־אביב שמע שומר־לילה בי־בניין־מישרדים רעש בוקע מאחד החדרים, גילה צעיר חיפאי בן 13, המנסה לפרוץ כספת בעזרת פותחן־בקבוקים.

יוליה ורומיאו בקולאג' תמונותיה של צופנת עודני, הנערה הפתחתקוואית בת ה־21, כפי שצילם אותה אהובה יוחאי כהן המנוח בהזדמנויות שונות. כאשר הידידות פרחה בין שני הצעירים. אחת התמונות צולמה על הדשא של בית־ברל בצופית ואחת התמונות צולמה בבית בפתחתיקווה. בתמונה הקיצונית משמאל נראים בני הזוג הצעירים, צופנת ויוחאי, כשהם מתנשקים באהבה.

„על צווארו היו שני סימנים כמו מבהונות של יד, זה לא היה סימן של חבל או של וילון מהודק!"

התלונה בוטלה והתיק נסגר.

באותה תקופה ניסה יוחאי למצוא עבודה בקריית־שמונה, שם יש לו קרובי משפחה. הוא חיפש עבודה על משאית ועמד לעבור לשם. „אבל הוא סיפר לי שבלילה היה חולם על אמו, שהיא לבד והיא בוכה, ואין מי שיגיש לה ארוחת־בוקר, ואז החליט לחזור," סיפר בן־הדוד יוסי

לא סימן של חבל

יוחאי חזר לפתחתקווה והקשרים עם צופנת חודשו. הפעם היה הפחד מהאב גדול עוד יותר. הוא היה עוקב אחרי צופנת ומנסה לגלות עם מי היא נפגשת.

אבא שלי עצבני מאוד־מאוד... הוא נסע על האופניים לחפש אותך ומזר – פחד אלוהים. רציתי לצאת החוצה והוא התחיל להתנפל עליי. אני מבטיחה שאבוא לגן מחר בשעה 7.30. היום זה בלתי אפשרי. סוף.

כך כתבה צופנת בפתק חפוז ששלחה ליוחאי בידי ידידה.

למחרת נפגשה בכל זאת עם יוחאי, במקום הקבוע שלהם ליד הגן. היה זה בשעת צהריים.

לפתע הופיעה מכונית פרטית לבנה, מתוכה קפצו אנשים בלבוש אזרחי והכניסו את צופנת ויוחאי למכונית. בתוך המכונית ראו השניים את אביה של צופנת. כל השלושה הובלו לתחנת־המישטרה בפתחתיקווה והועלו לחדרי־החקירות. צופנת ואביה היו בחדר אחד ואילו יוחאי הוכנס לחדר צמוד. הדלת נסגרה. צופנת שמעה את יוחאי דופק על הדלת ומבקש לצאת לשירותים ואחר־כך שקט.

ליוחאי לא היה עבר פלילי. הוא מעולם לא הסתבך עם המישטרה. למרות שגדל במצוקה כלכלית ולמד במוסדות. כשנעצר „הוא היה נרגש מאוד, נסער, חרד ומדוכא," טענו קציני־המישטרה אחר־כך.

יוחאי נעצר בשעה שתיים וחצי, ביום העשרה בינואר. השנה.

בשעה ארבע אחר־הצהריים הוזעקה לתחנת־המישטרה ניידת טיפול נמהר. השוטרים טענו כי יוחאי תלה עצמו על וילון בחדר החקירות. הוא היה בדום־לב, אך אנשי האמבולנס הצליחו להנשים אותו ולהחזיר את ליבו לפעולה. הוא נלקח מייד לבית־חולים.

בני־המישפחה הוזעקו לחדר טיפול נמרץ בבית־החולים ונאמר להם כי יוחאי נמצא תלוי על הווילון. שוטר אחר אמר, כי מצאו את יוחאי שוכב על הארץ.

אחיו, אלי, ביקר אותו באותו לילה בבית־החולים: „הוא היה מחוסר־הכרה. על צווארו היו שני סימנים כמו מבהונות של יד, בשני צידי הצוואר. זה לא היה סימן של חבל או וילון מהודק, זה היה סימן כמו יד שחנקה אותו. ברקתי היטב את צווארו, כי אמרו לי שתלה את עצמו.

„ראיתי גם סימנים של שריטות על פניו. על חולצתו, בגב, היה כתם דם גדול. אמרו לי שהדם הגיע לחולצה מעירוי־דם שקיבל, וכי בשעה שהנ־שימו אותו פוצצו לו את הריאה," סיפר אלי.

למחרת, כאשר הלך אלי לדבר עם אנשי־מישטרה, דחו אותו בלך ושוב, ולא רצו להראות לו את החדר שבו תלה את עצמו אחיו. השוטרים רק אמרו לו כי יוחאי נראה מאוד מדוכא כאשר הגיע, אבל איש לא יכול היה לצפות שיאבד עצמו לדעת.

אחרי עשרה ימים נפטר יוחאי, מבלי שחזר להכרה.

בני־המישפחה אינם מאמינים בסי־פור שמכרה להם המישטרה. „זה לא יתכן שיוחאי התאבד. לא היתה לו כל סיבה לכך. הוא היה בחור מלא־חיים. תמיד חייך והיו לו תוכניות לעשות רישיון־נהיגה על אוטובוס. מה פיתאום שיאבד את עצמו לדעת?" שואלים בני־המישפחה. „חוץ מזה, הוא לא היה עושה דבר כזה לאמו האהובה. הוא לא היה משאיר אותה כך לבד."

עוד לפני הקבורה, ביקשו בני־המישפחה להעביר את הגופה לנתיחה אצל פאתולוג שאיננו קשור במיש־טרה. השופטת שרה פריש לא אישרה זאת, ורק קבעה, כי הנתיחה תיעשה בנוכחות אחד מבני־המישפחה. אחד מבני הדודים היה נוכח בנתיחה. „צריכים לזה עצבים חזקים," אומר האח אלי.

בעיקבות המוות נפתחה חקירה בבית־המישפט. בני־המישפחה טוענים, כי לא יתכן שהמוות נגרם כפי שמסרה המישטרה. הם חושדים כי מישהו מאנשי־המישטרה היכה את יוחאי או חנק אותו והשאירו שוכב בחדר, ורק אחרי זמן־מה, כאשר חזרו לשם הקצינים, גילו את יוחאי מחוסר־הכרה. המישטרה מכחישה גירסה זו מכל וכל, ואף חקרה עיתונאים שהעזו לפרסם את גירסת בני־המישפחה.

השופט שלי טימן קבע, כי המיש־טרה תאפשר השבוע ביקור של בן־מישפחה, נציג בני המישפחה ונציג המישטרה בחדר שבו היה יוחאי עצור, וכי הווילון יועבר לרשות המישפחה, כדי שייבדק בידי מומחה. השופט עומד לחקור גם עדים נוספים שהמ־ציאה המישפחה, הסותרים את גירסת המישטרה.

רק עם תום החקירה יתברר אם היה יוחאי קורבן לסיבלות אהבתו לצופנת או היה קורבן לאלימות מישטרתית.

אילנה אלון ■

הוא טיפל באמא יוחאי היה קשור מאוד לאמו ה־משותקת. המרותקת למיטה והז־קוקה לטיפול צמוד. הוא היה צעיר־הבנים וטיפל באם בדאגה רבה.

יפה כפיר (32)
כמו בלרינה

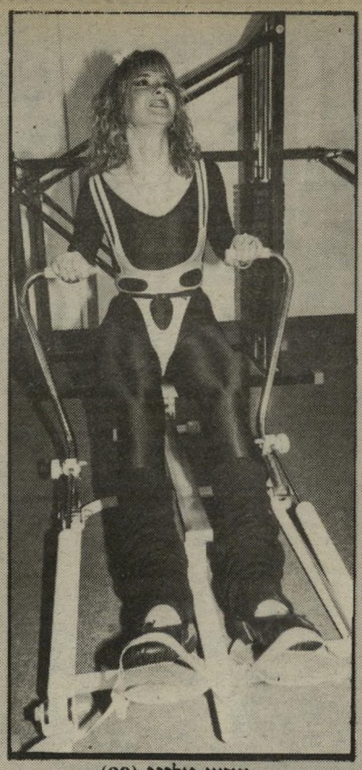

שוש אלוני (29)
בריאות של יום־הולדת

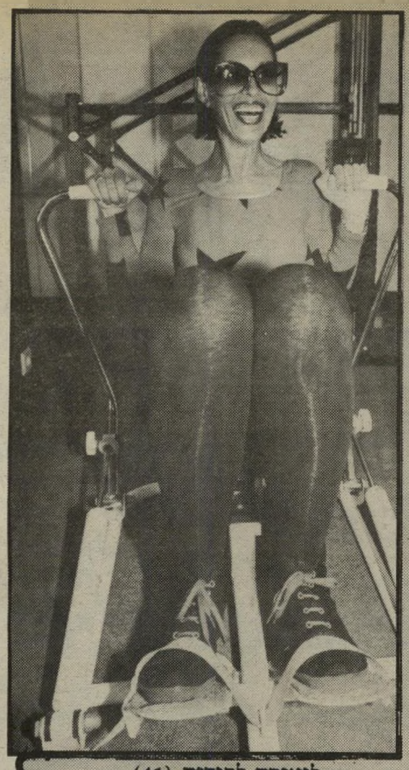

ליאורה לפידות (41)
ילד בן 21

ג'קי ירושלמי (33)
גרושים סוערים

להתחתן עם אמא

„האמיני לי שאילו יכולתי להתחתן עם אמא, זה היה פותר לי את כל הבעיות!" אמרה **שוש אלוני**, כשנשאלה איך זה שבחורה יפה כמוה, בעלת זוג רגליים כאלה, אינה נשואה.

מהר מאוד גיליתי, במסיבת יום־ההולדת ה־29 שלה, שהיא ערכה לעצמה במועדון־בריאות שהיא מנהלת, מה מצאה באמה. האמא הזאת היא במיקרה גם אמה של הזמרת **מירי אלוני**, והאח שלהן **מאיר**, מורה לריקוד ותנועה.

האמא, **הדסה אלוני**, עובדת כפסיכיאטרית במחלקה הפתוחה של כלא רמלה.

מאילת הגיע למסיבה **ורד ציבעון**, שאליה הצטרפה לאימון בתלבושת־ריקוד הרוגמנית **יפה כפיר** (32) שהיא אם לבת 12 ולבן 10, עלתה על כולם **ליאורה לפידות** (41), אמא לבן בגיל 21 ולבת בגיל 4 מנשואין שניים.

מי שלא היתה מוכנה ללבוש ביגדי־התעמלות היתה **ג'קי ירושלמי**, בניגוד ל**חני קיביקו** (24), שהיתה נערת־יופי ושהיא כיום שיננית — כלומר, עושה ניקוי שיניים בקליניקה של רופא־שיניים.

על אופניים מתקפלים מפאריס

היא נוסעת לעבודה בעיתון הארץ באופניים מתקפלים. הוא נוסע לעבודה בעתון מעריב במכונית. הוא גר בדירה המשותפת שלהם, ומשלם לה כתמורה — שכר־דירה. היא גרה בדירה שכורה, עם בנם בן ה־10. הוא מתגורר בדירתם עם בנם הבכור, החייל בן ה־18. הם חילקו ביניהם את ההיטים העתיקים חצי־חצי. הוא קיבל את המיזנון והשולחן, והיא את הכיסאות והספה. היא קיבלה את הציורים שציירה, והוא את הספרים. גם היא קיבלה ספרים, אך רק את אותם שרכשה.

היא העיתונאית **שולה קיסרי**, הוא העיתונאי **גיל קיסרי**. אחרי מילחמה שנמשכה שלוש שנים בבתי־משפט, הם חילקו ביניהם את כל מה שניתן לחלק. היום הם עדיין נשואים זה לזה, כי אף אחד מהם לא טרח לבקש גט.

עד לפני שלוש שנים איש לא ידע על בעיות שהתעוררו בין בני־הזוג. אולי בגלל זה שהם גרו רחוק — בפאריס. בהתחלה עבד גיל כדיפלומט בשגרירות הישראלית, ומאוחר יותר ככתב מעריב במקום.

ואז, יום אחד, הופיעה שולה בארץ. היא עזבה את צרפת בליווית בנה הצעיר, אופניים מתקפלים, מכונת־כתיבה, ומיזוודה יחידה.

חמותה, **פני קיסרי** (85), היתה מזועזעת. היא טענה: „אפשר לעשות את הכל, העיקר לא להתגרש." עד היום טורחת הגברת קיסרי, אלמנתו של **אורי קיסרי** מייסד העולם הזה, להופיע בבית בנה ולבשל לו את המאכלים האהובים עליו.

מדי פעם דואגות חברותיה של שולה לספר לי על רומן סוער, שאותו מנהלת שולה עם בחור הצעיר ממנה ב־10 שנים. השבוע צילצלתי אליה וביקשתי פרטים. תגובתה: „איזה שטויות! הלוואי שהיה לי רומן כזה!"

שולמית קיסר
„הלוואי שהיה לי רומן!"

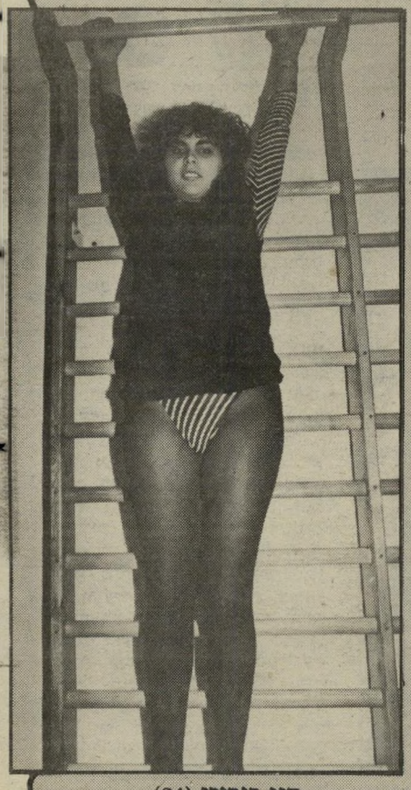

חני קיביקו (24)
מנקה שיניים

רחל מרחלת על כל העולם

גרמניה מבשלת קוסקוס

נשואי־תערובת הם תופעה ההולכת וגדלה בארץ. הנשואין המיוחדים ביותר שבהם נתקלתי הם נשואיה של **אלקה סלבק לחי ברמון**. שמות אלה אינם אומרים לכם כלום, אבל אלקה היא בתו של **ואלטר הסלבך**, שהיה יו"ר

ואלטר הסלבך
טקס בר־מיצווה

מועצת־המנהלים של הבנק פיר גמיינ־ווירטשאפט (תנסו לבטא את זה!) בגרמניה, והוא איש־הכספים המרכזי של המיפלגה הסוציאל־דמוקראטית הגרמנית, בעל קשרים ענפים עם בנק הפועלים, וגם עם **יעקב לוינסון** המנוח. הבת של המנהל התאהבה בחי, בחור מטריפולי, נישאה לו, ילדה לו שלושה ילדים והתמחתה בבישול קוסקוס. אחותה, **פטרה**, נישאה אף היא לישראלי. הן התגיירו.

ביום־שבת נערך במלון מקסים בנתניה טקס בר־המיצווה של הנכד **עמוס**, בנה של אלקה.

מצד אחד עמדו הסבא והסבתא הגרמניים. הסבתא היתה לבושה במיכנסיים לבנים אופנתיים. מהצד השני עמדו הסבא והסבתא מטרי־פולי, בתלבושת שמרנית יותר.

פעם הלכו פיל ועכבר לטייל. פיתאום שקע הפיל בחול. קרא הפיל לעכבר: „תציל אותי! תציל אותי!" הלך העכבר, הביא מרצדס, קשר אותה לפיל והוציא אותו מהחול.

המשיכו השניים לטייל. פיתאום שקע העכבר בחול. קרא העכבר לפיל וביקש אותו להציל אותו. הוציא הפיל את אברו, קשר אותו מסביב לעכבר והוציא אותו מהחול. מסקנה: אם יש לך אבר, אתה לא צריך מרצדס.

מזמן אני טועמת שבארצנו אין פלייבויס. אבל יש כמה הטוענים במרץ ובעקשנות שהם הפלייבויס בארץ. הם לובשים חולצות משי, נוסעים בדרך כלל במכוניות מרצדס בעלות רדיו־טלפון, כשלצידם חתיכה אחת או שתיים.

שלושת הטוענים לתואר — **שלום פנסטר**, **אברהם כץ**, **ואהרון בן־אהרון**, הם מבעלי מועדון קיסר, הדרגסטור והמועדון בתל־אביב.

מה שקרה לאחרונה לנשואין של אברהם כץ אתם כבר יודעים. בימים אלה התבשרתי שאהרלה בן־אהרון עומד לשאת בעוד שבועיים, במועדון, אחרי רומן סוער, את **מיא**, אשתו־לשעבר של היהלומן **דורון גולדמן**. אני מקווה שהשניים יצליחו לבנות בית חולם לבתה של מיא מנשואיה הראשונים.

השלישי עדיין רץ.

אהרון בן־אהרון
סיפורו של פיל

חתונה בחאן אל־עמאן

עירית שטראוס וליאון קופלר
דין ודברים של חודשים

במשך חודשים חיפש החתן **ליאון קופלר** (33), בעל רשת־חנויות סופר־פארם בישראל, מקום די אכזוטי לטעמו, כדי לשאת בו את כלתו **עירית שטראוס** (23), בתו השניה של **מיקי שטראוס**, בעל מיפעלי שטראוס בנהריה.

ליאון עלה לארץ לפני שלוש שנים מקנדה. שם יש למישפחתו רשת גדולה של דרגסטורים. הוא הבכור בן חמישה אחים ואחיות, כולם נשואים. לכל אחד מהאחים יש עסק פרטי משלו, שאותו הוא מנהל. הרשת בארץ שייכת לליאון בלבד, ולאחותו הנשואה לטייס ישראלי.

היו כמה מקומות שבהן יכלה להיערך החתונה: במלון ארבע העונות בנתניה, השייך למישפחת החתן, בגן ביתם של השטראוסים בנהריה, שם נערכה חתונתם של **עופרה**, האחות הבכורה של עירית, **ודן להט** בנו של **צ'יץ'**, והיתה הצעה נוספת: להינשא בבית־הכנסת שליד היכל שלמה בירושלים.

ליאון לא הסכים לאף אחת מההצעות. הוא אוהב את החלק העתיק בארץ. רק לפני שנה הוא רכש בית יפהפה בעל קשתות ביפו העתיקה. הוא החליט שהמקום היפה ביותר בארץ הוא החאן בעכו, ליד הנמל, המוקף בקשתות עתיקות. המקום הוא פתוח, ומדי שנה נערך במקום פסטיבל־תיאטרון ארצי.

לאחר דין־ודברים שנמשך חודשים, קיבל ליאון את ההסכמה של הרשויות המתאימות. מיקי שטראוס לקח על עצמו את עריכת החתונה, והוא מבטיח להכין הפתעות מרעישות.

שלוש חגיגות גדולות ייערכו לפני החתונה, העומדת להערך ב־9 במאי: מסיבת יום הולדת למיקי (51), מסיבת־קוקטייל שעורכים הוריו של ליאון במלון ארבע העונות ל־40 האורחים של המישפחה, המגיעים בטיסה מיוחדת מקנדה, ומסיבת־קוקטייל שעורכים חברי המישפחה.

פיאה זדורה בברזת פירסומת גרמנית
מאמר־הערצה בירחון־הערווה

פלייבוי מס' 3 מתחתן

אמא לא חשה בטוב

ביום הרביעי הגיע לארץ, במטוסו הפרטי, **משולם ריקלים**, כשהוא מלווה על־ידי ידידים, אנשי־עסקים, ביניהם הישראלי **פול יאנובין**. מטרת בואו של משולם היתה להחזיר לארצות־הברית את הוריו הזקנים.

אביו **פינחס** בן ה־90 יצא לאחרונה מבית־החולים, שם אושפז אחרי שנפגע, כשנפל בחדרו במלון הילטון. שם הוא מתגורר עם אמו של משולם, **בטי**, בת ה־83.

ביום בואו של הבן חשה אמו ברע, ואושפזה בבית־החולים. הרופאים אסרו עליה לזוז, כי היה חשש להתקף־לב קל. חדרה של האם התמלא בצוות של המטוס, שכלל שני טייסים, מהנדס־טיס, טבח, דיילת ודייל, כשכל אחד מהם דואג להביא לה ממתקים.

חוץ מביקורים בבית־החולים לא נשאר למשולם מה לעשות, אלא לסעוד ביום החמישי בצהריים אצל **מיכאל ושרה סלע**, וביקור אצל **צ'יץ'**. ביום השישי עזב את הארץ וטס ללונדון, כדי להיות נוכח בקונצרט שנותנת אשתו, **פיא**, בשבוע הבא בליווייתי התיזמורת הפילהרמונית של הבי־בי־סי. ואילו המטוס נשלח בחזרה לארצות־הברית עם אורחיו.

בינתיים חוגג משולם, היורד מישראל, ניצחון נוסף: בגליון האחרון של ירחון־הערווה פנטהאוז מוקדש לו מאמר גדול, מלא הערצה.

(המשך מעמוד 41)

שנקראו החוברות היהודיות 1 האילוסטרציה היהודית. שאותן הוציא יהודי בשם ליאון פולומבו, לימים חותנו של בראל, אבי אשתו שושנה. הזיכרון הראשון שלו מפלסטינה הוא מגיל 12: "היה פסח, שנה לפני הכרזת העצמאות. כל היהודים התאספו בבית־הכנסת הגדול של קאהיר, שהיה מלא ורגוש. עמד שם מישהו, שליח מישראל, ונאם בצרפתית עילגת, שמאוד הצחיקה אותי. מאז אני זוכר מישפט אחד שהוא אמר: בואו לראות את הנוער הנוצץ על חופי תל־אביב."

"צריך להבין שבצרפתית אי־אפשר לומר נוער נוצץ. אפשר להגיש שמש נוצצת, אבל לא נוער. והמישפט המשונה הזה, שעליו חזר השליח מישראל שוב ושוב, נשאר חרוט בזיכרוני. לא הבנתי איזו מין ארץ זו שמדברים בה שפה עילגת. "אנחנו לא דיברנו אז על עליה לארץ, אבל בשנגמרו לימודיי ולימודיה, לקחתי אותה משם ועליתי לארץ. היום היא אשתי."

מישפחתו הרחבה של בראל עזבה גם היא את מצריים זמן קצר אחריו. אך רובם היגרו לאירופה ולדרום־אמריקה. מעטים באו לארץ. אביו, אחיו ואחותו עלו אחריו לישראל.

שאריות של סרט

ב שעלה, ב־1957, נשלח ביחד עם עולים חדשים אחרים למעברה בקריית־יובל בירושלים. הם התגוררו תקופה ארוכה באסבסטון, ללא מים וחשמל והוא, שלא ידע מילה אחת בעברית, היה צריך לפרנס את אשתו, את אביו ואת אחותו. אבל על הקטע הזה בחייו אין הוא מרבה לדבר: "מעולם לא חשבתי על השידור, יקבל בראל, בשם הטלוויזיה הערבית, את פרס ישראל. הוא די גאה בפרס ואינו מוכן לקבל את הדיעה הרווחת שהטלוויזיה הערבית בירושלים עסוקה בשטיפת־מוח לערבים בישראל ובשטחים הכבושים.

"הטלוויזיה הערבית יותר פתוחה ויותר ליברלית מהעברית. אנחנו הצלינו על המסך אישים שאסור היה לראיין אותם בעברית. אני זוכר שפעם טומי לפיד תקף אותי. כתבים שלו ביקשו לסקר מסיבת־עיתונאים של אנשי אוניברסיטת ביר־זית. הוא אסר עליהם והם הודיעו לו שהדברים כבר שודרו בטלוויזיה הערבית.

"אני לא מקבל את זה שיש נושא אסור. יש צורת טיפול אסורה. המסך שלי פתוח ויש שבחים מכל הכיוונים. קיבלנו כל מיני מיכתבים ומיברקי ברכה על קבלת פרס־ישראל. אפילו ראש־העיר אחד בגדה התקשר אליי ואמר לי: 'אני גאה שהטלוויזיה שלנו קיבלה פרס.' הוא אמר את המילה שלנו, וזה מחמיא.

"עובדה היא שבשמת פאהד קואסמה, פנו אלינו ממועצת ראשי־העיריות בגדה והעבירו דרכנו את תנחומיהם למישפחה.

"נוסף לזה: את מצאת מקום במדינה הזאת שהכניס לחדשות מישהו לא יהודי?

"אצלי, בערבית, כל דוכנית־השטחים היא מאנשי השטחים, והאחראי עליהם הוא איש־שטחים שהיה פעם דובר אש"ף באחת המדינות הערביות, והדברים ידועים.

"יש בארץ הזאת כולה ערבים ויהודים העובדים ביחד כמו בטלוויזיה הערבית? ולא סתם עובדים יחד, אלא מבלים גם האחד בביתו של השני את שעות־הפנאי.

"מהדורת החדשות בערבית מחולקת לשלושה חלקים: נושאים ישראליים, נושאי המיזרח־התיכון ונושאים בינלאומיים, והחלק השלישי נוגע לערביי ישראל ולערביי השטחים.

"גם מוקד שלנו מתחלק שווה בשווה בין נושאי שטחים, ישראל, פוליטיקה וערביי ישראל."

צריך להיות מטורף

את הפלסטינים הכיר בראל עוד כשהיה סטודנט במצריים. כמוהו, היו גם הם מיעוט זר, ולכן נדחקו אחרי המהפיכה הצידה. לכן התחבר עימם.

"יום אחד," הוא נזכר, "אחרי מילחמת 1967, הלכתי ברחוב בשכם. ראיתי בית־מירקחת וניגשתי לחלון־הראווה לראות מה הם מוכרים. פיתאום ניגש אליי בעל החנות וחיבק אותי בשימחה. מתברר שזה אחד הסטודנטים שישב לידי במשך כל זמן הלימודים."

את הטלוויזיה הוא מכיר כבר שנים רבות. "הבית הזה" הוא קורא למקום, ומבלה בו שעות ארוכות בכל יום, בעיקר מאז מונה למנהל בפועל של הטלוויזיה בערבית.

"לא חסר כסף ברשות־השידור, אומר בראל בביטחון מוחלט, "תלוי רק איך מוציאים אותו ועל מה.

"מצב העובדים הוא מצב של בילבול. פה יש מעקפים, כולם עוקפים את כולם. המצב פה כמו בצלחת ספאגטי — לא ברור מי כפוף למי ומי שייך למי והרוב נחנק במצב הזה."

כששאלתי אותו שוב ושוב מדוע קוראים לו הראיס, ואם נכונה השמועה שבישיבות במחלקת־החדשות בערבית כשהוא נכנס, כולם קמים, הוא חושף חיוך, אבל כועס.

"כל נושא הראיס אלה נוסחות של דיעות קדומות. לא יתכן שמנהל הערבית, שיושב כל־כך הרבה שנים על מקומו, לא יקראו לו הראיס.

"יש עניין של נימוס. כשמישהו נכנס לחדר ועומד, אז לא נעים לאדם שיושב והוא קם. יש הרגלים. אנחנו גדלנו בנימוס מסויים ובדרך ארץ מסויימת."

כשנכנס בראל לתפקיד קיבל, לדבריו, ברכות מרבים מעובדי הבניין. רבים חיזקו את ידיו ואמרו לו שסוף־סוף יש מישהו שעובד בבניין ואפשר למצוא אותו גם בשבתות וגם בשעות מאוחרות.

הוא עדיין אינו יודע אם יתפתה להמשיך ולהתמודד גם על קדנציה של שלוש שנים. "אני לא מתחייב. אהיה מטורף אם אמשיך, אבל אני לא יודע. המיכרז תקוע והמועמדים רוצים את התפקיד, והם אנשים מיקצועיים. וחוץ מזה, לי יש טלוויזיה. לא יתכן שאדם אחד יקח את כל הטלוויזיות במדינה."

ענת סרגוסטי ■

מנהל בראל
בואו לראות את הנוער הנוצץ על חופי תל־אביב!

הוא איננו צנוע במיוחד, הוא מלא ביטחון עצמי ומקרין שררה, אבל הוא עשה את כל הדרך לבד

היה ברור שצריך לעזור ליהודים להקים את המדינה ורוב היהודים בקאהיר תרמו כספים.

"אחרי מהפיכת הקצינים במצריים הדברים השתנו. פיתאום כל הזרים נדחקו הצידה, וזה כאב. אני גדלתי והצטיינתי, ותמיד קיבלתי מילגות — ופיתאום דחקו את רגליי וחשבתי שאולי אני צריך ללכת למקום שבו לא ידחקו את רגליי רק משום שאני יהודי.

"לפני כן לא היתה מחשבה כזאת. אני גדלתי בחברה קוסמופוליטית. יתכן שאילו הייתי מתאהב בבחורה לא יהודיה, הייתי מתחתן איתה ולא הייתי עולה ארצה. הסיפורת הצרפתית שקראתי והפילוסופיה הצרפתית השפיעו עליי אז יותר מאשר הדת היהודית. נראה לי אז שהדת שלי היא חוליה המקשרת אותי לעם, ללא חובות של פולחן ומסורת."

למרות זאת נשאר בראל במצריים עוד כמה שנים. כשסיים את לימודיו בבית־הספר התיכון הלך לאוניברסיטה, ללמוד רוקחות. מדוע רוקחות? "כי זה מה שעשו הבורגנים אז. היו שתי אפשרויות לילדים מישפחות כמו שלי — ללמוד רוקחות או רפואה. לא הלכתי ללמוד רפואה, כי אלה לימודים של הרבה שנים, ואז אי־אפשר היה לחשוב כל־כך הרבה שנים קדימה. לא ידענו מה יקרה במצריים. אז הלכתי ללמוד רוקחות."

ואז היה משבר שגרם לו לעזוב את מצריים ולעלות לישראל: "מבחינה נפשית הייתי מוכן לעליה, ואז אמא חלתה. מכיוון שהיינו אמידים, הזמנו את הפרופסור הכי־מפורסם בקאהיר שיטפל בה. הוא נתן לה תרופה חדשה, שגרמה לה להסתיידות־עורקים מהירה. פיתאום ראיתי את אמא שלי מודקנת מול עיניי. כשהחלפנו רופא הוא אמר לי, כבן בכור, שלאמא נותרה רק שנה לחיות.

"זה, בנוסף לכל הדברים אחרים שאיכזבו אותי במצריים, גמר אצלי את האפשרות לחיות שם. אז הבנתי שאני חייב לעזוב. אבל לא יכולתי, כי היתה לי חברה, שאותה מאוד־מאוד אהבתי, שהיתה עדיין תלמידת־תיכון ולא יכלה לעזוב לבד את הארץ. וחוץ מזה, עדיין לא סיימתי את הלימודים שלי.

"בישראל הייתי צריך להתחיל הכל מחדש. לא הכרתי אף אחד, ולא היה לי כסף. הייתי צריך לעבוד כדי לחיות. עבדתי בכל מיני עבודות, ובסוף מצאתי עבודה בבית־חרושת לתרופות. עבדתי שם כמה שנים, ואז הגיעה הצעה מחברת תרופות אמריקאית, שהיתה מעוניינת לפתוח סניף בישראל. הם חיפשו מישהו שיכיר את השוק, ואני הכרתי אותו היטב. הם הציעו לי משכורת גבוהה, ואני הסכמתי. עבדתי שם כמה שנים, ואז הגיעה הצעה מחברת תרופות אחרת

וימר טמיר כהן

הסרט שלא יצא לאור

גברים מדליקים נלסון.

אזהרה – משרד הבריאות הודיע כי השימוש מזיק לבריאות

ה' ניסן תשמ"ה, 27.3.1985 מיספר 2482 שנה 49 המחיר 1010 שקלים (כולל מע"מ)

העולם הזה

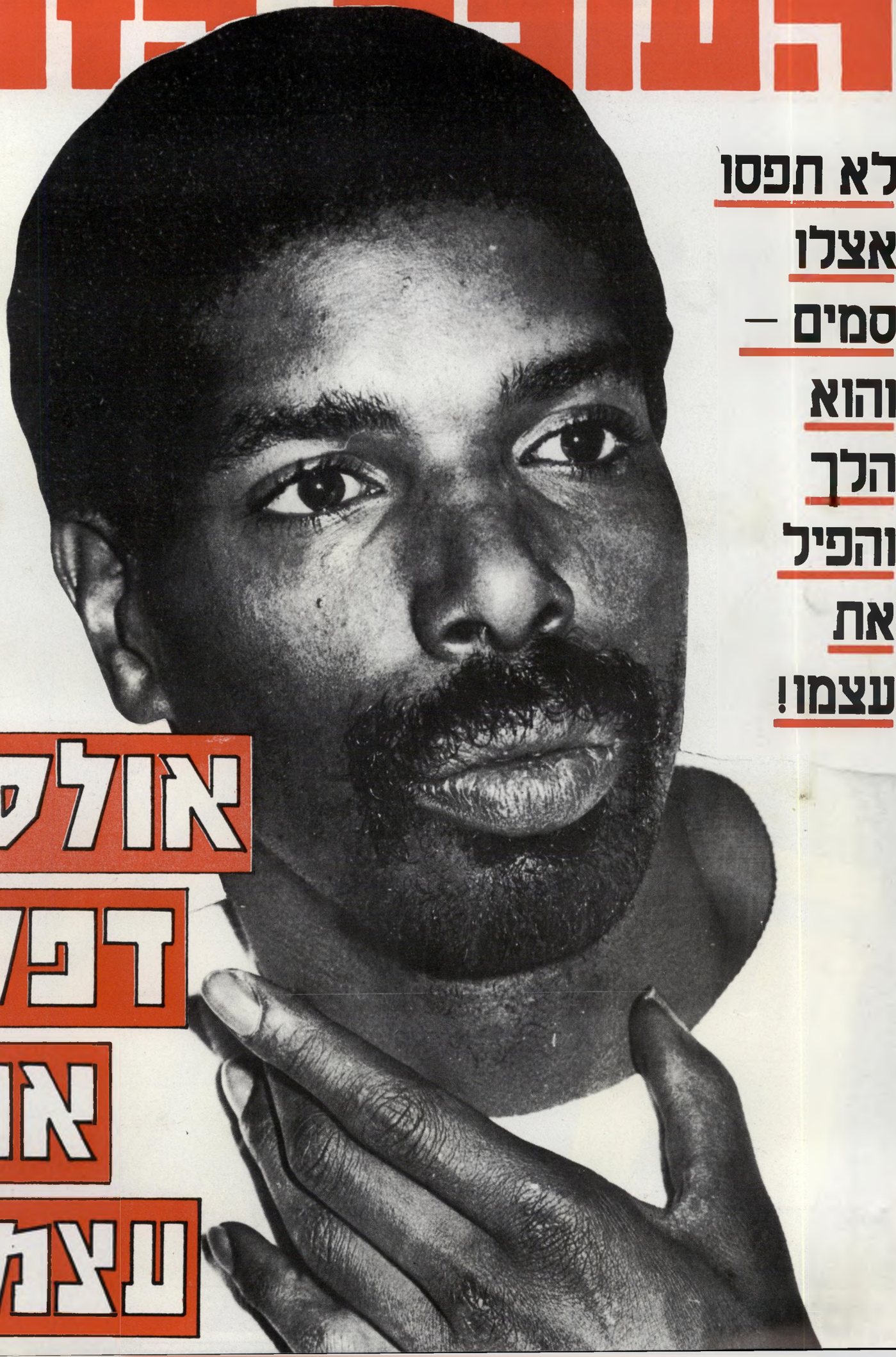

לא תפסו אצלו סמים — והוא הלך והפיל את עצמו!

אולסי דפק את עצמו